

Copyright: FCPE

Fotografia de coberta: Perico Domínguez

Fotografia de contracoberta: Carlos Mira

Impressió i maquetació: Begraphic

Queda rigorosament prohibida qualsevol forma de reproducció, districió, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

*El teu relat
en blanc-i-blau
2015*

**FEDERACIÓ CATALANA
DE PENYES
DEL RCD ESPANYOL
DE BARCELONA**

Literatura perica

És un orgull que els amics de la Federació Catalana de Penyes de l'Espanyol (FCPE) tornin a pensar en mi per escriure el pròleg de la segona edició del concurs literari “El teu relat en blanc-i-blau”, que tan bona acollida ha tingut entre la massa social. Reitero, una vegada més, la meva felicitació a la FCPE per la iniciativa i a tots els participants per la seva inventiva i per la qualitat de tots els relats.

El RCD Espanyol ha estat sempre una entitat proactiva i moderna que ha liderat i ha donat suport a algunes de les campanyes i iniciatives més destacades en aquests últims anys. L'entitat i la massa social blanc-i-blaves es senten molt orgulloses de la seva història, però, sobre tot, del futur que ens espera gràcies a la implicació de tota la família espanyolista.

Sabeu que les penyes tenen un paper fonamental. Sou les ambaixades del nostre sentiment i gràcies a vosaltres l'espanyolisme té més força. Mai no deixaré de recordar-ho perquè la militància activa és la que més bé fa al club, al nostre Espanyol que necessita que tots li aportem valor en positiu. Aquesta iniciativa és un molt bon exemple.

El món social perico té una enorme vitalitat i la capacitat de generar un gran número d'activitats que ajuden a difondre el nostre sentiment per tot el món. Llibres com aquest confirmen la bona salut de la nostra massa social. La FCPE també hi contribueix amb aquest recull, gràcies a la seva incansable tasca en pro de l'Espanyol i a la participació de tots els qui han fet de relators en blanc-i-blau de manera encertada i entusiasta.

Moltes felicitats per aquest projecte literari i per molts anys. Visca l'Espanyol!

JOAN COLLET I DIVÍ

PRESIDENT DEL RCD ESPANYOL DE BARCELONA

Un concurs literari és una oportunitat d'expressar i fer arribar sentiments, sensacions, desitjos, anhels o simplement històries carregades d'il·lusió. Des de la Federació Catalana de Penyes del RCD Espanyol, per segon any consecutiu, hem apostat per conjugar literatura i esport a través del nostre estimat RCD Espanyol. Aquesta segona edició arriba amb un nou èxit de participació. Aquest fet no fa més que consolidar aquest concurs alhora que demostra el fort interès i el gran entusiasme per combinar cultura i esport per part de penyistes i seguidors espanyolistes.

Poder portar l'espanyolisme arreu a través de diferents registres fa que la força d'un sentiment arribi al màxim de racons possibles i això, sense cap mena de dubte, és un exercici que engrandeix el RCD Espanyol, ja que el fa present en la nostra societat.

Des de la Federació Catalana de Penyes del RCD Espanyol volem agrair a totes aquelles persones que han contribuït a què aquest concurs sigui una realitat, a tots els participants, els membres del jurat, així com a totes aquelles persones que participeu com a lectors.

Ens omple d'orgull poder editar aquest llibre que teniu a mans, en el qual trobareu tots els relats presentats al concurs d'enguany i podreu comprovar de primera mà que aquesta és una experiència enriquidora en què queda ben palès que el RCD Espanyol és més viu que mai.

Visca les Penyes i Visca l'Espanyol!

ALBERTO ARIZA

PRESIDENT FEDERACIÓ CATALANA DE PENYES DEL RCD ESPANYOL

Estimat lector i perico,

El llibre que tens a les mans és el fruit de la feina i de l'esforç de molts espanyolistes. Molts periquitos i periquites que quan la Federació Catalana de Penyes del RCD Espanyol va enunciar la iniciativa, van començar a fer volar la imaginació, es van arremangar les mànigues i van començar a escriure en clau blanc-i-blava.

Amb aquesta segona edició del Concurs Literari "El teu relat en blanc-i-blau", des de la Federació Catalana de Penyes del RCD Espanyol hem volgut tornar a fomentar, mitjançant la redacció d'històries, contes i vivències blanc-i-blaves, els valors de la lectura i de l'escriptura, de la cultura més potent i significativa: la transmesa en els llibres. Hem volgut que sigui el vertader espanyolisme, el de l'afició, el de tots els periquitos del carrer, qui digui la seva i deixi empremta en la història del RCD Espanyol amb el segon llibre d'aquest certamen, una iniciativa que ha reunit enguany fins a quaranta-quatre periquitos i periquites. A tots els qui heu volgut formar part d'aquest bonic projecte, que de mica en mica estem segurs que anirà esdevenint una activitat tradicional, moltíssimes gràcies.

D'altra banda, també volem tenir les més sinceres paraules d'agraïment per a tots els membres del jurat que han prestat temps i dedicació a llegir, rellegir, valorar i corregir tots els textos rebuts. A en Jaume Sabater, escriptor perico de gran trajectòria; a la Montserrat Tordera, consellera del RCD Espanyol; a en Xavier Salvatella, director de comunicació del RCD Espanyol; i a en Daniel Bosch i a en Daniel Pérez, secretari i vocal de la Federació Catalana de Penyes del RCD Espanyol respectivament. A tots, moltes gràcies per la vostra inesgotable labor sempre en favor del RCD Espanyol.

Només ens queda desitjar-vos que gaudiu plenament amb la lectura de tots aquests textos que vosaltres mateixos heu escrit. Són les vostres lletres, és el vostre llibre, és el vostre Espanyol.

JUNTA

FEDERACIÓ CATALANA DE PENYES DEL RCD ESPANYOL

Categoria Infantil

Fins a 10 anys

Guanyador

Super periquito

LUCÍA PARRA GARCÍA

Hi havia una vegada, el periquito de l'Espanyol... Va ser un superheroi.

Un dia va sortir del Power8 Stadium a fer un passeig quan, de sobte, va veure un noia que no trobava el seu carnet... i no podia entrar! En aquell moment, va sentir que un llamp li queia a sobre (cosa estranya perquè no plovia i no estava ennuvolat).

Després, es va parar el temps (o així li va semblar a ell perquè res no es movia), i va estar parat cap a un minut.

Quan el temps va seguir, es va transformar... en un superheroi! Portava una capa, un antifaç i unes botes blaves. Va pujar una mica i va veure (en el rellotge de l'estadi) que el partit era a punt de començar! Havia d'ajudar la noia molt de pressa.

Va rodejar el camp (no us imagineu el que li va costar) fins a trobar un carnet. Va suposar que era de la noia. Per què? Doncs perquè no hi havia ningú més a fora, cap cotxe de cap lloc no es movia, no passaven cotxes i el nom del carnet era femení.

Li va tornar el carnet a aquella noia de l'entrada, quan va tornar a entrar al Power8 Stadium es va adonar que algú s'havia deixat una aixeta oberta!

Primer havia de trobar l'aixeta oberta. Amb els seus nous poders va localitzar l'aixeta i va anar a tancar-la

El partit va començar i tot anava bé fins que... la pilota es va rebentar! No en quedaven més, però el Superperiquito la va arreglar.

No hi va haver més problemes i... l'Espanyol va guanyar el partit 4 a 0!

Jo volia ser de l'Espanyol

JAUME CASANOVA REVERTER

Jo a classe sóc l'únic de l'Espanyol. Tots els nens de la classe són del Barça, però jo no. A mi no m'agrada el Barça. El meu avi (el pare del meu pare) va ser el primer perico de la família. Un dia li vaig preguntar:

—Avi, per què et vas fer de l'Espanyol?

I em va contestar:

—Doncs no ho sé. A mi sempre m'ha agradat el futbol, i quan vaig haver de decidir de quin equip ser, em va agradar més l'Espanyol que el Barça, l'Europa o el Sants.

El meu pare també és de l'Espanyol. Ha seguit els passos de l'avi. I ha fet que jo i els meus germans també siguem de l'Espanyol

El que recordo més de quan era petit és quan els meus germans em deien que si jo fos del Barça no m'estimarien. Llavors jo em posava a plorar, perquè volia que els meus germans m'estimessin. I sabia segur que m'estimarien perquè jo volia ser com ells, com el meu pare i com el meu avi. Jo volia ser de l'Espanyol.

Ara anem tots a l'estadi cada partit. També hi ve la meva mare, que de petita no li agradava el futbol, però ara el una súper perica. Ara tots som pericos. A classe, al barri i al poble som la família periquita.

El periquito futbolista

MARTÍN PARRA GARCÍA

Hi havia un periquito que no tenia escut en la samarreta del seu equip de futbol, del barri on vivia.

Un dia es van reunir tots els jugadors de l'equip, i van pensar què volien dibuixar, una rodona vermella i groga i amb unes lletres que deien (CEF), i que volien dir: CLUB ESPANYOL DE FUTBOL.

I van guanyar molts partits, i van estar molt contents.

Vet aquí un gat, i vet aquí un gos, i aquest conte ja s'ha fos.

El futbol

SIRA REJAS GIL

Hi havia una vegada un nen que volia jugar a futbol, però els altres jugadors no li deixaven jugar perquè ells eren més grans.

L'entrenador li va dir: "Si perds les dues oportunitats que t'ofereixo estàs fora de l'equip", i el nen se'n va anar a casa molt i molt preocupat.

Va explicar tot el que li va passar a la seva mare, i la mare li va dir: "Entrena moltíssim, fill meu".

L'endemà, l'entrenador li va dir que el deixaria jugar dos partits.

EL PRIMER PARTIT!

Llavors va començar el primer partit. Però en el partit, el nen sense voler va xutar a la seva pròpia porteria. L'entrenador va exclamar enfadat: "PROOOOU!". Tot seguit l'àrbitre va xiular: "PI PI PIIIIII!" i un jugador de l'equip contrari va dir: "Però el partit ja s'ha acabat?"

"Home si ja he xiulat les tres vagades a tu què et sembla?", va dir l'àrbitre molt seriós. El jugador se'n va anar enfadat dient: "No fa falta que cridis". El nen se'n va anar molt avergonyit. Aaaah! No me'n recordava: el nen es deia Marc i només li faltava una oportunitat!!

EL SEGÜENT PARTIT!

L'endemà va entrenar més i va haver d'estar tota la nit dient: "Marca a la porteria de l'equip contrari", va anar repetint; i tota la nit així.

Va arribar l'hora del partit, tots estàvem nerviosos, jugàvem contra el Barcelona i es tracta de que nosaltres som...
L'ESPANYOL!

Anàvem perdent d'un gol però en Marc va marcar. **QUINA**

IL·USIÓ!

Gooooooooooooooooooooooooooooooooool de l'Espanyoooooooool!!!!

I tota la gent: "Goooooooooooooooool! Quina emoció, ha marcat el novell!"

Però l'altre equip va remuntar. Un davanter de l'altre equip va xutar, regatejar i marcar. Però el Marc va fer el mateix: va agafar la pilota, va fer una voltereta a l'aire i va marcar dues vegades a l'últim minut...

Impressionant victòria per a l'Espanyol!!!!

Els companys de l'equip el van abraçar immediatament.

L'entrenador va donar la copa al Marc i mai no la va perdre.

Llavors el nen va jugar tots els partits que va poder.

I patatim, patatam, aquest conte s'ha acabat.

Sóc de l'Espanyol!

CARLES SÀNCHEZ MAYOL

Sóc de l'Espanyol perquè m'agrada despertar-me pel matí i recordar moments que molt pocs a l'escola podran sentir, són detalls que et fan diferent, especial i sobretot afortunat. Segurament és molt més fàcil ser d'un altre club, està de moda, però jo no ho canviaria per res del món, em van donar aquest sentiment i l'he d'aprofitar. Ser de l'Espanyol és divertit i qui digui el contrari no coneix l'Espanyol. L'Espanyol és un club familiar, amable i per mi tenim sempre els millors jugadors. M'encanta anar al camp, m'agrada l'ambient que hi ha, la gent que hi va. Crec que tots som especials. I el que més m'agrada de tot és anar amb tota la família, avis, pares i germans! Cada dia de partit, passem un dia molt especial. Moltes vegades quan explico això a l'escola no m'entenen gaire i fins i tot algú se'n riu... la majoria d'ells no han vist mai un partit al camp i només veuen partits per la televisió..., ells s'ho perden. Jo només compto els dies que falten pel proper partit i poder viure l'Espanyol a tope!

Categoria Juvenil

D'11 a 16 anys

Guanyador

Pinya blanc-i-blava

ALBA UBERNI JULIÀ

Explicar amb paraules quotidianes què significa aquest sentiment, per a mi, sona una mica absurd. No existeix un perquè o un com. No té raó, tampoc no té finalitat, simplement és així.

Podríem començar en què som aquell peix que neda a contracorrent de la marea, o més ben dit, aquell ocell que vola amb el vent xocant de cara a les seves ales. Es podria comparar com quan vas caminant en un lloc ple de gent, i tu ets l'únic que camines en la direcció contrària. És difícil, veritat? Costa esquivar a tots aquells qui et barren el pas, o qui et critiquen per ser diferent. Però la teva meta és fixa i no s'ha de canviar pel que els altres diguin.

Es podria dir que som un castell. La nostra camisa representa la nostra identitat, la faixa és l'orgull amb la qual la representem i la il·lusió la portem cada un dins del nostre cor.

Tot bon castell, per tal de ser descarregat, ha de tenir una pinya ferma i decidida. Aquesta, ha de saber aguantar els moments crítics i ha de saber gaudir de les victòries. És la base de tota l'estructura, per tant, si aquesta no funciona, el castell caurà. Aquesta pinya és l'afició. Nosaltres som la base, és imprescindible, per això, no podem fallar mai. Cal estar allà en cada situació, sinó, la part de dalt no funciona.

El so de les gralles comença, fent bategar cada vegada amb més força a tots els presents. El partit ha començat. La plaça, plena de gom a gom, podria significar el nostre estadi. Tothom, admirant el que pot passar, es frega les mans amb impaciència.

El tronc es comença a enfilear. Aquesta part està formada per totes les persones que fan possible que aquesta entitat sigui el que és. De la mateixa manera que la pinya, són la segona base i per tant han de mantenir-se forts i constants.

Sense ells, seria impossible.

I finalment el pom de dalt s'enlaira, la canalla comença a pujar. Es podria dir que són els que tenen la feina més difícil, però si ho aconsegueixen, seran els encarregats de fer-nos somiar. Per tant, aquest lloc l'ocupen els jugadors.

Els dosos ja estan col·locats. El porter saca en llarg amb el peu. L'aixecador puja per sobre el dos i s'acota en posició. L'extrem controla amb el pit i fa una bona passada al davanter. L'enxaneta passa la cama i finalment aixeca el braç, fa l'aleta. El davanter dribla al defensa i xuta amb potència. I en aquest punt tothom esclata d'emoció, crits i càntics omplen la plaça. El castell ha estat carregat.

És en aquest moment quan podem notar com toquem el cel amb la mà, que tenim tots els somnis al nostre abast, però no podem abaixar els braços. Agafem les bufandes i les fem volar al compàs de l'ambient tot animant als nostres herois. Encara queda molt partit per endavant i el resultat s'ha de mantenir, el castell s'ha de descarregar. Les gralles, representatives dels càntics d'admiració, segueixen el seu ritme. L'equip va definint a la perfecció la baixada. Quints, quarts, terços avall i sembla que ja ho tenim tot per mà. El castell ha estat descarregat i el xiulet final ens indica que ha acabat. Ho hem aconseguit.

Estàvem a 2006 i admiràvem amb goig com els nostres ídols alçaven la copa que ens havia fet somiar. Aquesta vegada ho vàrem aconseguir, el nostre anhel va ser complert. Per fi, tot l'esforç dels anys anteriors va tenir el seu fruit. Estem a 2015. Aquest cop el castell va estar a punt de ser carregat. La il·lusió ens enlairava cada vegada més amunt, però per alguna raó vam caure. Però això no ens para pas els peus, ens aixecarem encara amb més força. Nosaltres som colla gamma extra, tenim molt pel que lluitar i molt que guanyar.

Perquè aquesta és la veritable essència de ser perico. No aconseguim tot el que volem, les coses no sempre ens surten com ens agradaria, però mai no ens rendim. Som poquets, però això és el que ens fa ser més especials. Aquests poquets

tenim la suficient força per combatre contra un món sencer. Sempre i quan ens mantinguem units, cada part del castell és important i sense una d'elles seria impossible enlairar-lo. Junts serem sempre molt més forts.

Perico és aquell qui lluita, sabent que potser serà difícil, però mai no es rendeix.

Rars, bojos, il·lògics, imprescindibles. Des de 1900. Meravellosa Minoria.

Autobiografia

ALBA CALVO ALEMANY

M'agradaria explicar una mica qui sóc per aquells que no hem coneixen, per aquells que es pregunten tantes coses sobre mi.

Formo part d'una petita família en la qual tenim les nostres diferències, però quan ens reunim som imparables. Sé que som poquets, tot i així, estic molt orgullós de tots i cada un dels membres d'aquesta família, la qual jo sempre anomeno la meva Meravellosa Minoria. Molta gent, quan sent parlar de mi, se'n riu, es pensen que en ser poquets som més dèbils, però no és així, som únics i tots junts sempre lluitem per sortir endavant, sigui la situació que sigui, ells mai no em deixen sol i jo faig el possible per no decebre'ls gaire.

Més d'un cop he sentit dir que sembla que visqui damunt d'una "muntanya russa", ja que puc passar de ser a dalt de tot a caure ràpidament cap avall. Així sóc jo, mai no sabràs quin serà el meu pròxim pas, cap a quina direcció aniré, si pujaré o baixaré... El més curiós és com la meva Meravellosa Minoria, tot i sabent això, sempre estan darrere meu animant-me per seguir endavant. El que més m'agrada és escoltar-los cantar, sobretot perquè obliden tots els seus problemes i es fonen totes les veus en una... és un moment màgic.

Sempre hi haurà un gran nombre de persones que no entendran mai el perquè em consideren especial, el problema és que tan sols podràs descobrir la resposta quan formis part de la meva família.

He viscut en diversos llocs i no ha estat mai fàcil acomiadar-me de cap casa, sobretot quan veus com a poc a poc aquell racó on has viscut tantíssimes coses es torna pols. Però tot té la seva recompensa i ara puc gaudir d'una casa espectacular que no passa mai desapercebuda i on podré gaudir de mil

moments màgics.

Tinc la sort de poder comptar amb un gran nombre de persones que cada setmana donen la cara per mi i lluiten perquè cada vegada em faci més gran i estigui més orgullós de tots ells. He hagut d'acomiar-me de moltes persones i mai no ha estat fàcil ja que totes elles d'una manera o d'una altra han deixat una empremta que sempre quedarà guardada.

Poca gent s'enamora de mi, ja que has d'estar preparat per plorar, per patir, per lluitar, per sentir, per somriure, per gaudir... I per molt que sigui poca la gent que s'enamora, aquells que ho fan no se'n penedeixen mai i transmeten aquests sentiment generació rere generació.

Sóc orgull, sacrifici, passió, amor cap a dos colors, el blanc i el blau, i cap a un escut que desperta molts sentiments.

Vaig néixer un 28 d'octubre del 1900 i des d'aquell dia va néixer LA FORÇA D'UN SENTIMENT.

El partit

MARINA CAMACHO CIBORRO

Tot va començar quan ens van informar que havíem d'anar a jugar un partit de futbol fora de l'escola de l'Espanyol. Mai no havíem anat a jugar fora i pel meu equip era quelcom molt especial.

Per cert, no m'he presentat, sóc una noia que juga a futbol a l'escola de l'Espanyol, a la Ciutat Esportiva "Dani Jarque".

Quan vam acabar l'entrenament i ja ens havien informat del partit, ens vam imaginar el camp; uns nens l'imaginàvem immens, uns altres rodó i petitó, però tots teníem la mateixa il·lusió: anar a jugar.

El partit es jugava a St. Pere de Calonge a les 11 del matí, i jugaríem contra un equip de Tarragona, el dia 24 de maig, un dissabte.

Era divendres i ens tocava entrenar, el 23 de maig tots anàvem amb moltes ganes de poder entrenar per jugar l'endemà el partit el millor possible.

Vam acabar i tots vam marxar ràpidament cap a casa nostra.

Quan em vaig aixecar del llit vaig notar un formigueig que travessava el meu cos, vaig pensar que serien els nervis del partit.

En arribar al camp, em vaig trobar a un company del meu equip i vam anar tots dos junts cap a on estava l'entrenadora. La resta dels companys no van trigar en arribar. Eren les 10:30h i vam començar a escalfar, i vam veure també l'equip tarragoní.

Quan quedaven 5 minuts per les 11h, vam començar a donar-nos la mà amb l'equip contrari, en acabar vam anar al nostre camp, i quan estàvem tots preparats l'àrbitre va xiular.

Va comença el partit. Jo feia de defensa.

A la meitat del partit anàvem perdent 3-2, continuàvem tenint esperances de què podríem guanyar, però cada cop menys.

A l'inici de la segona part em van posar a jugar de davantera, vaig pensar: "l'única oportunitat que tinc per lluir-me en aquest partit". Tota decidida vaig demanar que em passessin la pilota, em vaig regatejar un jugador, després un altre i ja em trobava davant de la porteria només em faltava xutar amb punteria. Quan vaig xutar, vaig tancar els ulls i de sobte l'àrbitre xiula 1 cop, i em dic a mi mateixa "gol, ha estat gol".

Quedaven 5 minuts per acabar el partit i continuàvem amb l'empat. I just quan em paro a pensar que ja estava empatat, tots els pares es van posar a cridar:

—ESPANYOL, ESPANYOL, ESPANYOL...

De sobte, veig a l'Alejandro a la cantonada de córner i el noi més alt del meu equip al centre de la porteria de l'equip rival. Tots els pares cridant, els nois asseguts a la banqueta creuant els dits i, de sobte, l'Alejandro xuta cap al cap de l'Iker (el noi alt), remata, la pilota es dirigeix cap a l'esquadra i GOOOOL.

Just l'àrbitre xiula final del partit, tots els nois del meu equip bojós d'alegria, pensant que havíem guanyat el primer partit fora de l'escola.

Ho vam celebrar a la Ciutat Esportiva, i quan ja marxava cap a casa em vaig parar a pensar que els colors de la samarreta eren els millors. Aquests colors ens van donar molta esperança i estava molt orgullosa de ser de l'Espanyol. Una bona PERICA.

El somni d'un soci d'onze anys

NIL CASAS MARCH

Aquest any torno a participar, per segona vegada, al concurs de redacció del R.C.D. Espanyol de Barcelona; no ho faig amb la intenció de guanyar cap premi, sinó de mostrar a tots els nens de la meva edat el meus punts de vista sobre el futbol i el món de l'esport en general.

Quan som joves, tots tenim la intenció de poder arribar a ser uns figures del futbol, i si és amb l'equip que estimes, encara més.

Jo jugo de porter amb una penya de Sant Celoni, penso que no ho faig malament, sempre vaig al camp de l'Espanyol tan aviat obren les portes per poder veure els entrenaments de meu equip, sobretot la col·locació dels porters, la forma de col·locar-se, el bloqueig, com es llencen a agafar la pilota i les sortides quan treuen la pilota des dels cantons per cobrir la porteria al màxim... també em fixo com han de manar a la defensa perquè estiguin col·locats al seu lloc.

Des de fa dos anys vaig a fer l'stage que organitza l'Espanyol i ho passo molt bé, encara per poder anar-hi he de treure bones notes, de moment ho vaig aconseguint, espero que el proper també hi pugui estar.

La dificultat per poder estar un dia amb jugadors d'elit és infinitament complicada, s'han de passar molts entrebancs. El primer de tots és entrenar molt, i després, que les lesions et respectin, tenir molta sort al moment que arribes a cada canvi de categoria perquè la teva plaça estigui molt ben coberta i puguis estar com a titular. També que els entrenadors creguin amb tu; en conjunt **TENIR MOLTA SORT**. Si no es donen totes aquestes coincidències i les teves qualitats son excepcionals, pots arribar a fer alguna cosa en aquest ofici tan difícil com és el futbol. Si contem la quantitat de nens

que aspiren a ser jugadors de primera a Catalunya, la resta d'Espanya, més els estrangers (Anglaterra, França, Itàlia... Tots els països que juguin bé a Futbol, vaja), les possibilitats de poder ser un futbolista d'elit son mínimes o quasi nul·les.

Tot el que he explicat fins ara solament és el perquè tants jugadors amb molt de talent i que haguessin pogut ser figures, tan bons o més si cap que els que estan actualment jugant, han caigut pel camí.

La meva conclusió és que els nens de la meva edat han de començar a pensar que el món del futbol és molt bonic però són uns quants els que es poden enriquir jugant. El meu pare sempre m'ha dit que es més difícil ser futbolista que enginyer, per ser enginyer solament s'ha d'estudiar, però per ser futbolista s'hi ha de néixer.

Es imprescindible que qualsevol nen de la meva edat comenci a pensar que si es compaginen el futbol i els estudis es pot arribar a ser una persona de profit, ser futbolista i també aprofitar la teva cultura per altres finalitats.

Jo tinc pensat estudiar periodisme, a banda de poder escriure bons articles també poder retransmetre partits de futbol per la radio i la tele, no vull que la meva afició al futbol em descentri de les meves feines diàries.

Abans era més fàcil jugar al futbol, el meu avi m'explica que en sortir de l'escola posaven les carteres per fer les porteries i a qualsevol esplanada es feia un partidet. Si ho feien al mig del carrer, de tant en tant passava un tramvia, s'aturava el partit i tan aviat havia passat es continuava una altra vegada; de cotxes n'hi havia tan pocs que no molestaven gens.

La meva conclusió és que per arribar a ser un bon futbolista, primer has d'haver nascut per això, després s'ha d'estudiar, també ser un bon company per tots els qui t'envolten i finalment tenir molta constància.

Si vols ser futbolista professional has de tenir certs pensaments: si ets de l'Espanyol i tens onze anys, per exemple, has de voler arribar a ser com jugadors estrella que ha tingut l'Espanyol, jugadors com: Sergio García, Tamudo, De la

Peña, Osvaldo, N’Kono (en el meu cas, que sóc porter), Dani Solsona... Has de saber passar-la i no ser “xupon”. Si ets porter has de saber fer joc de peus, jugar amb els defenses, manar-los, dir que cobreixin aquell, al de més enllà...

S’ha de saber jugar net i no brut com en Pepe. S’ha de respectar als àrbitres. Tothom em diu que és molt difícil ser àrbitre perquè a vegades no veuen alguna falta. A mi personalment no m’agradaria ser àrbitre; sincerament, perquè als àrbitres no els volen ni convidar a una Coca-cola, és més, hi ha aficionats que els insultarien i els començarien a fer faltes a veure si aquelles que ells els fan les veu!

Cada dia que l’Espanyol juga hi vaig si no m’ho impedeixen els entrenaments, els partits, les lesions (per pujar escales) i l’escola. Resumint, el somni d’un nen de la meva edat és anar a veure jugar a futbol l’equip que més desitja anar a veure. També jugar a futbol. Ara us explicaré com vaig arribar a ser porter per si algú vol agafar alguna idea.

Jo jugava a l’Escola Pia de Granollers, encara no m’havien assenyalat posició per jugar, jo era molt dolent jugant de porter i un dia li vaig dir al meu entrenador que era boníssim de porter i em va dir que em farien unes proves. Només perquè em van vindre dues pilotes i les vaig agafar amb les mans, el Peter (el meu entrenador) em va dir:

—Muy bien, Nil, has cogido dos balones. Tienes el puesto adjudicado!

I ja està, bufar i fer ampolles.

Sempre que vaig al camp de l’Espanyol pateixo molt, que és típic. El meu primer partit va ser contra l’Osasuna a la temporada 2009-2010. Va guanyar l’Espanyol per 2-1. Va ser el debut de Dátolo.

Perquè puguis jugar a futbol i t’acceptin com a jugador i et diguin com a mi:

—Nil, que bo ets!

Has de tenir una bona formació, ser un “estratega” i tenir tàctiques per arribar a ser un jugador d’elit.

Els que són del F.C.B. jo sempre els dic que és millor ser

de l'Espanyol perquè els partits són més emocionants però diuen que l'Espanyol és una...

La nostra gran nit

DANIEL CIFUENTES RODAS

La nostra gran nit, sí, llegim bé, “LA NOSTRA GRAN NIT”, però: què es la nostra gran nit?

Tot comença normal, com cada any, setzens de final i contra un equip assequible de Segona Divisió i, com no, es passa a segona ronda. València-Espanyol, eliminatòria que, a priori, era difícil i és més si dic que vam perdre 2-1 a l’anada. No era del tot impossible ja que la tornada era al nostre temple, sí, a Cornellà, al recentment anomenat Power8 Stadium. El partit transcorria 0-0 amb moltes ocasions, en dues de les quals vam tenir la sort de marcar, tot i això, patint, però el cert és que, què seria de l’Espanyol sense un partit patint? Potser aquesta sigui una de les nostres característiques. En definitiva, vam donar la volta a l’eliminatòria, i vam passar a quarts, vam poder començar a veure alguna escletxa de somni, un somni del qual no ens aixecariem fins que va arribar el dia, però, permeteu-m’ho explicar.

Ens va tocar el Sevilla a quarts, un rival difícil, però si havíem aconseguit eliminar als ‘ches’ remuntant un resultat advers, per què no podíem somiar en tornar a repetir-ho contra un rival més o menys de la mateixa entitat? L’anada era a terres barcelonines i la tornada a terres andaluses, cosa que feia més difícil la gesta.

Dijous, 22 de gener de 2015. Aquest era el dia en què, si el resultat del partit ens ho permetria, podíem començar a somiar amb una hipotètica final. El partit era nostre, als 20 minuts ja anàvem guanyant (1-0) i després a la segona meitat anaven passant els minuts, aquest resultat era bo, però si et dic que vam marcar dos gols més, encara més positiu. Ells van tenir la sort de retallar distàncies ja no al partit, sinó a

l'eliminatòria. Aquest darrer gol sevillista entelava una mica el resultat, però no deixava de ser força positiu. A la tornada, el partit transcorria bé, amb un gran Pau que donava molta seguretat davant l'amenaça aèria dels del Pizjuán. No va passar res rellevant fins que, al 87', un golàs d'un jugador del conjunt andalús donava esperit per a una possible remuntada en el què quedava de partit, més l'afegit. Però no, no van remuntar. Com no, patint vam passar a les tant desitjades 'semis'.

L'Athletic. Ens tocaven els bascos que fins al moment, en Lliga, no estaven fent cap cosa gaire positiva, és més, es va parlar de la destitució de l'entrenador i ex-entrenador perico, tan estimat a casa perico com és Ernesto Valverde. Tot i això tampoc no ens havíem de relaxar i confiar tant que sinó després ja sabem el desenllaç.

Repetint-se el fet dels vuitens de final, l'anada era fora i la tornada a casa. I entre els pericos, cert és que estàvem als núvols, més a prop del nostre gran capità com mai abans havíem estat, des d'aquell fatídic estiu de 2009. Es començava a parlar realment i seriosament de una hipotètica final de Copa, ja no sols una final, sinó una final contra els culés!

Dimecres 11 de febrer de 2015, un dia en el qual el nostre somni podia començar a agafar veritable forma, i ja no sols ser el d'arribar a la final sinó el de jugar-la i guanyar-la. El partit va començar, i com la resta de partits que es juguen en camp contrari, jo era rere el televisor animant el meu equip encara que ells no m'escoltin. Minut 10, potser és aquest el fatídic minut que ens va costar la nostra gran nit, però, continuem. Vam igualar el partit abans del descans, amb un xutàs d'en Victor Sánchez que el porter basc no va ser capaç d'aturar, un autèntic míssil.

En la segona meitat vam tenir oportunitats de sobre per posar-nos per davant al partit, i donar un cop d'autoritat si més no, a l'eliminatòria. Recordo perfectament una oportunitat d'en Felipao, la qual no va acabar de concretar i se'n va anar en orris. Final del partit, 1-1, a priori bon resultat per

una tornada a casa nostra.

L'endemà, a l'escola, els meus companys de classe, majoritàriament culés i també merengues, em van felicitar. Sí, ho llegiu bé: "EM VAN FELICITAR". Semblo jo l'excepció de tots els pericos.

Anaven passant els dies, les hores i els segons que quedaven per arribar fins a la tornada, hi havia una setmana entre mig de competició europea. L'Athletic jugava Europa League. En faré un petitíssim resum: solament els hi feia falta mantindre el resultat de l'anada a Torino, però a la volta al San Mamés van caure derrotats i eliminats; la veritat és que no van jugar gens bé.

Van passar els dies i, per fi, arribà el dia. Dimecres 4 de març de 2015, deu de la nit, però per mi el partit no començava a aquesta hora. El dia va anar com s'esperava. Vaig acabar l'escola, jo havia quedat amb una amiga meva, per anar a Riereta, on estava i mai més ben dit, com ja suposo que sabreu, la Penya Espanyolista de Cornellà, la qual han tancat per culpa de quatre ganduls que el que van a fer és fotre bronca, i no a animar i a passar-s'ho bé, com ha de ser.

Van arribar les 7 de la tarda i vaig posar camí cap a la Penya, no tenia pressa però vaig anar-hi corrents ja que el meu subconscient m'ho manava, i jo també, volia ser-hi quan abans millor. Vaig arribar-hi. La primera imatge que vaig veure és la que més em va sorprendre, gent de totes les edats, animant i passant-s'ho bé, infants, adolescents, adults, gent gran... Cert és que al principi em costava adaptar-me a l'ambient, però això va ser qüestió de segons, ràpidament em vaig introduir, i amb l'amiga vam saltar, animar, vam riure, etc.

19:30, hora de sortida cap a la rebuda de l'autocar de l'equip. Vam anar-hi caminant sense pressa. En arribar-hi hi havia poca gent, però a mesura que passava el temps s'hi anava concentrant més. Em va quedar gravada per la meva vida la seqüència en que "La Curva", grup d'animació blanc-i-blau, va arribar amb bengales, fum de colors, etc. i va engrescar encara més, si era possible, l'ambient. Quina passa-

da! Animant i cantant sense fi, es va fer més amena l'estona d'espera fins que va arribar l'autobús.

En arribar, vaig sentir el que no havia sentit en la meua vida, pèls de punta no, encara més. Els vam rebre com si d'herois es tractés, veritablement s'ho mereixien. Després d'això i fins a l'hora del partit vam estar donant voltes pels exteriors de l'estadi. Es feia esperar, però va arribar.

22:00h, inici del partit. Inici del sí que sí, veritable somni, de guanyar la cinquena Copa del Rei. Tremolant vaig començar el partit, fins que al minut 12, el 'killer' basc Aduriz va fer el 0-1. No sé si va ser el meu subconscient el que ja va llençar la tovallola i per tant vaig deixar de tremolar, però jo no vaig deixar de somiar, perquè pitjors coses s'han vist en aquest món com és el del futbol. Al minut 41' van fer el 0-2, però jo tot i això no ho donava per tancat. Era difícil, sí, però no impossible, però per damunt d'això, jo no em volia despertar d'aquest, fins al moment, bonic somni.

El partit va acabar 0-2, estàvem eliminats, però no havia estat pas negatiu la nostra participació. Havíem aconseguit arribar fins a unes semis, jugant amb suplents donant la talla, i això va servir perquè homes com Pau, Rubén Duarte i Abraham mostressin que tenen coses a dir i que poden ser titulars, i homes com Raúl Rodríguez juguessin, amb molta seguretat, els seus últims minuts com a jugador perico. Tot allò viscut no hagués estat possible sense ells, els veritables herois de tot això. Van aconseguir que durant uns mesos, els que va durar la competició, visquéssim en una bombolla, en la bombolla de que tot era possible. Cal dir en definitiva, que sense aquest gran grup humà, i ja no sols la qualitat damunt la gespa, sinó la qualitat com a persona de cadascú, no hauríem arribat fins on hem arribat.

L'Anna i el futbol

CLAUDIA REJAS GIL

Començava a sortir el sol, els ocells començaven a cantar. Jo m'havia apuntat a un campament de futbol per provar. Perdó, no m'he presentat, sóc l'Anna i sóc una noia, sé que hi ha molta gent que pensa que el futbol es només per nois, doncs jo vull demostrar que s'equivoquen. No sabia què m'esperaria, però de segur que no només es tractava d'entrenar sinó també de divertir-se i aprendre. Em donava igual que jo fos l'única noia.

Tenia moltes ganes d'arribar-hi, em vaig emportar el meu diari per escriure tot el que em passés. Hi estaria tres setmanes i l'últim dia havíem de jugar un partit.

SETMANA 1

Vaig arribar i vaig deixar totes les coses a l'habitació (no us he comentat que ens donen una habitació a cadascú, fins i tot tenen habitació els monitors). Tenim cinc monitors i jo, que sóc de l'Espanyol, em vaig adonar que dos dels monitors eren de l'Espanyol! Eren el Sergio García i el Víctor Sánchez. Ens vam presentar tothom i he de dir que tots els monitors em van semblar simpàtics i amables. Després de totes les presentacions ens van explicar l'esport per si algú no l'havia practicat mai; tot seguit ens vam posar en grups a entrenar. El millor d'un campament és que coneixes molta gent nova. El monitor que em va tocar va ser en Victor Sánchez, va improvisar un exercici per entrenar i que era a la vegada divertit com "un joc per a aprendre." Vam estar-hi fins les set de la tarda. Llavors tothom vam marxar dutxar i rentar-nos les dents.

Per cert, al final no vaig ser l'única noia! Hi vaig conèixer

una nena molt simpàtica, es deia Laia, em va explicar que tenia un germà gran que la va convèncer perquè s'hi apuntés.

Quan ens n'anàvem a dormir, els monitors van dir que tenien preparades unes històries de por per explicar-nos. A mi m'encanten les històries de por i per fer gràcia els vaig preguntar si podia explicar-ne jo una que em sabia. Aquella va ser una nit molt divertida!

Aquests dies ens van explicar que en el futbol també era molt important el caràcter, moltes vegades als partits els jugadors es barallen entre ells o amb l'àrbitre, això tothom sap que està malament perquè mai ningú no ha vist un partit "silenciós" en què no hi hagin baralles. També estava el tema de les faltes. Llavors, quan van treure aquest tema en Victor, el meu monitor ens va dir que l'endemà faríem un entrenament a veure qui feia més faltes: l'equip que en fes més, perdria.

SETMANA 2

Després de la fantàstica primera setmana, aquella nit no vaig dormir gaire bé que es pugui dir perquè vaig estar pensant tota l'estona en l'entrenament de l'endemà, en la meua família, què passaria l'últim dia... Així que em vaig llevar la primera i quan ja estava vestida em vaig adonar que encara els monitors no s'havien despertat i em vaig quedar allà, al llit, mirant com dormien els meus companys; estava avorrida. De sobte es va aixecar un dels monitors, jo vaig pensar: "Menys mal que ja es lleva algú perquè em podia morir esperant".

Llavors va començar a cridar a tothom, i quan em va veure ja tota vestida es va sorprendre i em va dir:

—Ets una nena molt espavilada, com et dius?

I jo li vaig contestar molt entusiasmada, perquè resulta que era en Sergio García!

—Soc l'Anna Watson —i per caure-li més be li vaig continuar dient— i sóc de l'Espanyol!

Vam fer bona connexió només amb aquest diàleg i se'm van passar els nervis.

Com havia dit el dia abans en Víctor, durant aquesta setmana faríem l'entrenament de faltes.

Ens van posar per grups de sis. Jo vaig tenir molta sort i em van posar amb la Laia, però jo ja sabia que havia de concentrar-me i no estar parlant tota l'estona amb les amiguetes, de fet, jo sóc una d'aquelles noies que també es diverteix força amb els nens, això no es ni lligar, ni ser descarada, és l'amistat amb tothom, nois i noies. Per sort, la Laia era com jo, no era de parlar amb les amigues ni res, era d'estar concentrada. A part d'estar amb la Laia també estava amb tres nens. La Laia pensava que serien molt competitiu i podrien ajudar-nos a aprendre més ràpid, però jo pensava que no passava res si apreníem més lent perquè aprendríem igualment. Al final m'ho vaig tornar a pensar i la Laia tenia raó.

Per fi vam començar l'entrenament, en Víctor tenia planejat que féssim un partit i qui fes més faltes perdia. Primer havíem d'escollir els equips i la Laia i jo vam dir:

—Les noies poden anar juntes?

—No, heu d'anar cadascuna a un equip, així que escullin les noies —va dir en Víctor.

La Laia va escollir en Will, un noi ros amb ulls blaus de 14 anys (la Laia i jo tenim 12 anys), jo hi vaig escollir l'Albert, un nen castany i molt alt de 12 anys; la Laia un altre que es deia Pol, un nen de 13 anys ros i ulls blaus (era el bessó d'en Will), i jo vaig escollir un nen que es deia Àlex, que tenia el cabell curt i ulls verd olivera.

En Víctor va xiular: PIIIP comença el partit!

Va començar a treure l'equip de la Laia. El porter era en Pol, i se la va passar a la Laia, la Laia va avançar fins arribar a la porteria perquè se la va treure l'Àlex (era el defensa), llavors me la va passar i jo vaig controlar-la però em va venir en Will per davant i em va empenyar i vaig caure al terra. En Víctor va xiular falta i va dir: "Primera falta d'en Will!" Jo vaig xutar la falta i... GOOOOOL! "Primer gol aconseguit per... Els toca fusta (el mot de l'equip que ens vam posar). És d'Anna.... Watson! Tornem-hi! Primer gol aconseguit per

Els toca fusta! Per Anna... Watson!” L’Albert em va felicitar, va dir que per ser una noia no estava jugant malament i jo li vaig dir: “Què t’esperaves, eh? Perquè sigui una noia no vol dir que jugui millor o pitjor que els nois”

I li vaig callar la boqueta.

Vam continuar amb el partit i van tornar a treure els Bona Sort (el nom del seu equip) i per la cara que posaven semblava que estiguessin concentrats en el partit. Llavors en Pol se la va passar a en Will, després jo se la vaig intentar treure i abans de què pogués treure-se-la se la va passar a la Laia, després l’Albert se la va treure i va passar-me-la però en Will me la va treure una altra vegada i va marcar. Va passar súper ràpid: me la va treure i va marcar, no sé ni tan sols com va marcar!

PIIIP! DESCANS!

Víctor va anunciar el descans, menys mal que ho va dir per fi, estàvem esgotats. L’Albert va proposar la següent estratègia de lloc:

Ell seria davanter, jo lateral i l’Alex porter. A tothom ens va semblar be i jo vaig dir després:

—A mi em sembla que tu Albert hauries de ser el capità, no?

—Em sento afalagat, nois, però és millor que no hi hagi cap capità —va respondre.

—Sí, jo també ho crec —va dir l’Àlex.

Jo em vaig quedar decebuda i a la vegada d’acord amb el que ells deien. Llavors en Víctor va dir que ja començàvem amb la segona part.

L’Albert ens va dir que ens col·loquéssim a les posicions acordades al descans. Ens va tocar treure a nosaltres. Ràpidament vaig passar l’esfèric a l’Albert, ell va córrer per tot el camp contrari intentant controlar-la fins a arribar a la porteria, quan va marcar.

GOOOL! Dels toca fusta! “Segon gol dels toca fusta aconseguit per Albert... Baxter! Tornem-hi! Segon gol dels toca fusta aconseguit per Albert... Baxter! Sí, senyor!”

—PIP PIP PIIIP!!! El partit s'ha acabat! Han guanyat Els toca fusta —va anunciar en Víctor.

—Però vosaltres, Bona Sort, heu jugat molt bé! —va afegir— En tot el partit tan sols una falta, us haig de felicitar a tots!

—Per fi s'ha acabat el partit! Se m'ha fet molt llarg! —vaig dir jo.

—Ja veus! —va afirmar l'Àlex.

—Nosaltres, de bona sort, ben poca al final —va murmurar la Laia.

En Víctor ens va explicar que els 17 nens que érem l'últim dia jugaríem un partit contra els del Barcelona.

SETMANA 3

Sense adornar-me, la setmana va passar volant. Vam fer una visita a l'estadi de l'Espanyol i un altre dia ens van visitar els entrenadors del primer equip, els quals ens van donar bons consells.

Finalment va arribar l'últim dia:

Ens van aixecar molt d'hora per anar al partit. He de dir que durant aquestes tres setmanes m'ho havia passat tan be al campament que m'havia acabat oblidant per complet de la meva família. Aquella nit no havia pogut dormir novament perquè havia estat pensant tota l'estona en el partit. A mi m'era igual si no guanyàvem perquè havia estat les tres setmanes practicant el meu esport favorit: EL FUTBOL!

Vam arribar a l'estadi, ens vam posar la vestimenta com la dels jugadors de veritat. Va ser genial! I després del partit, guanyéssim, perdéssim o empatéssim, ens podríem emportar l'equipació a casa.

Vam sortir a jugar però no vam saludar ni els arbitres ni els contrincants com a la tele, que això hauria estat genial! Estranyament no em van dir de jugar, em vaig quedar com a suplent a la banqueta i no vaig entendre perquè, esperava que em deixarien sortir després. El partit anava bastant ma-

lament, no havíem aconseguit marcar cap gol i els altres ja n'havien marcat dos. Per sort quedaven només tres minuts perquè finalitzés la primera part.

Al descans els entrenadors van decidir que sortiria jo a la segona part i vaig començar a escalfar. Em canviarien per l'Albert, que s'havia lesionat, el qual em va desitjar bona sort.

Vaig sortir i vaig jugar com vaig poder, intentava esforçar-me al màxim. Algú li va fer una falta a la Laia i no la va xiular l'àrbitre i em vaig posar a dir-li que era falta per defensar la meva amiga i em va treure targeta groga. Llavors jo vaig pensar: "Tu em treus groga? Bé, doncs jo ara penso marcar un golarro que t'assabentaràs de qui sóc jo". I GOOOOL! I tant que vaig marcar, de l'alegria gairebé allibero a l'Albert de la seva lesió. I també els hi va canviar la cara als entrenadors.

Al final no vam poder guanyar però jo vaig fer amics, vaig aprendre coses i vaig estar orgullosa de mi mateixa!

Ser del Espanyol me parece mejor

CAROLINA RUSIÑOL SERRA

Tengo 15 años. Me llamo Carolina y vivo en un barrio de Barcelona, supongo que da igual cuál. Mi padre es del Barcelona. Sí, parece mentira, pero mi padre no es del mismo equipo que yo. Él se crió en una Ciudad Condal en la que podías, más o menos, elegir libremente a quién dar tu apoyo. En los años 60, según me cuenta, no pasaba nadar por ser de un equipo o de otro. Sí que el Barcelona tenía más seguidores que el Espanyol, el Europa y los demás clubes barceloneses, pero nadie se metía contigo ni te ridiculizaba si no eras culé. Sin embargo, por lo que fuera, mi padre decidió hacerse culé. Ahora yo le digo que se equivocó, que él jamás tuvo que ser de ese club, pero él, hombre firme en sus convicciones, apechuga con su decisión.

Yo, por el contrario, no quise seguir sus pasos. De hecho, creo que nunca he querido seguir los pasos de mi padre. Y mirad que es un buen hombre, es trabajador, cumplidor, con un buen empleo y una persona de la que te puedes sentir orgulloso siempre. Pero los pasos que ha dado a lo largo de su vida nunca han sido arriesgados. Y eso no me gusta.

Lleva el típico peinado normal de hombre: pelo corto, raya y peinado hacia el lado. Viste camisa con bolígrafo en el bolsillo del pecho y los clásicos vaqueros azules. Se casó con mi madre a los 24 años en una ceremonia religiosa. Han tenido un hijo y una hija. Ha trabajado durante toda su vida de profesor de instituto (de Matemáticas, para más inri). No ha salido nunca de España; dice que no es hombre de viajar. Escucha música de los Bee Gees. Y es del Barcelona. Es todo demasiado normal y corriente, ¿no?

A mí, sea por el motivo que sea, me va mucho más el rollo diferente. Y hoy en día ser diferente es ser del Espanyol. Se-

guro que me dais la razón.

¿De qué me sirve a mí ser seguidor de un club en el que tienen que sortear las entradas para una final? ¿De qué me sirve ser de un club del que puedo ser socio pero no tener asiento en el estadio? ¿De qué me sirve ser de un club que me adoctrina y me dice qué debo pensar? ¿De qué me sirve ser de un club en el que no conozco a los demás integrantes? Son cosas que no acabo de comprender.

Ser del Espanyol es precisamente ir a contracorriente. Es pensar distinto. Es no hacer caso de lo que los otros te intentan inculcar. Es estar en minoría y aún así hacerte oír más que la mayoría. Es poder ir cada quince días y ocupar tu asiento en un estadio pequeñito y cuco. Es, por muy pocas que se disputen, poder ir a todas las finales. Es ir a ver fútbol sin parar de animar. Es estar orgulloso de tus colores y de tu escudo aunque pases 60 años sin ganar una competición. ¿Qué más dan los títulos si el sentimiento ya lo tenemos?

No me gustan los que siguen la corriente. No me gustan las cosas sencillas. Me gusta tener que trabajarme las cosas y ganármelas a pulso. Y por eso siempre entono aquel pegadizo “Ser del Barcelona es muy fácil, ser del Espanyol me parece mejor”.

A un dels nostres herois

ISAURA VALLE OLIVÉ

Diuen que el futbol és un esport que van inventar els anglesos en el qual juguen 11 contra 11 i sempre guanyen els alemanys, i això creia jo fins que l'any 2009 les coses van canviar en arribar al nostre nou estadi, Cornellà-El Prat.

Des de petita he tingut ulls per dos colors, els mateixos que els del cel: el blanc de cor i el blau d'esperit.

Colors que llueix la nostra bandera, la del Reial Club Deportivo Espanyol. Un club centenari com d'altres, però amb una història màgica... Si hagués d'explicar-te cada un dels partits que he vist en directe podríem estar-nos-hi una llarga estona, per tant, he decidit explicar-te només una sèrie de fets rellevants dintre del nostre equip.

Per començar m'agradaria parlar-te del últim partit que els pericos vam jugar a Montjuïc. El recordo com si fos ara mateix. Recordo l'estadi a rebentar de pericos que tenien ganes de victòria per seguir sumant, ganes d'acomiarar-nos d'un mode gloriós de la que va ser casa nostra durant dotze anys. Davant teníem tot un Màlaga que no ens posaria les coses pas fàcils. Però aquella tarda el futbol estava de part nostra i finalment vam guanyar gràcies al hat-trick de Raúl Tamudo. M'imagino que tu també recordes aquell partit, ja que sé del cert que tu hi eres amb nosaltres.

Després d'aquest partit per tancar l'etapa del R.C.D Espanyol a Montjuïc, m'agradaria parlar-te de la primera nit màgica que es va viure al nou estadi de Cornellà-El Prat.

Com ja et deus imaginar, t'estic parlant de la nit de la gran festa de la inauguració de casa nostra. Una festa que va acabar amb una victòria davant d'un Liverpool que aquella nit semblava no ser al terreny de joc. Quins bons records guardo d'aquell dia i això que no hi vaig poder anar. I tu, què

en recordes?

Un altre moment que el futbol m'ha fet feliç, tot i que no estigués del tot relacionat amb l'Espanyol, va ser la nit del 11 de juliol de 2010. Amb només 10 anys vaig veure com després d'un gol provinent de les botes de Don Andrés Iniesta la Selecció Espanyola conqueria l'únic títol que faltava a les seves vitrines: el Mundial. D'aquella nit em quedo amb el moment en què després de fer el gol, quan tota Espanya saltava d'alegria, l'Andrés va mostrar una samarreta que a tots els pericos ens va fer plorar. El fet que un jugador que sempre ha estat de l'equip rival demostrés a tot el món que per sobre del fet de ser un futbolista és persona em va donar una lliçó.

L'Andrés també va voler ser partícip en una nit especial a Cornellà-El Prat, la qual ens va fer plorar de tristesa però a l'hora ens va fer aixecar i aplaudir als jugadors que estaven allí presents en record del nostre capità.

Un jugador de l'equip més rival que pot tenir l'Espanyol és el futbolista que més ha fet pel record del que sempre em sentiré orgullosa de parlar, diria que no és necessari dir-ne el nom, tu millor que jo el coneixes, per tant, m'ho estalviaré de moment.

Suposo que igual que jo tu has viscut i vius moments amb l'equip que són inoblidables, moments d'aquells que saps que no et trauràs del cap de tan dolorosos que són; moments feliços en els quals has de demanar que et pessiguin per despertar d'un somni. Un somni que et transporta als núvols i et fa disconnectar totalment del món que t'envolta a diari.

És increïble que el futbol tingui la clau de la felicitat de moltes persones. És màgic que un equip com l'Espanyol, un equip que més d'una vegada ha fet i fa feliç al meu avi, ara m'ho faci a mi. Llàstima que no tot siguin flors i violes, és més, costa més que l'Espanyol ens doni alegries que no pas que ens faci patir. Suposo que aquest és el motiu pel qual ens agrada tant mirar cap a amunt, cap al cel.

La gent es pregunta com potser que admiris un equip que

majoritàriament em fa patir i no pas em dóna alegries. Crec que aquesta gent només mereix que els respongui amb una rialla i amb unes paraules que vindrien a ser les següents: “Per mi no hi ha major victòria que conquerir la felicitat i la meua l’aconsegueixo en veure l’Espanyol jugar. Guanyi o perdi sempre estaré al seu costat. El fet de sentir-te feliç com a persona és superior a qualsevol triomf.”

Quina cara creus que se’ls i quedaria a aquesta gent si jo respongués això? A tu segur que també t’ha passat alguna vegada... No ho sé; potser em prendrien per ximple, ja que aquesta gent no veu més enllà de les victòries als partits i els títols a les vitrines.

He arribat a la conclusió de què els meus amics i les persones que m’envolten només veuen els partits del Espanyol quan perdem. Saps per què? M’explico: el dia 7 de gener, després de la derrota a Mestalla davant del Valencia, moltes persones ja ens donaven per morts a la Copa del Rei. Tots parlaven i se’n reien del resultat a camp valencianista, en canvi, quan nosaltres vam guanyar 2-0 al Valencia C.F. a Cornellà-El Prat ningú no va ser capaç de dirigir-me una paraula sobre el partit i les coses van seguir igual fins al partit del dia 4 de març.

L’endemà de la nit de l’enfrontament les burles ja tornaven a rodejar-me. Ningú que no fos perico no va ser capaç de dir-me “Ostres, molt bé aquest any quant a la Copa del Rei, arribar fins aquí ha estat tot un mèrit i us heu de sentir guanyadors.”

Com ja ho saps, no va ser la nostra gran nit. Aquella, però, tampoc no crec que sigui una nit que els pericos hem d’oblidar, no creus? Estic d’acord en què el resultat no és el que voldríem, a tots ens hagués agradat passar l’eliminatòria i arribar a l’esperada final catalana. La nit del partit contra l’Athletic de Bilbao a Cornellà-El Prat era la nostra nit. Estàvem a 90 minuts d’una final molt esperada a camp perico, estàvem a 90 minuts de les portes del cel.

Tot i així, m’agradaria dir que per fi vaig veure com l’es-

tadi s'omplia per veure a l'Espanyol i no pas a altres equips de la Lliga que trobem a la part alta de la taula. La graderia estava a rebentar. Se sentia a la gent cridar abans que els jugadors satéssiu a la gespa... Era l'escenari idoni per una nit perfecte, llàstima que ens haguéssim de quedar el paper de teloners. Durant els mesos de Copa del Rei, he sigut la persona més feliç del món, estava als núvols a l'igual que tu, i que totes les persones que com nosaltres estimen aquests colors.

També m'agradaria explicar-te què és per a mi anar a Cornellà-El Prat. Veuràs, jo fa quatre anys que sóc sòcia però abans també gaudia de l'Espanyol en directe des de l'estadi. El meu avi, persona vital en la meva vida, va ser qui em va fer conèixer aquets colors que tan estimo i ell va ser qui em va fer sòcia d'aquest el nostre club.

Cada dia de partit, sempre i quan els horaris m'ho permeten, vaig a l'estadi amb el meu avi, els meus tiets, els amics de la penya blanc-i-blava del poble i d'altres coneguts. Acostumem a anar-hi en autocar. Durant el trajecte escolto música, parlo d'actualitat futbolística amb el tiet, dormo, etc. Faig el que sigui intentant distreure'm i no posar-me nerviosa pel partit.

Només arribar m'agrada veure la gespa. Amb vosaltres escalfant a sobre del verd. Després vaig fins al meu seient, el netejo una miqueta per poder seure i un cop ben acomodada em faig una foto... Sí! Ja ho sé, és una tonteria fer-me'n una a cada partit, totes et semblarien iguals si les veiéssis, però per a mi cada una té una història darrera, història que escriuiu vosaltres quan jugueu. Seguidament és l'hora en la qual sona el nou himne "Glòria als herois", és meravellosa la paronàmica del camp mentre la gent canta aquesta preciosa cançó. Per fer temps fins la xiulada de l'àrbitre, acostumo a fer alguna broma o a parlar de l'onze inicial que prèviament s'ha anunciat per megafonia. Quan sona l'himne m'aixeco del seient i, compartint bufanda amb l'home que m'ha fet conèixer aquets colors, canto l'himne com si d'un crit de guerra es tractés.

Durant el partit no callo, ho he d'admetre, em poso molt

i molt nerviosa, suposo que és perquè de debò m'importa el resultat que es traurà del partit que esteu jugant.

El temps va passant, el marcador potser segueix igual o potser ja hi ha algun gol, el que sí sé és que quan arribi el minut 21 tot l'estadi t'aplaudirà a tu. Sí, Dani, sí, partit rere partit els aficionats pericos ens dediquem a rendir-te homenatge a tu, al jugador a qui he dedicat totes aquestes paraules avui.

He iniciat aquesta carta que t'enviaré al cel dient "Diuen que el futbol és un esport que van inventar els anglesos en el qual juguen 11 contra 11 i sempre guanyen els alemanys, i això creia jo fins que l'any 2009 les coses van canviar a l'arribar al nostre nou estadi, Cornellà-El Prat." Deixa'm afegir-hi el següent: "A partir d'aquell moment vaig començar a creure que quan l'Espanyol jugava un partit, físicament ens representaven 11 jugadors a la gespa, però amb el pas del temps m'he adonat que sempre hi ha presents 12 jugadors. Aquest dotzè està repartit entre els cors dels milers d'aficionats que hi ha a l'estadi. És una persona que dóna la força, el valor, ja que tu ets el que més sent els colors del cel."

Un dia vas marxar físicament del nostre equip amb el braçalet de capità al braç però sense dubte tu ets el que ens dóna la força d'aquest sentiment que, encara que ens faci riure o plorar, sempre ens farà triomfar.

Categoria Adult

A partir de 17 anys

Guanyador

Fer-se notar

XAVIER PÉREZ MASSÓ

Des de ben petits, probablement ja des de l'escola, estem acostumats a estar sols. Els més afortunats, a tenir un o dos companys/es periquitos/es al mateix centre (compartir classe amb algú altre ja era gaire bé un miracle)... però el més probable és que tots haguem estat en minoria en moltes etapes de les nostres particulars vides.

No obstant això, no per aquest fet ens amaguem, sinó ben al contrari: hem tret pit i hem presumit orgullosos del nostre equip, hem gaudit públicament en els bons moments i hem patit les burles dels altres quan han vingut maldades... però sempre hem dit ben alt que som de l'Espanyol. I sabeu què? A la gent li queda marcat aquest tret diferencial i li agafen simpatia al nostre club. Fa poc vaig trobar-me una professora que havia tingut a l'institut feia 15 anys i em va reconèixer pel carrer. No recordava el meu nom, però ràpidament em va preguntar: *"Deus estar content, oi? Aquest any sembla que arribareu lluny a la Copa!"*. Quinze anys després, i tot i la gran quantitat d'alumnes que deu haver tingut durant tot aquest temps, recordava que jo era periquito. Quin somriure més gran se'm va dibuixar quan m'ho va dir...

Pensava que això només serien coses de nens petits i que, un cop et fas gran, no li dones tanta importància... però no ha estat així. A totes les empreses per les quals he treballat tothom (els agradés o no el futbol) han acabat sabent que era periquito. I no només això, sinó que el dilluns al matí miraven d'informar-se sobre què havia fet l'Espanyol el cap de setmana per poder comentar amb mi el partit. Fins i tot a la meva primera feina de becari, els companys em vam regalar un pijama de l'Espanyol el meu darrer dia, cosa que no havien fet mai amb cap altre becari...

Però el que més em va sorprendre va ser el que em va succeir a la meva actual empresa.

Treballo en una empresa d'assegurances en la qual la mitjana d'edat és força jove, amb la qual cosa tenim "celebracions" molt sovint: companys que es casen, que tenen fills... com que el nostre conveni col·lectiu no contempla cap regal/obsequi per aquests motius, entre tots el qui volen participar fem guardiola i regalem un sobre amb diners a qui es casa o és pare/mare per ajudar-lo amb el seu viatge de noces o bé a comprar bolquers.

De manera totalment informal, el felicitem, li donem el sobre i l'homenatjat ens convida a unes cerveses i/o aperitiu.

Però quan jo em vaig casar i vaig tornar del meu viatge de noces vaig veure que alguna cosa estranya passava: el periquito de plàstic que tinc sempre davant del meu ordinador no hi era... Vaig pensar que seria algun company culé que volia fer la gràcia, ja que feia tot just tres dies l'Espanyol havia perdut el derbi amb el Barça, per un penal més que dubtós per mans de Javi López... Però la gent venia a saludar-me i preguntar-me com m'havia anat el viatge i ningú no deia una sola paraula del partit ni del meu desaparegut periquito. Vaig decidir no dir res durant el primer dia de tornada a la feina, no fos cas que acabés discutint amb algú per futbol quan tot just acabava de tornar ben content del viatge.

A mig matí vaig veure com tota la gent s'acostava de cop a la meva taula i, una de les meves companyes de departament portava una capsa considerablement grossa embolicada amb paper de regal. Era molt sospitós que, enlloc del típic sobre al què estàvem acostumats, em donessin una cosa tan grossa... En obrir la capsa vaig descobrir una gàbia d'ocell amb el periquito de plàstic que havia desaparegut de la meva taula enganxat amb cinta adhesiva al balancí. Havien posat el Mont Fuji de fons a la gàbia (destinació del meu viatge de noces), un peculiar petit cofre a dins (amb els diners del regal que acostumem a donar en sobre) i un pergamí en el qual tothom havia signat desitjant-me molta felicitat i on havien escrit la

frase *“hem mirat de cuidar-te el periquito el millor que hem sabut per tal que no se sentís sol”*.

Des d'aquell dia (i ja fa més d'un any d'això), la gàbia segueix al costat de la meva taula, amb el Mont Fuji de fons i el periquito de plàstic enganxat encara al balancí.

Companys d'altres departaments, clients, brokers, etc. se sorprenden quan passen pel meu costat i veuen la gàbia. I us podeu imaginar què passa quan dóna la casualitat que algú d'ells és un altre periquito: efusiva salutació i extensa conversa per parlar sobre el nostre Espanyol.

I és que ens fem notar. Des de ben petits. I pel simple fet de tenir aquest tret diferencial que ens fa especials, la gent ens recorda.

Diari d'un desplaçament

MONTSERRAT ALEMANY BELLÉS

Les 3 de la matinada i sense poder dormir. A les 5 sonarà el despertador per arreglar-se i arribar a les 7 a Cornellà d'on sortirà l'autocar. Toca anar a Elx a veure l'Espanyol.

I els nervis i l'emoció fan que a les 4 em llevi del llit sense dormir. Millor dutxar-se i arreglar-se ja, sinó al final m'adormiré i no arribaré a temps a Cornellà. Desperto a ma filla, s'arregla i anem cap al cotxe. Primer passarem a buscar dos companys de la Penya i després ja res no ens separa del camí cap a l'estadi. Arribem amb el temps necessari per preparar tot el que cal per pujar a l'autocar:

*Llista d'assistents, preparada

*Material pels bingos, preparats

*Pancarta de la Penya, llesta per penjar

Comencem a passar llista i la gent va pujant a l'autocar. Ja tenim a tothom col·locat i arrenca l'autocar.

Ara li toca al Vice de la penya donar la benvinguda a tots els assistents. Els donem les gràcies per haver escollit la nostra opció per viatjar a Elx amb nosaltres. Els repartim uns croissants per aguantar fins la paradeta d'esmorzar. I comencem a donar aire blanc-i-blau a l'ambient. Bufandes volant, càntics, himne i converses en "petit comitè" sobre el nostre estimat Espanyol.

Arriba el moment de fer paradeta per a l'esmorzar. Baixem tots amb les nostres samarretes i bufandes periques i, com no, la gent a l'àrea de servei et mira amb cara rara. Com ve diu la campanya del club "Rars, bojos..." "MERAVELLOSA MINORIA". Però nosaltres, molt orgullosos de pertànyer a aquesta gran família.

Ara, amb la panxa plena i més desperts, anirem fent uns

bingos per anar passant el temps. No us podeu arribar a imaginar com de difícil és treure les boletes del bingo i posar-les al seu lloc en un autocar en marxa. La de boles que has d'anar recollint pel terra i el seient. Tot això comporta rialles a dojo i una molt agradable estona. Els que aconseguen fer bingo, contentíssims de poder guanyar un producte de l'equip: bufanda, gorra, pins i, com no, el premi més gros sempre és una samarreta. En aquest sentit s'ha d'agrair la col·laboració que rebem les penyes de la Federació i el Club, que ens ajuden a fer més amens i curts els desplaçaments amb les possibilitats de poder tenir material a sortejar als bingos.

Total, després de 525 km, arribes a Elx i la pell comença a posar-se de gallina. La sensació és inexplicable. És com si arribessis al destí de la teva vida, on està esperant-te "l'amor de la teva vida". I, en el fons, és així.

Ara toca dinar, i rapidet, sinó no arribarem a temps al camp. Tenim la sort de viure en un país on la gastronomia és bona allà on vagis, amb la qual cosa el dinar és genial. Veure un menjador d'un restaurant tant lluny de casa ple de peric@s és total. La gent segueix mirant-te, però a nosaltres ni pum. Aprofitem a carregar mòbils, ja que ara amb les xarxes socials no penses d'enviar fotos del desplaçament. T'agrada compartir amb els amics pericos de les xarxes la sort que has tingut de poder fer el viatge. I a la que anem pel camp, el número de fotos i enviaments serà més important.

Arribes a les afores de l'estadi i foto de fons amb el camp, tota la penya junta, tu sol, amb la teva parella/filla/amics. Ara que es vegi el nom del camp. L'autocar dels jugadors que arriba. Més fotos i ja està tot llest per enfilear les escales cap al teu seient.

Un cop a les grades, buscar el millor lloc per penjar la pancarta de la Penya. Que es vegi ben bé. I comencem a cantar. Surten els jugadors i aplaudim ben fort. I l'àrbitre pita l'inici del partit.

El partit, un més però a destacar el minut 21. Sabem el que és un minut 21 a Cornellà. És extraordinàriament emo-

tiu veure a tot Cornellà aplaudir, però el que vam viure aquell dia al Martínez Valero, gràcies a l'afició de l'Elx, no ho oblidaré mai. L'homenatge que li van fer a en Dani Jarque no té paraules, només llàgrimes d'emoció i agraïment.

Total, s'acaben els 90 minuts i s'ha de tornar a casa. En aquest cas, la tornada és molt apagadeta. Entre la derrota i el cansament, la tornada es fa en un ambient de tranquil·litat. Però no derrotats, costa molt derrotar a un peric@. Som d'una raça molt forta. Aguantem milles i carretes. I el que no descartem és fer més desplaçaments. Els que ens permetin aquests horaris tant esbojarrats que ens posen des de la LFP.

Aquest és un desplaçament més. Potser res especial, però el simple fet de poder fer un desplaçament ja és especial. És igual que el facis sol, amb una penya, en tren, cotxe, autocar... l'emoció, la pluja de sentiments i la pujada d'adrenalina fan que vulguis repetir tan aviat com sigui possible. Saps que a la tornada estaràs destrossat, però això s'oblida un cop ets al llit, la resta et dura de per vida. Records, sobretot això, records molt bons. I conèixer gent que comparteix els teus sentiments per un color, perquè en un desplaçament sempre coneixes a algun peric@ que no tenies el gust. Amplies la família blanc-i-blava. I encara que diuen que som pocs, no en pares de conèixer cada dia més. AQUESTA GRAN "MERAVELLOSA MINORIA" FAMILIA BLANC-I-BLAVA.

Profesor y perico, ¿sabéis por dónde voy, verdad?

ALFREDO BENÍTEZ OCAÑA

—Profe, ¿si me hago del Espanyol me subes la nota? —me preguntó un alumno el otro día mientras repartía los exámenes.

—Hombre, pues claro. ¿Por qué creéis que Javi saca siempre tan buenas notas? Porque es perico, faltaría más. —contesté.

—Sí, claro, eso no es justo. ¿Y si yo no me quiero hacer del Espanyol qué? ¿Eh? ¿Me bajarás la nota por eso? ¡Yo soy culé! —replicó otro alumno con el que siempre tenemos guerra.

—No, hombre, claro que no te voy a bajar la nota por ser culé... sólo suspendes directamente y ya está, no pasa nada más —le contesté con cara de malo, levantando las cejas y haciendo muecas con la boca y la nariz para que todos vieran que, lógicamente, era todo una broma más.

Toda la clase estalló en carcajadas y muchos de ellos, más de la mitad diría yo, empezó a corear el himno del Espanyol. ¡Sí, se lo sabían!

Es curioso pero lo que acabo de narrar es cierto. Soy profesor y soy espanyolista. Casi todos mis alumnos son culés, pero hay uno, Javi, que es perico y, además, socio del club. En clase siempre disfrutamos (o padecemos, claro) de una guerra sana entre Javi y yo por un lado, y el resto de la clase por el otro. Mientras no hay examen, los dardos son bidireccionales. Ellos se meten con nosotros muy a menudo, y nosotros replicamos siempre con nuestros argumentos, aquellos que ellos desestiman por repetitivos.

Pero resulta que cuando llega un examen, y más cuando es el examen final, el interés por el Espanyol crece. Más de

uno que se ha pasado el trimestre intentando chincharme se me acerca para felicitarme por alguna victoria, otro me pide si puedo llevarle al estadio porque siempre ha tenido curiosidad por el Espanyol y nunca ha tenido la oportunidad de verlo, otro que si a ver si vamos a Europa... ¿Sabéis por donde voy, verdad?

Y lo curioso de todo, con la coincidencia que se da en este grupo, es que precisamente Javi, el perico, es el que mejor notas saca. Es un chico brillante en todos los sentidos. No hay día en que no haga los deberes, se estudie la lección, intervenga en clase, aporte conocimientos... Y claro, en los exámenes sus notas resaltan por encima de las de los demás. Este hecho lo aprovecho yo para también hacer rabiar a los culés, como el otro día, cuando les pregunté que si sabían por qué Javi sacaba siempre excelentes y automáticamente lo asociaron al hecho de ser del Espanyol.

No en vano, este buen ambiente que hay en clase, en donde estamos todos siempre dispuestos a dar y a recibir, a veces también me ha traído problemas.

A finales del primer trimestre, solicitaron entrevista conmigo los padres de un alumno mío. Un alumno que, desgraciadamente, no tenía un buen comportamiento en el aula y, además, como no estudiaba y su trabajo en clase era mínimo, suspendió la primera evaluación.

Estos padres tuvieron una reunión conmigo. Cerca de una hora estuvimos debatiendo sobre si yo había suspendido a su hijo por ser del Barcelona. Este fue el único argumento que me aportaron: tú, como eres perico, le has cogido tirria a nuestro hijo, que lleva cada día la camiseta azulgrana a clase, y le has suspendido la asignatura.

Bizarra fue la cara que se les quedó a ambos cuando, después de atacarme así, les enseñé la libreta de notas no solo de mi asignatura, sino de todas las materias que se cursan. Suspendía ocho asignaturas, ni más ni menos. Pero claro, yo le había suspendido injustamente, porque esto de ser profe y perico debe ser como... Bueno, ya sabéis. En boca de Xavier

Trías supongo que también sería una *desgracia*.

Pero de verdad que es bonito pasar por el pasillo, cruzarte con alumnos de ESO o Bachillerato, y que unos te alienten mientras otros te desean, con buenas palabras, que bajéis. Tiene su encanto.

Tiene su encanto hasta que llegas al final del pasillo y ves que alguien de Dirección ha colgado en el muro de anuncios un póster en el que aparecen jugadores azulgranas diciendo a los niños que coman fruta. No, por ahí ya no paso.

Voy al despacho del director y expongo mi opinión: ese póster no es un trabajo que ha hecho un alumno en Plástica, sino que es una campaña promovida por la Fundació Privada del FC Barcelona, ya sólo por eso la tenemos que excluir de cualquier centro. Detrás de ella hay intereses maquiavélicos que, aunque parezcan difíciles de entender, van más allá de los *valors* que dicen promover. El director, culé de aquellos de “¿Ha ganado el Barça? Ah, qué bien. Voy a seguir con mi lectura de Kafka.”, entiende mi postura y me promete dejarme un espacio en el próximo claustro para exponer yo mismo el tema delante de todo el profesorado. He ganado la primera batalla, la más difícil, pienso yo.

Y es que si me fue relativamente fácil convencer al Director de mi propuesta de retirar esos carteles, no me fue nada más difícil hacer lo mismo con el resto de profesores en el claustro que tuvimos apenas cuatro días después. Todos entendieron que en la escuela hay que promover el buen hacer, pero precisamente no es recibo intentar hacerlo con la imagen de alguien que ha estafado a Hacienda, otro que lleva un peinado al que no sé si se le pueda llamar peinado, otro que está imputado... ¿También sabéis por donde voy, verdad?

Ser profesor y a la vez ser del Espanyol es un punto. Eres el diferente, el que ve las cosas normales como anormales. El que consigue que en vez del “Tot un camp...” se toque “Billie Jean” con la flauta en hora de música. El que consigue que los demás profesores se lo piensen una y dos veces antes de ilustrar sus PowerPoints... ¿Sabéis por dónde voy, verdad?

El pacto de Faustino

JOAN CALAF VIVANCOS

El despertador sonó a las 8 en punto de la mañana. Faustino Casademunt se desperezó, abrió la luz de la lamparilla sobre la mesita y detuvo el sonido de grillo de un manotazo.

Aunque la misma escena se repetía todos los días desde hacía años, aquel era un día especial, Faustino no iría hoy a la oficina; dos anginas de pecho casi consecutivas le habían liberado del trabajo, habían provocado su prejubilación.

Desayunó una tostada untada con mermelada, una fruta y un zumo de naranja. Mientras degustaba el último sorbo, releyó por enésima vez la carta del Ministerio de Asuntos Sociales: el día 30 de abril de 2020 cesaba su vida laboral para acceder a la de pensionista. Miró el calendario colgado por debajo del reloj de cocina, no había ninguna duda, el plazo estaba más que cumplido.

Su memoria evocó el pasado y el presente; acababa de cumplir sesenta años, sesenta años de soltería, de soledad, de trabajo monótono y aburrido, con más penas que alegrías. Acostumbrarse a los quehaceres domésticos tras el prematuro fallecimiento de su madre no le produjo ninguna anomalía importante, la señora Carme, una señora perpetuamente viuda, había adiestrado bien a su retoño en las tareas del hogar.

Pensó de inmediato en Margarita, la recepcionista de la oficina, la eterna anhelada, suspirada durante años, y a la que jamás se atrevió a cortejar hasta que ya en su madurez, cansada de esperar, Margarita se casó con un trapero rico. Pensó asimismo en don Eustaquio, su jefe de toda la vida, un ser parecido a un tótem, machacón implacable dando órdenes y más órdenes, un ser asombroso, inhumano, un ser

refractario al fútbol. “¿Cómo podía su jefe odiar al fútbol con lo sublime y apasionante que era el fútbol?” se preguntó instantes antes de que el zumbido de una mosca le sacara de la abstracción.

Bajó a la calle, se ajustó las gafas de sol, el calor comenzaba a apretar. Lentamente, con los andares pausados de un jubilado se dirigió al bar La Gàbia, el coso dónde había librado en solitario las más duras y vehementes discusiones futboleras contra el grupo de “los morenos”, los del otro lado de la Diagonal.

Se detuvo de golpe en la acera, en realidad no deseaba ir a la leonera en aquel momento, torció el paso y giró en redondo, en sentido inverso. Media hora más tarde, después de dar dos vueltas a la manzana, estaba sin saber cómo y porqué frente al portal del bar.

Antes debía ponerse en guardia, concentrar todo su poder mental ante la posibilidad de encontrar un rival con ganas de gresca. Hinchó pecho, agarró el tirador de la puerta y entró como un meteoro; el impulso le llevó de bruces hasta el mismo borde de la barra.

El señor Ramón, el dueño del local, le miró extrañado desde el otro lado del mostrador, jamás había visto a Faustino irrumpir con aquel ímpetu.

El propietario del cubil era un veterano experto en conducir, moderar y apaciguar las mejores y más apasionadas tertulias futboleras del barrio, torciéndolas muchas veces por el difícil camino de la concordia.

—Los “morenos” no vienen hasta la tarde. —Aclaró de entrada— ¿Te sirvo un descafeinado?

Faustino afirmó con la cabeza. Tomó un periódico deportivo, giró un par de hojas y lo dejó en el mismo lugar dónde estaba. “Siempre lo mismo”, pensó.

—Si ganáis el domingo al Rayo Vallecano en el Power os metéis en Europa; hasta el empate puede valer —comentó el señor Ramón.

—Cierto. Ahora hay equipo gracias a los dignos repartos

de la cuota de las televisiones y a nuestra floreciente cantera, estos condicionantes han cambiado la dinámica del club, nos han insuflado un aire nuevo, una realidad distinta; sin embargo, a medida que transcurre mi vida, estoy más desolado y triste.

El señor Ramón notó un tic oculto en el interno de Faustino, le interrogó con la mirada.

—Tengo ya sesenta años. Mi corazón me ha jugado una mala pasada, me ha dejado tirado, achacoso, me han botado del trabajo por inútil, ya no me queda mucha cuerda. Pese a todo no me quejo, he disfrutado del triunfo de dos Copas del Rey, he vivido dos finales de la Copa de la UEFA, grandes y emotivos partidos, tanto para salvar el honor de la permanencia, o para quitarles a otros el honor de la gloria final... Sin embargo, me iré de este mundo sin ver a mi Espanyol ganar una maldita Liga. Esto me corroe el alma, será mi fin anticipado.

—Debí olvidarme del fútbol y casarme con Margarita, posiblemente ahora no sufriría tales obsesiones. Aunque... y pensándolo bien, qué más da, el matrimonio y el fútbol suelen tener las mismas alternancias, las mismas alegrías y las mismas penas, los mismos éxitos y los mismos fracasos.

—El fútbol debería ser tan sólo una distracción —caviló el señor Ramón—, un hobby para pasar el rato, aquí lo tomamos como un sentimiento profundo, una cuestión de honor.

—En efecto, para mí es una cuestión de honor, una cuestión tan poderosa... ¡que vendería mi alma al Diablo a cambio de que el Espanyol ganara la Liga! —Replicó en un tono tan fuerte que atrajo la atención de algunos clientes asombrados al escuchar tan rotunda afirmación.

Un rubor intenso ascendió de inmediato al rostro de Faustino, percibió haberse pasado de frenada, no por el convencimiento y la dureza de su afirmación, sino por la potencia de voz con que la realizó.

Abonó el café y salió a la calle. Caminó un centenar de metros hasta llegar a un parque ajardinado. “Qué mejor lugar

para descansar un recién jubilado”. Pensó al tomar asiento en un banco público.

Distraído con la mirada al vacío, notó el roce de un cuerpo a su lado, giró la cabeza hasta detenerla muy cerca del rostro de una dama cincuentona de aire distinguido, ojos y mirada dulce y cabello intensamente rubio.

—¿Me reconoce? —preguntó sutilmente la señora.

—No, no la conozco... de nada —replicó Faustino sorprendido.

La señora alzó unas gafas de sol oscuras y las recolocó sobre la cabeza.

—¿Ahora?

—Sí, ahora sí —recapacitó—. Usted estaba desayunando esta mañana en el bar La Gàbia.

—Bien, es usted un buen observador. Manifestó a viva voz que estaba dispuesto a vender su alma al Diablo a cambio de que su equipo de fútbol ganase la Liga.

Faustino notó otra vez el rubor ascendente. Siempre había sido un hombre de palabra, ahora no iba a ser menos.

—Sí, lo dije y lo mantengo.

La señora abrió el bolso, sacó una tarjeta de su interior y se la ofreció.

—Vaya a esta dirección, mañana mismo. Pregunte por esta persona, es posible que él pueda ayudarle.

En el breve tiempo de cachear su chaqueta para buscar las lentes de lectura, la dama había desaparecido de su vista. Leyó la credencial:

MEFISTÓFELES BLACKMAN

Esoterismos, Magia negra, Encantamientos, Sortilegios y Mal de ojo

Pasaje de la de la Pinassa n° 13 Sótano

Durante unos minutos leyó y releyó el corto párrafo dudando entre echar la cartulina a una papelera cercana o guardársela en un bolsillo, finalmente optó por lo segundo.

Aquella noche no pudo conciliar el sueño cavilando lo sucedido. ¿Sería posible conseguir el sueño de su existencia, aunque este fuese a través de un evento obscuro, malicioso, diabólico, opuesto a una honestidad de toda la vida? Aunque su educación agnóstica no le permitía creer en brujería, demonios, conjuros, o encantamientos, valoró muy profundamente la posibilidad de haber vivido siempre completamente errado.

“Estoy viejo y estropeado.” Caviló tendido sobre la cama. “El doctor me lo ha advertido muy seriamente: debes llevar una vida sana, a través de una dieta estricta, sin beber, ni fumar, ni trasnochar, debes seguir el tratamiento, de lo contrario no alargará”.

—¡Qué narices! —Gritó a plena voz— ¡Qué más da que haya Cielo o Infierno! ¡Qué más da el más allá! ¡Mi vida está en este mundo, y con ella se desvanece el gran sueño de toda mi existencia! ¡Esta vez me la voy a jugar! ¡A cara o cruz! Mañana mismo iré a visitar a ese tal Mefistófeles.

El Pasaje de la Pinassa era un estrecho corralón que atravesaba de calle a calle una manzana del “Eixample” barcelonés.

Junto al portal del nº 13, unas escaleras descendían por debajo del nivel de la vía hasta llegar a una puerta oscura de cristales biselados.

Llamó al timbre; tras unos segundos de espera, la puerta se abrió por sí sola accionada por un mecanismo a distancia.

Faustino entró casi de puntillas a un antro lóbrego iluminado por siete pequeñas velas dispuestas en un candelabro en forma de círculo. El aire olía a una mezcla de bálsamo y azufre. Al fondo un hombre de aspecto macizo, mirada profunda, y cejas de ave rapaz, le invitó a sentarse frente a una mesa adornada por un jarrón con rosas negras.

—Vengo a vender mi alma al Diablo. —Se precipitó nervioso, sin tan siquiera saludar.

—Ya lo sé. —Atajó el hombre— Estoy bien asesorado de tu caso, en realidad te estaba esperando, tengo ya el contrato

redactado y preparado para la firma.

Las piernas de Faustino comenzaron a temblar, un sudor frío se expandió por su espalda.

—¿Es usted el Diablo? —Osó preguntar.

—No, digamos que soy su notario, su nuncio en este Mundo. —Contestó el hombre con una firmeza desprovista de protocolo.

Mefistófeles sacó un documento escrito a mano de un cajón, lo puso frente a Faustino.

—No entiendo lo que dice. —Protestó al intentar descifrarlo.

—Está redactado en latín, es el idioma que se habla en el Infierno. Te aclararé lo básico, el documento contiene solamente dos cláusulas, lo demás es pura retórica:

» Cláusula primera: “Yo, Faustino Casademunt Llopis, entregaré en el momento de mi expiración mi alma al Maligno para ser destinada de inmediato al fuego eterno.

» Cláusula segunda: “En contraprestación a la cláusula primera, yo, Lucifer, Emperador de la Jerarquía de las Tinieblas, me comprometo a través de mis poderes sobre la insensatez, la codicia, la envidia, y los todos los vicios y lacras humanas, elevar al R.C.D. Espanyol de Barcelona a campeón de la Liga española BBVA en la temporada 2020/21.

Faustino aceptó con un signo afirmativo de la cabeza.

—Bien, esta es la parte concerniente al pacto con el Diablo, mi maestro. En la que a mí me concierne, antes de la firma deberás pagar mis emolumentos notariales.

El rostro de Faustino pasó de un rictus de temor a uno de asombro. Pese a vislumbrar una dosis pecaminosa de codicia diabólica, resolvió la duda por la directa: qué más le daba el dinero, el podrido dinero no podía frustrar mi gran deseo.

—A cuánto ascienden sus honorarios.

—Cincuenta mil euros.

—¿Cincuenta mil euros? Son casi todos mis ahorros. —Protestó airado.

—Oiga, el trámite es difícil, complicado —Advirtió Mefis-

tófeles—. Un convenio de esta naturaleza precisa de asesores, de contactos, de sobornos, de muchos trámites.

—¿Asesores? ¿Sobornos? —Volvió a protestar.

—¡No perdamos el tiempo! —Clamó el representante de Lucifer con voz de trueno.— ¿Lo tomas o lo dejas?

Pese a todos los obstáculos, Faustino ya tenía asumido llevar el pacto a las últimas consecuencias.

El cajero de la sucursal de su caja de ahorros abrió la caja fuerte refunfuñando, sacó 500 billetes de 100 euros y se los entregó en mano.

Al regreso, Mefistófeles contó los billetes y confirmó con gesto de la cabeza. Alargó el contrato y una pluma estilográfica al alcance de Faustino. Tras la firma, este dobló con cuidado el documento, lo escondió en el bolsillo, y abandonó el antro sin despedirse.

La Liga BBVA de 2020/2021 estaba siendo la más competitiva de los últimos años, cuatro equipos estaban en disposición de ganar el título:

Los dos grandes, potencialmente devaluados por la precaria calidad de los relevos, tras una década gloriosa debido en buena parte a la nueva y equitativa distribución de los nuevos derechos audiovisuales. A ellos se unía El Valencia C.F, el sempiterno presente en casi todas las rectas finales, y un sorprendente R.C. D. Espanyol, forjador de una fenomenal cantera transferida con todo éxito al primer equipo.

A falta de una jornada para el final, la cabeza de la tabla mostraba esta disposición:

R. MADRID 78 puntos.

R.C.D ESPANYOL 77 puntos.

F.C BARCELONA 77 puntos.

VALENCIA C.F 76 puntos.

El desenlace se iba a dirimir el domingo día 6 de junio a las 7 de la tarde, horario único para todos los encuentros. El Espanyol jugaba en el Power contra un Villarreal devaluado al borde del descenso, a priori era favorito. Para ganar el título debía vencer y esperar un tropezón del Real Madrid en

su encuentro contra la Real Sociedad en Anoeta. En caso de empate a puntos con el Barcelona, y un pinchazo del Madrid, el gol average era favorable a los blanquiazules. El Valencia debía ganar su partido y esperar la derrota de todos sus rivales, pura utopía.

En el Power Stadium, Faustino Casademunt y cuarenta mil de pericos más, transistor en mano, se conjuraron cuando el colegiado Gil Perales ordenó comenzar el match.

Al filo del descanso, el Espanyol se había avanzado con un cabezazo de su central Max Roigé a la salida de un córner. La Real Sociedad y el Real Madrid empataban a cero.

Pasada la media hora de la segunda parte, Alexander Saitzter, el “pichichi” de la Liga Austriaca fichado en el mercado de invierno, sentenciaba el encuentro para los pericos de un disparo por la escuadra. En aquellos instantes el R.C.D Espanyol era el virtual campeón de la competición. El Power Stadium permutó sus cánticos y clamores de ánimo por un fuerte rumor, un rumor sostenido, inusual, de extrema tensión.

La temida arritmia ventricular empezó a repicar con fuerza en el pecho de Faustino.

A falta de cinco minutos para el final de aquella larga competición, se alcanzó el clímax, el vértice máximo de toda una temporada, cuando el colegiado extremeño Lucho Jara sancionó con penalti unas dudosas manos en el mismo borde del área de Xexu Plazaola, defensa lateral izquierdo de la Real Sociedad.

El Power enmudeció al instante, se podía oír el trino de los pájaros revoloteando el estadio. Miles de radio transistores se conectaron a tensión extrema.

En Anoeta, Midas Neretva, la gran figura merengue, el croata de oro fichado al Dinamo de Zagreb por 120 millones de euros, se dispuso a ejecutar la pena máxima.

Ante el asombro de todo el país, el zapatazo del “Rey Midas”, tal como lo había bautizado la prensa merengue, envió el balón más de un metro por encima del marco donostiarra.

Un aullido de júbilo de apenas unos segundos estalló en el Power, la grada regresó de nuevo y durante seis infinitos minutos a la realidad, al silencio más profundo hasta que Gil Perales, y unos segundos más tarde Lucho Jara, pitaban el final de sus respectivos matchs.

¡Se había consumado el milagro! ¡¡El R.C.D. Espanyol se proclamaba por vez primera en sus 121 años de historia campeón de la liga de las estrellas!!

La ola, la máxima expresión del delirio futbolero, arrancó en la Curva, pasó por tribuna, cruzó el gol sur y encaró el lateral. Faustino Casademunt alzó los brazos y la vista al cielo para celebrar aquel maravilloso triunfo. Al instante sufría dos fuertes punzadas, unas punzadas intensas y traidoras sobre el tórax y el brazo izquierdo.

—¡No! ¡Ahora no! ¡Por favor! ¡Ahora no! —Aún tuvo tiempo de clamar al advertir que el mundo desaparecía a su alrededor.

El paciente del módulo nº 6, en la UCI del Hospital Clínico, recuperó los sentidos lentamente. La vista se le aclaró lo suficiente para poder visualizar a una figura femenina cubierta con una túnica blanca, celestial.

“No parece ser el Infierno”, pensó al mismo instante que soltaba una especie de bufido.

La figura femenina se acercó, le tomó el pulso y desconectó la mascarilla de oxígeno.

—Sufriste un infarto de primera Faustino —dijo la doctora—. Gracias al desfibrilador del estadio y a la pericia de los colegas del SEM podrás contarlo.

Faustino había ganado sin duda el primer round. En los días en que permaneció en el hospital, gozó de periódicos, programas de radio y TV en que informaban, comentaban y exaltaban el merecido triunfo del RCD Espanyol en aquel final de Liga diabólico. Sin embargo, ahora le invadía una intensa duda: ¿todo fue consecuencia de la casualidad, o había infringido las reglas por las que se rige el Orden Mundial? ¿En qué momento de su ya consumida existencia el Diablo

iba a cobrarse definitivamente la prenda del contrato? Debía esclarecerlo todo cuanto antes, debía aplacar sus remordimientos para vivir en paz el resto de su existencia.

Tras soportar un cúmulo de observaciones clínicas sobre su estado de salud, Faustino abandonó el hospital y tomó un taxi hasta el Pasaje de la Pinassa.

Descendió lentamente los trece peldaños que conducían al sótano donde Mefistófeles Blackman tenía instalado su antro. Se detuvo ante la puerta de vidrios oscuros y biselados, llamó varias veces al timbre sin recibir respuesta. Ante la inutilidad de los timbrazos perdió los estribos y pasó a aporrearla a patadas y puñetazos.

—¡Oiga, amigo! ¡Va a romper todos los cristales! Aquí no hay ahora nadie. —Oyó exclamar a un joven desde lo alto de la escalera.

—Busco a un tal Mefistófeles, una especie de mago, con el que firmé...

—No busque. —Atajó el joven- ¿Acaso no lee la prensa? ¿No ve la televisión? A este pájaro se lo llevó la policía hace unos días, a él, y a su compinche, la rubia de gafas oscuras. Habían estafado más de un millón de euros a los pobres incautos que caían en sus garras tras prometerles la Biblia a través de conjuros y magias, pactos diabólicos, curaciones milagrosas, premios de lotería y otras chorradas similares.

La mente de Faustino obturada por alcanzar un deseo immaculado al precio que fuese se abrió de golpe, un rayo de luz penetró como un dardo en su interior.

—¿Cómo pude ser tan estúpido? ¿Cómo pude dudar de la magnitud, de la grandeza espiritual de mi querido Espanyol? ¡De su “Maravillosa Minoría”! —gritó en plena calle.

Alzó la vista y los brazos a un cielo azul intenso, surcado por sublimes nubes blancas.

—¡No hay duda alguna! —Clamó a gritos— ¡El Cielo es y será siempre blanquiazul!

El cuquet de la panxa

PERE CALVET TEIXIDÓ

El que es passeja per la meva panxa quan s'acosta el primer dia de la temporada. És inevitable; sempre ha estat així i així serà sempre. És el cuquet de la il·lusió, de la curiositat, de la incertesa i de totes les expectatives que genera l'expressió "tornar a començar".

Tinc ganes de veure com entren els gols, de veure els somriures del company de seient; se'ns mou alguna cosa allà dins. Tenim nous projectes a punt; s'ha treballat molt durant la pretemporada per a posar-los en marxa i esperem una temporada prou bona, la que genera il·lusió entre la pericada.

"Ei, aquesta setmana juguem fora"

Des del bar, des de la penya corresponent, amb un grup d'amics, amb algun familiar o simplement sol, les ganes de veure la samarreta blanc-i-blava des de l'altre costat de la televisió fan que tota la setmana prèvia al partit es vagi generant tot un reguitzell de sentiments i sensacions difícils d'explicar però molts bonics de viure.

"Avui me'n vaig a veure l'Espanyol"

Un parell de dies abans ja preparo la samarreta, la bufanda, el carnet a la cartera i un entrepà carregat d'optimisme: guanyarem. Baixant per l'autovia el cuquet de la panxa ja fa de les seves, es veuen autocars, cotxes plens de pericos, tots anem cap al nostre temple. Dins del cotxe escoltant la ràdio i sentint les alineacions corresponents, un es fa la idea de com serà el partit. Un cop aparcats enfilem cap a l'estadi, si hi ha temps farem una parada a la botiga del RCDE o a l'espai memorial, sempre agrada. Arribem a la nostra porta, passem el carnet i cap a dins. Ja es respira ambient de futbol, les grades es van emplenant, l'olor de gespa mullada es barreja amb

l'olor del puro i el cuquet de la panxa cada vegada es mou més ràpid. Els més petits de la parròquia perica vestits per l'ocasió et fan sentir orgullós d'estimar aquest club, ja que ells són el nostre futur i poder veure la seva carona plena de felicitat no té greu. La pinya dels nostres jugadors just abans d'entrar als vestidors és un gest que encén els ànims dels aficionats, una mostra més que tots junts podem fer quelcom molt gran. És l'hora de les alineacions, de sentir el nom dels 11 valents guerrers que sortiran d'inici. Quantes vegades he somiat sentir el meu nom per la megafonia de l'estadi i vestir la samarreta del nostre màgic Espanyol. Ja sona Glòria als Herois, un cant molt encertat i que em toca especialment la “fibra”, ja que cada vegada que l'escolto recordo el meu pare Toni i l'etern capità Dani Jarque. És l'hora del nostre himne, la bufanda ben recta, dempeus i a cantar, és un dels moments més “macos” en el qual les pulsacions pugen i el cuquet surt de la panxa i s'instal·la per tot el cos; sí, com un sac de nervis impacient en sentir el xiulet del col·legiat. Som-hi, xavals, el partit és nostre, amb aquesta il·lusió baixo cada partit, sigui qui sigui el rival. Com diu el meu príncep Ferran de 3 anys: “Papa, l'Espanyol ha guanyat”. Les primeres aproximacions a l'àrea rival no es fan esperar, i el rumb de la grada entra en sintonia amb l'equip, com m'agrada aquesta connexió equip-afició, no som rics, no som poderosos, no som nombrosos però fotem un soroll i un caliu que molts clubs de Primera Divisió ho voldrien i això ningú ens ho podrà robar. I arriba el moment màgic, l'èxtasi d'aquest esport, la culminació, gol, gol, gol, gooooooooooollllllllllll. És en aquest moment quan el meu cuquet de la panxa surt de dins per uns instants, deixo que se'n vagi de vacances uns minuts i em deixo portar per l'eufòria i la disbaixa del moment. Està clar, el cuquet tornarà aviat a la meva panxa, els nervis d'un partit de futbol porten aquestes coses i conforme avança el partit encara més, com anhele la victòria, aquests 3 punts tant desitjats. Surt el cartell del temps afegit, no em queden ungles per mossegar, les cames em van soles i el batec del cor

s'accelera, intento mantenir la calma i per fi sento el xiulet del final del partit.

I sí, sí, l'Espanyol ha guanyat. Braços amunt, hem lluitat, hem patit però la victòria al sarró. Acabo amb un fort aplaudiment als nostres valents jugadors correspost des del mig del camp amb el capità al capdavant. Content i feliç surto de l'estadi. Ja al cotxe poso la ràdio per escoltar les declaracions dels protagonistes i enfilo l'autovia pit amunt amb un company de viatge que tard o d'hora es tornarà a posar a la meva panxa per viure i sentir el que és ser de l'Espanyol.

Mai no caminaràs sol, jo t'estimo, Espanyol.

MARTA CAJARAVILLE GARCÍA

Nunca conoció a su abuela, tal vez esa sea la razón por la que se pasa horas enteras mirando los viejos álbumes de fotos que su abuelo guarda en la estantería del salón. Le hubiera gustado oír su voz, o que la abrazase. Le hubiera gustado conocer su manera de ser en primera persona, y no solo por lo que le contaban los que sí la habían conocido. Su abuela pasó la guerra pero no sobrevivió a la dictadura. Dio a luz a su tía en 1940 y tres años después a su padre. Tras quedar viudo, su abuelo nunca volvió a casarse. Siempre aseguró que era fiel a sus sentimientos y que nunca dejaría de amar a su difunta mujer, al igual que jamás dejaría de amar al Real Club Deportivo Espanyol, porque el Real Club Deportivo Espanyol le había salvado la vida.

—¿Otra vez estás mirando los álbumes de fotos, Rebeca? —la voz de su abuelo la saca de su ensimismamiento y alza los ojos para mirar al hombre de edad avanzada que se ayuda del bastón para llegar hasta la butaca. Lo mira sentarse, dejar el bastón apoyado sobre el brazo derecho del sillón y acariciar el tapizado de terciopelo verde. Lo observa y retiene la imagen sin dificultad antes de bajar los ojos celestes hasta la foto que muestra una versión mucho más joven de su abuelo, junto a su abuela.

—Sí, creo que este no lo había visto —responde, aunque es mentira y su abuelo lo sabe. Rebeca ha visto todos y cada uno de los álbumes, sin excepción— ¿Quién es este? —pregunta, al tiempo que se levanta, señalando una fotografía en la que su abuelo aparece junto a un hombre.

—Eric Rovira. Un viejo amigo.

Corría 1947. Lucas Soler era un hombre de firmes ideales. Había apoyado a la coalición formada por las izquierdas en el Frente Popular que estuvo en el poder durante el último mandato de la República Española. Cuando estalló la guerra

no dudó un momento en tomar las armas para defender a los suyos. Años después, pagó caro aquel acto de valiente idealismo. Sentado en la butaca del salón de su amigo Eric Rovira, hablaba atropellado.

—Delante de mis ojos, Rovira —sentenció. Aun le temblaban las manos del sobresalto— Un tiro. Un tiro, Rovira. Delante de los niños —prosiguió señalándose la frente con las imágenes aun grabadas en la retina. Su mujer, el guardia... Había sido todo tan rápido que no había tenido tiempo ni de reaccionar. Cuando se dio cuenta, su mujer caía al suelo y su camiseta blanquiazul estaba salpicada de rojo. Había entrado en shock durante un momento, pero el grito de su hija mayor lo había sacado del trance y había echado a correr.

Los niños, una niña de siete años y un niño de cuatro, estaban sentados en el sofá junto a la mujer de Rovira, que les había preparado un vaso de leche caliente. En la calle llovía. Debían ser cerca de las once y la luz que iluminaba el salón de Rovira no era más que una simple vela en la mesa que había frente al sofá donde los hijos de Soler seguían sentados. Rovira, un hombre alto y delgado, caminaba de un lado a otro de la habitación. Llevaba puesto el pijama, un batín de color verde y negro y las zapatillas de andar por casa. Su sombra se proyectaba contra la pared que tenían detrás debido a la luz de las farolas que entraba por las ventanas.

—No sé qué decir Soler. Son tiempos revueltos y tú nunca has sido amigo del orden —comentó. Soler asintió, sabía hasta que punto su amigo tenía razón, pero en aquel momento sus ideales valían menos que una peseta. No iba a aferrarse a ellos. No cuando habían asesinado a su mujer delante de sus hijos, y los niños corrían el mismo peligro que la madre. Hubiera sido un acto demasiado ignorante incluso para él—. Mañana María y yo nos vamos Niza. Solo se me ocurre que...

—¿Y qué voy a hacer yo en Niza, Rovira? —preguntó Soler cortando el parlamento de su amigo mientras giraba la cabeza para mirar a sus hijos— ¿No puedes llevarte a los niños y que se queden allí? Por nuestra amistad, Rovira —pidió.

Rovira miró a su mujer que hablaba con la hija de su amigo, intentando calmarla. Habían perdido a su hijo durante la guerra y María, aunque aun era joven, no había querido volver a intentarlo.

—Puedes aprender francés. Tengo un amigo que te daría trabajo —comentó volviendo a mirar a su amigo. Soler negó con la cabeza y se pasó las manos por la cara para luego echarse el pelo hacia atrás.

—¿Y qué hago yo en Niza? Venga, amigo —lo miró de nuevo, buscando su comprensión— Solo sé darle patadas a un balón y apuntar con una pistola y no puedo hacer ninguna de las dos —prosiguió golpeándose la pierna de la que cojeaba desde la guerra. Había recibido un tiro y si no la había perdido había sido de puro milagro— Y quién va a acompañarte a Sarriá, ¿eh? ¿Qué hago yo allí sin MI Espanyol?

—Soler. Porque eres del Espanyol y sientes como yo los colores es por lo que te estoy ayudando, no me jodas. No puedes abandonar a los tuyos. Solo les quedas tú. Necesitan a su padre, no a dos desconocidos. Mañana nos vamos a Niza y tú te quedas allí hasta que la cosa se calme. Y luego ya volverás y volveremos a Sarriá. Un perico nunca abandona...

—¿Abuelo? —la voz de su nieta saca a Soler de sus pensamientos y alza los ojos para mirar la foto que la joven está señalando. No se ha dado cuenta de que ha pasado de página y le pregunta por una fotografía bajo la que no hay leyenda. Una casa con un gran jardín se alzaba tras un niño y una niña que juegan con un balón— ¿Dónde es esto?

—Es largo de contar, tal vez otro día.

Mágico Espanyol

MIQUEL CARBONELL SÁNCHEZ-ESCRIBANO

—¡Venga, David! ¡Siempre te tenemos que esperar! —se queja Anna desde la puerta de casa, esperando junto a sus padres a que su hermano salga de la habitación para marcharse con ellos.

—¡Un momento! ¡Ya voy! Es que no encontraba la bufanda de Eterno Jarque —responde David mientras abandona su habitación y se dirige con paso rápido hacia la puerta.

A los pocos segundos, se cierra la puerta. El trictrac de la llave en la cerradura es la antesala de unas conversaciones y unos pasos que se van perdiendo de forma progresiva en la lejanía. La casa se queda en el más absoluto silencio. Y por extensión, la habitación de Anna y David, también. Allí, pasados unos minutos “de seguridad”, el mouse del ordenador, de color blanquiazul, por supuesto, abre un ojo. Luego, el otro. Se desliza por encima de la alfombrilla con la imagen de la plantilla del RCDEspanyol sobre la que siempre trabaja y empieza a avisar al resto de productos del merchandising perico que viven en la habitación de Anna y David.

—¡Vamos, señores, que ya se han ido todos! —confirma en voz alta para animar al resto a moverse.

Poco a poco, la habitación va cobrando vida. Las dos bufandas del RCDE se descuelgan de la pared, las camisetas abandonan sus perchas, las zapatillas empiezan a caminar, los pijamas salen de debajo de la almohada, la bandera y el banderín también se movilizan... Y por supuesto, todo el material escolar perico: mochilas, carpetas, estuches, bolígrafos... Todos se dirigen al punto de encuentro habitual en los días de partido: frente al aparato de radio que Anna y David tienen en su habitación.

Hoy es día de partido en el Power8 Stadium. Como es habitual, la familia al completo se ha ido al estadio. Y cuando esto sucede, el merchandising perico de Anna y David cobra vida para escuchar el partido por la radio y comentar las últimas noticias del equipo.

Los productos blanquiazules van llegando a la zona de encuentro. Saludos, abrazos, risas... Todos están contentos de poder encontrarse de nuevo para vivir por la radio otro partido del RCD Espanyol. Los comentarios y las opiniones se suceden: si jugará Stuardi o Caicedo de salida, si es mejor salir con uno o dos puntas, si Álvaro estará totalmente recuperado para jugar, si Sergio García marcará también esta jornada...

Y entre comentario y comentario, un recuerdo para los productos pericos que han tenido la suerte de ser elegidos para ir al estadio. Hoy, Anna se ha puesto la camiseta verde pistacho y la gorra con visera para protegerse del sol. David ha elegido la camiseta blanquiazul de esta temporada y a última hora ha estirado la bufanda de Jarque. Las otras dos bufandas pericas han visto como su colega era seleccionada a última hora. ¡Por poco les toca a alguna de ellas!

Todo el merchandising que se ha quedado en casa siente envidia sana por los productos afortunados que se han ido hoy al Power8 Stadium. “Pero bueno, ya nos explicarán cómo ha ido todo. Y eso siempre es divertido”, piensan. Las reuniones donde los elegidos de la jornada explican las peripecias del día de partido son de lo más. Todos recuerdan cuando la bufanda marchó con la familia para ver el Espanyol-Barça de la pasada temporada. ¡Qué suerte! Y todos recuerdan también cómo explicaba, días después, cómo David, con los nervios, se la olvidó en el coche y no pudo ver el “derby”. ¡Ni escucharlo, porque no pudo sintonizar la radio del coche! Jajajajajaja. Cómo se reían todos cuando lo contaba al grupo. De hecho, ya hay cierto runrún entre el merchandising perico porque pronto se juega el “derby” de esta temporada. Ese no es un partido, ese es el partido. Y todos quieren ir, por supuesto.

Además de las reuniones donde los productos expediciona-

rios al estadio explican sus aventuras, están las que organizan los colegas del material escolar perico, cuando la casa se queda vacía por cualquier otro motivo. Su día a día es más difícil, sin duda. Las camisetas, las bufandas, las banderas... salen para convivir en ambientes pericos: el estadio, una penya, una reunión de amigos... El material escolar se desenvuelve en ambientes más difíciles, a veces incluso hostiles. Explican cada una... Cuentan que en sus respectivas clases, Anna y David son de los pocos pericos (o únicos, según el curso). Pero no desfallecen nunca, defienden su sentimiento siempre y ante cualquiera. Esto los hace más fuertes. Como a su material escolar, que es admirado entre el grupo del merchandising perico como algo cercano a unos héroes.

¡Ah! Las reuniones convocadas por el material escolar también tienen sus puntazos, ¿eh? Es épica la acción del bolígrafo de Anna, que un buen día pintó con trazo firme y profusión de tinta un espeso bigote en la cara de Messi, cuya foto ilustraba la portada de la libreta de un niño culé más “pesadito” de lo normal.

En fin, a lo que íbamos. Cada vez queda menos para que empiece el partido y la zona cercana a la radio de Anna y David es algo así como un hervidero de color blanquiazul. En principio, el encuentro de hoy es asequible para el RCD Espanyol; el visitante está en la zona media baja de la clasificación y los pronósticos apuntan al uno en la quiniela, pero ya se sabe que este tipo de partidos a veces se te atragantan.

Una de las bufandas se estira al máximo para acceder a la radio y con sus flecos empieza a manipular el dial para sintonizar la frecuencia correcta. La oferta de emisoras que retransmiten el partido no es muy amplia, pero ya se la conocen y no hay problemas para seleccionarla. Los comentarios de los periodistas, las opiniones de aficionados, las alineaciones, el árbitro, los anuncios... Todo ello crea la atmósfera pre partido que activa los sentidos futboleros del merchandising perico: la camiseta no está de acuerdo con la alineación, el banderín apunta que este árbitro es anti casero, el pijama

dice que este periodista es tan aburrido que le hace coger sueño (jajaja, ríen todos)...

Queda muy poquito para que empiece el partido. El periodista deja de hablar para que se oiga el sonido ambiente en el Power8 Stadium. La afición perica canta “ooohhh Mágico Espanyol, ooohhh Mágico Espanyol...” Todos los productos del merchandising perico se miran entre sí y se sonríen, con complicidad. Porque para ellos, pocas letras de los cánticos de animación tienen tanto sentido como esta. Porque efectivamente, el RCD Espanyol es mágico, muy mágico. ¿O acaso no es mágico lo que sucede en la habitación de Anna y David?

Incertidumbre

RICARD CASAS JANSÀ

Hace ya cuatro años que soy el utilero del RCD Espanyol. Llegué al primer equipo por la más pura casualidad. Tengo 43 años, mi nombre es Roberto Cañas, estudié INEF y empecé a dar clases de educación física en el Instituto Nuestra Señora de Guadalupe de Cornellá.

Hace seis años, un buen día, jugando un partidillo de futbito con los chavales de primero de ESO (qué lejos que queda aquello que estudió un servidor del BUP y del COU), un empleado de las oficinas del Espanyol, padre de un alumno y que había venido a una reunión con el tutor debido al mal comportamiento de su vástago, me espetó:

—Collons, noi, que bé que la toques encara! Si fossis més jove, encara et farien una prova a qualsevol categoría del club.

Como podréis comprender, a una persona como yo, que no había pasado de una segunda regional con el Independiente Pla d'en Boet de Mataró, esas afirmaciones le llenaron de orgullo y satisfacción.

Pero más allá de aquella conversación trivial, al acabar la clase de educación física (y el señor, al acabar la reunión con el tutor de su hijo), entablamos una agradable conversación sobre la vida en general y el deporte de élite en particular. Hablamos del RCD Espanyol, club de los mil amores tanto suyo como mío. Nos acercamos al bar de la esquina de la misma calle del instituto. Se presentó como Cándido Pedraz, secretario de las oficinas del club perico e íntimo amigo del presidente del club Joan Mollet.

Tomamos un par de cervezas. En pocas palabras, nos caímos bien, su hijo estaba en el mismo curso que el mío pero en

diferentes clases. Ambos cursando sexto de primaria.

Era un tipo muy “de la ceba”, yo, por suerte, madrileño de nacimiento, pero plenamente normalizado tras treinta años en Catalunya, podía seguirle la conversación al pie de la letra; muestra evidente de la pluralidad de nuestro club. Al despedirnos, me comentó más bien de pasada que faltaban entrenadores en los equipos de fútbol base y, que si quería, él me pondría en contacto con los responsables de la citada área del club.

—Adeu-siau, macu —me soltó apretándome la mano probablemente más de la cuenta. De vuelta al instituto para impartir mi siguiente clase, lo hice cavilando en la conversación que había mantenido con el tal Cándido.

Ni corto ni perezoso, esa misma tarde procedí a acercarme a las oficinas del estadio Cornellá-El Prat, hoy llamado Power8 Stadium por cuestiones de patrocinio. Allí un chaval tras un mostrador, muy agradable, de no mucha más edad que la veintena y acné prominente, me entregó unos formularios y me informó sobre dónde debía entregar mi Curriculum Vitae. Más que nada, me atraía la idea de poder complementar mi formación y, de ser compatible, ganarme unas perras de más colaborando en mi club de toda la vida.

Y la cosa salió bien (probablemente porque remití los documentos a las personas que Cándido me había indicado). Así que ya me veis entrenando al infantil C. Era una época fantástica de mi vida, dado que pude seguir con mis clases de educación física en el instituto Guadalupe (previa pequeña reducción, o mejor dicho, reestructuración de jornada) con los entrenamientos a un grupo de chavales sensacionales de 12 y 13 años, futuras posibles figuras del primer equipo.

Entablé relación con una gran parte del personal del club y me movía de aquí para allí con cada vez más ligereza por los pasillos del Power8 y de la Dani Jarque. Fue al cabo de unos meses cuando conocí a Ana María Lucendo, la encantadora secretaria del vicepresidente del Espanyol Raimon Marqués. 28 añitos, de pelirroja melena, pecosa y unas cuantas curvas

de infarto. Solíamos ir a hacer el cortado de media mañana cuando en mis dos días libres de obligaciones escolares acudía a la Ciudad Deportiva Dani Jarque para ocuparme del entrenamiento de “mis niños”.

Y fueron pasando los meses, los chavales de mi equipo ganaron en disciplina, porque de otras cosas no, pero de este concepto y de imponerlo, servidor va sobrado. En mi segunda temporada jugamos de fábula, derrotamos a los grandes y nos proclamamos campeones de liga de nuestra categoría.

Un 15 de abril, coincidiendo con el derbi de primera Espanyol-Barça, nos invitaron a los chicos y a mí a ver el partido en el palco del Power8. De ese día no se me olvidarán tres cosas: las sonrisas de mis jugadores, los contactos con altos mandos del buque perico y los gin tónicos tomados con Ana María...

—Felicidades mister —me espetó la pelirroja con su preciosa sonrisa.

—Gracias, guapa, la verdad es que se ha trabajado duro, pero ha valido la pena. A ver si hoy hay suerte y ganando “al otro club de la ciudad” optamos a puesto europeo.

—Eso parece una quimera en los últimos años, pero el primer equipo también lo está haciendo muy bien. Por cierto, ¿qué haces esta noche? ¿Te apetecería tomar algo después del partido?

—¿Por qué no? ¿Quedamos aquí mismo al término del match? —Propuse— Espero que sea para celebrar algo más que la victoria.

—Mira Roberto, que quiero presentarte a mi jefe. Este es Raimón, ya sabes, el “vice”.

—Encantado señor, un placer.

—El gusto es mío, hijo. Y enhorabuena; hacía años que un infantil no ganaba la competición. Por cierto, me han hablado muy bien de tus dotes en disciplina y rigor. Resulta que este año se nos jubilaba Pedro, ya sabes, el utilero de los últimos veinte años. Además, el pobre ahora está con una neumonía que le ha postrado en casa en el momento más delicado

de la temporada, justo cuando nos jugamos la posibilidad de entrar en Europa de cara a la temporada que viene y se ha de jugar la final de Copa. ¿Te interesaría que te propusiera para ocupar su plaza? Hay un par de candidatos más, pero me gusta tu estilo.

—Uf!! No sé qué decirle Raimón —Esto de estar en zona VIP, con un Gin Tónico yo y una copa de cava él hablando de mi posible futuro era, como mínimo, un pelín surrealista.— Lo pienso y lo hablamos —le contesté.

—¡Perfecto! Coméntale tu decisión a Ana María y nos reunimos un día con Mollet para ver qué decidimos.

Pues resultó que fui a ver un derbi de la máxima con mis chavales y acabé ante un futuro profesional que quizás con un poco de suerte pasaba del profesorado a empleado en la primera plantilla de un club de fútbol de élite.

Nada, que tocaba consultarlo con la almohada. Llegué a casa hecho un flan pero feliz. El Espanyol había ganado 2 a 1 al Barça y alcanzábamos la quinta posición del campeonato, la Liga BBVA de Primera División. Todo periquito sabe que, tras un partido así y tras la correspondiente cena con Ana María, la cual me acabó de convencer del hecho de lo positivo que sería presentarme a la plaza de utilero, desencadenó en una noche muy provechosa. Siempre teniendo en cuenta que no la invité a “la última copa” en casa, no soy de los de hacer eso en una primera cita, llamadme clásico.

El hecho fue que, en apenas una semana, me reuní con Marqués y Mollet, me confirmaron la oferta laboral, dejé mi trabajo en el instituto (ahora ya era imposible compaginarlo) y me teníais un lunes con Sergio Álvarez, el entrenador del primer equipo, presentándome uno a uno a los jugadores de la primera plantilla del club, mi club de toda la vida. Si de chaval, un niño más bien patosillo para esto del fútbol, mas no para otros deportes, me hubieran dicho que acabaría en el vestuario del Espanyol, ni en el mejor de mis sueños me lo hubiese creído.

Me impresionó el carácter del gran capitán, otro Sergio, S.

Jiménez. Un crack surgido de la cantera del Barça, que tras su salida del club blaugrana había recorrido media España antes de recalar hacía cuatro años en el Espanyol. Máximo goleador del equipo las dos última temporadas, fue quien me ayudó a tranquilizarme y me presentó a toda la plantilla de auxiliares del equipo. Mi cometido tampoco era de una complicación extrema: material, orden y tenerlo todo dispuesto para partidos y entrenamientos.

En un par de semanitas lo tenía ya todo manga por hombro y llegaron grandes días. El campeonato de Liga se acercaba a su fin y llegó la semana de la gran final de la Copa de

S.M. el Rey. El partido había de jugarse en el nuevo San Mamés. El quipo había llegado a la final tras eliminar a grandes de primera como el Atlético o el Valencia. La afición estaba entusiasmada.

Habíamos sido convocados por el técnico Sergio Álvarez a las 8 de la mañana para salir hacia el aeropuerto de El Prat para coger un avión a las 11h y que llegaría al aeropuerto de Sondika sobre las 12:30h. El equipo había entrenado la tarde anterior y, tras una cena de aquellas motivacionales, se decidió pasar la noche anterior en las respectivas casas y partir a Bilbao el mismo día del partido. Aproveché la noche para una segunda cita con

Ana María, ese día sí hubo última copa...

Eran las 8:10h de la mañana. Estábamos ya todos listos para partir menos Sergio Jiménez.

—¡Qué raro! —Comentó Paco Pantalón, nuestro delegado— Si Sergio es muy puntual, casi siempre llega de los primeros.

El místico le llamó al móvil, no hubo respuesta, constaba como desconectado.

Procedieron a llamar a su domicilio; su mujer explicó que sobre las 7 había salido de casa. De dónde él vivía al hotel de concentración no había más de media hora en coche, y más teniendo en cuenta que un sábado a esa hora apenas había tráfico en la Ciudad Condal.

El nerviosismo afloró entre el grupo. Ni rastro de Sergio. Es como si se le hubiese tragado la tierra. Sobre las 9:30h, el presi Joan Mollet decidió llamar a los Mossos d'Esquadra para denunciar el hecho.

Pese a los protocolos de desaparición y las consabidas 24 horas, dada la notoriedad de la persona desaparecida y del día tan señalado en que esto sucedía, tuvimos la suerte de que se pasara a la acción de una manera inmediata, saltándose la Policía todo protocolo establecido.

Interrogaron a casi toda la plantilla, pero realmente nadie tenía demasiado que aportar a la misteriosa desaparición.

En eso que, estando todos sentados y medio aturridos en el vestíbulo del hotel de concentración, entró chillando Paco Pantalón alegando que había recibido en su móvil una llamada procedente de un número oculto en que se le comunicaba que Sergio Jiménez estaba ahora mismo en manos de una banda de mafiosos rusos y que se trataba de un secuestro *express*. Si se entregaba una bolsa deportiva con un millón de euros en un sitio definido en concreto, la cosa quedaría resuelta en cuestión de un par de horas. El sitio elegido a tal efecto era una papelera situada en una localización determinada de la Serra de Collserola. Hasta allí debía dirigirse con la citada bolsa el utilero del equipo (¡Toma del frasco, Carrasco!), y que media hora más tarde, en el caso de no localizar en cuatro kilómetros a la redonda ni rastro de la policía, liberarían simultáneamente a Sergio en algún punto de las playas barcelonesas mientras recogían el dinero otros miembros de la banda. En caso de detectarse presencia policial en alguno de los dos puntos clave de la ciudad, Sergio no aparecería hasta, como mínimo, pasado un mes.

Presidente, vicepresidente, delegado, míster y otros miembros del consejo de administración se reunieron con el inspector jefe de los Mossos. Muchas preguntas habían en el aire:

1.- ¿Serían entre todos capaces de que la noticia no se filtrase a la prensa?

2.- ¿Llegaría todo a buen puerto y de qué manera? ¿Pagan-

do el rescate?

3.- En caso de tener a Sergio con nosotros hacia aproximadamente el mediodía, ¿sería capaz de jugar con tal susto en el cuerpo? Sergio, esta temporada más que nunca, era

VITAL para el juego del equipo y para nuestras aspiraciones.

4.- ¿Sería conveniente en caso de resolverlo todo tal y como habían dicho los secuestradores, de manera *express*, contar algo a la prensa previamente al partido?

5.- ¿Se jugaría el match, teniendo en cuenta que la mayoría de ambas aficiones ya se habían desplazado a Bilbao?

El inspector en cap, señor Maurici Claramunt, dijo que teníamos que actuar con decisión. Lo mejor, de momento, era conseguir el dinero. Ya veis al pobre Paco, acercándose a las oficinas del Power8 para sacar de la ya denostada caja fuerte del club el millón de euros.

Me entregaron una bolsa Puma y Claramunt mandó que el defensa central Diego Collaboro y yo mismo, en el coche del primero, un Volkswagen Golf bastante antiguo para no llamar demasiado la atención, nos dirigiésemos a Collserola. A cierta distancia nos seguiría un coche policial camuflado.

Paramos a unos quinientos metros del sitio designado para la entrega, mejor dicho, para el depósito de la bolsa. El coche policial se quedó a unos doscientos metros detrás nuestro, cual excursionista runners de mañana sabadeña.

Bajé del coche, me temblaban las piernas de una manera desmedida. Caminé la distancia hasta la dichosa papelera y una vez allí, nada raro en particular.

Pese a todo, en minuto y medio se desencadenaron los hechos. Segundos después de depositar la bolsa deportiva en la papelera, unos arbustos tras un gran roble empezaron a sacudirse y, ante mi más absoluta sorpresa, salió Sergio en calzoncillos y un tanto magullado. En los arbustos uno de los supuestos secuestradores rusos, con un golpe en la testa e inconsciente.

Tras la primera escena, la segunda, típicamente policiaca.

Ambulancia, un par de coches patrulla, Sergio envuelto en una manta... Pero en ese momento apareció de nuevo el gran capitán:

—¡Vamos, todo el mundo, que aquí no ha pasado (casi) nada! Hay que jugar esta noche el partido más importante de la temporada y ya os contaré.

Volkswagen de Collaboro hacia el hotel, alegría y gritos por doquier, bus para el aeropuerto, viaje a primera hora de la tarde a Bilbao y entre todo este ajeteo el relato de lo verdaderamente sucedido:

Ni mafia rusa ni nada por el estilo. El culpable, un vecino de Sergio, cuyo perro había destrozado una parte del seto de la piscina comunitaria. Ese hecho acarrearía una derrama de tres pares de narices a la comunidad lo cual le hizo pensar, fruto de su desesperada situación económica, en la historia del secuestro *express*. A Sergio le fue fácil zafarse del individuo y arrearle en la cabeza con una rama de pino marinero de la Sierra de Collserola.

La historia se mantuvo en secreto por un pacto de silencio de toda la plantilla. Esa noche se ganó al Barça de nuevo por 4 a 2 y la quinta Copa del Rey pasó a engrosar las vitrinas del Reial Club Sportiu Espanyol.

Hoy me he decidido a contar la historia porque, en representación de la cultura catalana, los peñistas y socios de este gran club nos dedicamos a escribir relatos reales o ficticios allá por las fechas de Sant Jordi...

La rotllana

NÚRIA CIBORRO ROJO

25-03-15

Així que he sortit de l'escola aquesta tarda, m'he parat a pensar en l'activitat que la senyoreta ens ha posat.

He estat donant-hi voltes durant molta estona. Una idea em persegueix des del moment que he sentit dir a la profesora:

—*Nens i nenes! Demà a la rotllana haureu de parlar sobre els vostres pares!*

Una punxada m'ha travessat l'estómac i m'he posat vermella com un tomàquet.

Ja em veig jo a l'Estefania presumint dels seus pares, dient que si el seu pare és metge, que si la seva mare és advocada, que si són els millors... i a l'Éric explicant que el seu pare guanya molts diners i que li compren tot el que ell vol...

I jo?

Què he de dir jo?

Sobre la meva mare ho tinc molt clar. És la més guaaaaaaaaaapa del món, es diu Jessica i té el cabell molt llarg. Quan m'abraça, sento com si tot l'univers es parés i només estiguéssim ella i jo. Quan la sento parlar em transmet molta seguretat i em fa sentir la nena més feliç de tota la Terra. És molt valenta, lluitadora i té un gran cor.

I el meu pare?

El meu pare ja no està amb nosaltres. De fet amb mi no hi ha estat mai, però l'he sentit molt a prop des del primer dia que vaig néixer. Tinc moltes fotografies seves i m'han explicat moltes coses sobre ell. Sé moltes més coses jo del meu pare que molts nens de la meva classe.

Del meu pare sé... que va ser un gran jugador de futbol, que va ser el capità del meu equip favorit i que els colors de la seva samarreta són els que més m'agraden del món: el blanc i el blau.

Del meu pare sé... que portava el número 21 a la samarreta i que cada vegada que fan un partit a casa, tots els aficionats aplaudeixen quan arriba el minut 21 i se sent un calfred per tot l'estadi que és molt emotiu. Fins i tot, hi ha una foto molt *xula* del meu pare i un jugador del Sevilla (Antonio Puerta) que es projecta als minuts 16 i 21. El meu avi José Luis diu que això es fa per recordar les grans persones i perquè volem que sempre estiguin en el nostre pensament. El meu avi Jose Luis en sap molt, de futbol, i de la vida!

Del meu pare també sé... que va tenir grans amics: *Coro* i Andrés Iniesta. *Coro* era el seu amic de l'ànima. La mama el va trucar el dia que el pare es va sentir malament perquè l'anés a ajudar. I l'Andrés Iniesta va fer plorar la mare quan al minut 116 va fer el gol de la victòria per la selecció espanyola. Va llençar la seva samarreta blau al terra per lluir una altra de ben blanca i ensenyar-li al món sencer la dedicatòria que li va fer al meu pare: "*Dani Jarque siempre con nosotros*". Això només ho fan els grans amics.

Del meu pare també sé... que li van fer una estàtua de bronze a l'accés número 21 del *Power 8 Stadium* i que la Ciutat Esportiva de St. Adrià es diu com ell. Quina passada que molta gent es preocupi i es dediqui a fer totes aquestes coses tan tendres i especials. El deuen estimar tots molt per fer coses així. La meva mare, quan veu tot això, mira al cel i li fa un gran somriure.

Del meu pare sé moltes coses que la mare i l'àvia Sílvia m'han explicat, però són secrets que no vull compartir amb ningú; vull que quedin reservats per sempre en el meu cor.

26-03-15

Avui, a la rotllana, quan la senyoreta ha demanat un voluntari per començar a parlar sobre els pares, no m'ho he

pensat, m'he aixecat molt decidida i he anat al costat de la *senyo*.

Al principi estava una mica nerviosa i em batejava el cor molt ràpid. Mentre anava explicant tot el que m'havia preparat, no s'ha sentit ni una mosca i m'he anat calmant quan he vist que tots els meus companys em miraven perplexos i amb molta admiració. Fins i tot he pogut veure com a l'Estefania i a l'Éric se'ls ha escapat alguna llàgrima. I alguns nens m'han dit que s'havien canviat d'equip, que sens dubte, volien ser *pericos* com el meu pare i jo.

Al final, tots m'han aplaudit tan fort que he sentit una gran emoció dintre meu. I la meva senyoreta m'ha fet una abraçada molt forta. Sóc la nena més feliç del món. Estic molt contenta i molt orgullosa del meu pare. Un dia, algú va dir que "*los muertos mueren dos veces, una cuando se les para el corazón y la otra cuando se les olvida*" i jo tinc clar que al meu pare no se l'ha d'oblidar mai.

Ara entenc quan tothom diu que l'Espanyol és la força d'un sentiment. Un sentiment que ens agermana a tots i va més enllà del futbol perquè arriba als nostres cors. Sé que les coses petites ens fan sentir molt grans i ens fan sentir més propers amb les persones que han marxat.

Ah! Per cert! Em dic Martina i tinc 5 anys!

MERAVELLOSA MINORIA!

Prenent decisions

JORDINA CODINA CASANOVAS

La vida és plena de sorpreses i d'imprevists que no saps mai on t'acabaran portant. Dia rere dia una mateixa no s'adona d'aquest fet, avança a poc a poc dins del que creu un mar de rutina, treu importància a la major part de les coses i valora poquíssim el pas del temps. No obstant això, en el moment en què es fa una vista retrospectiva, una pot arribar a veure darrere seu tot el camí fet; un camí forjat a base de decisions preses a corre cuita, amb la màxima cautela o bé amb l'ajuda dels éssers estimats. Des d'aquella poc rellevant elecció d'una camamilla o te amb llimona en un cafè de la Rambla, passant per aquella disjuntiva, la qual quasi tots acabem experimentant de "seguir estudiant" o "entrar en el món laboral", fins a aquell "sí vull" tant convençut en un disabte calorós de març i en una església petitona però molt acollidora del Vallès.

Si intento enllaçar tot aquest recull de decisions, puc arribar a entendre com he arribat on em trobo ara, feliçment asseguda a l'estadi del RCD Espanyol, a Cornellà-el Prat, seient al costat del meu marit i de tota la meva família política i observant amb deteniment i emoció un esport que mai de la vida havia pensat que em pogués arribar a entusiasmar.

Sí, verdaderament, així és. Mai no m'havien agradat els esports, i menys el futbol. Perdó, rectifico, practicar esports sí que era del meu grat, tanmateix, el fet d'haver-los d'observar sense ser-ne partícip definitivament no era sant de la meva devoció. Des de ben petita, que sempre l'havia associat amb aquell "maleït programa" que el meu pare posava a la televisió i que per exemple, no permetia que ni la meva mare ni jo poguéssim veure aquella pel·lícula d'en Robin Wi-

lliams que tant ens agradava, que ens retenia a tots a casa en dies esplèndids de primavera que hauríem gaudit plenament fent qualsevol activitat a l'aire lliure o que comportava que la meva mare hagués de passar nits fora treballant al restaurant familiar degut a l'increment d'afluència de clientela. Avui en dia penso que al cap i a la fi es tractava de feina, normalment sempre benvinguda ja que tots ens hem de guanyar la vida d'una forma o altra. No obstant això, per una nena de menys de deu anys, el món adult i les seves obligacions encara es veien des d'una perspectiva molt llunyana i la racionalitat a la infància sempre s'ha caracteritzat per ser molt diferent a la que es té en una edat adulta. Aquest fet, i el poc interès per part meva per arribar a entendre-ho, va fer que el meu ressentiment creixés i em preguntés contínuament com un esport així podia arribar a generar tanta expectació i dedicació.

El meu parer no va canviar fins que el vaig conèixer a ell; el meu marit i la persona que més m'estimo en aquest món; el culpable d'aconseguir que als meus vint-i-dos anys d'edat, no només trepitgés un camp de futbol, sinó que també em fes sòcia del RCD Espanyol i per si no fos poc, em fes també membre del col·lectiu d'una penya de futbol local perica.

En cap moment em vaig sentir forçada a fer-ho, el futbol quedava en segon terme quan es tractava d'ell i de mi i mai no s'havia interposat en la nostra relació. Si vaig prendre la iniciativa d'entrar en aquest món va ser perquè sabia que, si ho feia, el podria arribar a fer molt feliç. En la meva opinió, no hi ha millor mostra d'efecte que donar a l'altre de forma totalment desinteressada alguna cosa que és molt apreciada per tu i per la qual no esperes ni voldries obtenir res a canvi. Jo l'hi vaig donar el meu temps a canvi de la seva felicitat. Perquè si una cosa et fa feliç, encara la gaudeixes més compartint-la amb les persones que t'importen de veritat i jo sabia que no hi havia res que ell desitges més que tenir-me al seu costat en cada partit.

Per ell, l'RCD Espanyol sempre ha estat moltíssim més

que un simple club de futbol, significa un sentiment transmès de generació en generació, uns valors i una vida. Sentir de la seva boca totes les vivències compartides amb la seva família i amics relacionades d'alguna manera amb aquest club va despertar en mi el desig de passar a formar també part d'aquestes històries. Perquè estimar és molt més que un verb, són fets, sentiments i compartir.

En l'actualitat segueixo sense perdre'm cap partit, la meva determinació és forta i no flaqueja. En el fons del cor m'agradaria assemblem-me més a ell i que l'emoció per cada jugada espanyolista em fes vibrar de la mateixa forma. No obstant això, tinc paciència, el temps és savi i sé que tard o d'hora els seus ulls brillants de ple entusiasme acabaran sent també un reflex dels meus.

La victòria més important

ALBERT FLOTATS CALAFELL

Vaig néixer un 28 d'octubre de 1900. I ho vaig fer com un acte de fe, de justícia, de superació. També, en el que diríem a ple segle XXI, d'emprenedoria.

Però remuntem-nos als orígens. Abans que jo, ja havien nascut el Català CF i el FC Barcelona. I els meus pares, tres universitaris amants d'un esport anomenat futbol, que arribava cada vegada amb més força al nostre país, volien ser-ne partícips des de primera línia. Pur i simple. I qui ho havia de dir, que aquella aventura d'uns amics que només volien gaudir de l'esport en el seu temps lliure, arribés fins on ha arribat...

Tot començament sempre és dur i incert. Així que vaig començar a engegar la maquinària on podia i com podia. I vet aquí una de les anècdotes que sempre explico: vestia de color groc. I sabeu per què? Un dels nostres afiliats era fabricant de teixits i ens deixava unes quantes samarretes de color groc. El que importava en aquells moments era jugar i passar-s'ho bé. De fet, no va ser fins l'any 1910 que em van vestir de color blanc-i-blau, després que en una assemblea general, el soci Eduard Corrons ho proposés com a homenatge als colors de Roger de Llúria.

Malgrat la dificultat dels inicis i de tot plegat, no vaig tardar a conquerir el primer títol: la Copa Macaya a l'any 1903. L'any següent la vaig tornar a guanyar i semblava gaudir d'una salut imparable! Però calia restar amatents a la situació de cada moment... i el 1906, suspenia l'activitat. Els meus components van marxar a estudiar fora i em vaig quedar prou trist i decebut. Els entenia, però em costava d'acceptar-ho. No deixava de ser molt frustrant que tot allò que

havia sorgit amb tanta empenta, s'enfonsés... Potser aquestes garrotades i tristeses han forjat el meu esperit lluitador i constant durant tota la meva vida. Però el cert és que sempre me n'he anat sortint de tot.

Després de diversos estira-i-arronsa, vaig tornar el 1909 en un clima convuls i dispers.

Però de mica en mica es va anar arreglant tot i així vaig poder anar recuperant la normalitat.

Fins i tot, vaig tornar a recuperar la faceta d'emprenedor-innovador i vam fer equip d'hoquei herba i atletisme! Més endavant encara tindria més seccions: ciclisme, rugbi, beisbol, bàsquet, futbol sala... (tot i que a dia d'avui ja només em queda el futbol masculí i femení). Semblava anar tot oli en un llum i engrescava a tothom. Però com ja he avisat, mai no he tingut una vida fàcil ni mai no m'han regalat res. M'ho he hagut de treballar tot jo sol i he hagut d'anar contracorrent i lluitant com David ho va fer contra Goliat. Així que a principis dels anys 20, vaig patir una forta crisi esportiva. I sobretot el fet que em fessin fora del camp de Muntaner... estava a la UCI. Sort que sempre he tingut gent que m'ha estimat i m'ha valorat. I ho agrairé eternament. Sense la meua gent, hauria mort molt fàcilment, puix d'entrebancs i gent que m'ha volgut matar i enterrar, n'hi ha hagut molta. He estat sempre una ombra incòmoda a la ciutat.

Després, a batzegades i contracorrent, vaig tornar a tenir casa: Sarrià. Per fi tornava a tenir casa pròpia. Però val a dir que a nivell esportiu no hi ha influït gaire. Un exemple de no fa gaires anys: Montjuïc. El pas per l'Estadi Olímpic després de l'enderrocament de Sarrià es preveia molt dur. Però a nivell esportiu, va funcionar prou bé la cosa: dues Copes del Rei guanyades i una final de la UEFA, sense perdre cap partit de la competició. De fet, sempre he estat força irregular; combinació de grans partits i bones ratxes amb dies nefastos... així sóc i així he anat tirant. Tant malament no ho dec haver fent si he arribat fins avui dia.

Un dels primers dies de gran glòria que recordo es remun-

ta a l'any 1929, quan vam guanyar la primera Copa d'Espanya. Vam guanyar 2-1 al Reial Madrid. Les celebracions i la felicitat de la nostra gent, sense paraules. Després, en vam guanyar tres més. Recordant amb especial estimació la de l'any 2000 a València. Feia molts anys que no guanyàvem res. I l'any del centenari, la gent va fer comunió amb l'equip i la victòria va ser davant un Atlético de Madrid ple d'estrelles (tot val a dir, que ja descendit). Aquells gols de Tamudo, pis-pant-li la cartera a Toni Jiménez (exportar nostre), i el d'en Sergio González, ara actual entrenador, van fer esclatar l'eufòria col·lectiva. Aquell dia la plaça de Sant Jaume i les fonts de Montjuïc van ser inexplicables, crec que mai no havia plo-rat de tanta felicitat junta. Va ser com el dia que trobes la primera feina; tot i que l'esperes amb ganes i il·lusió, mai no creus que arribarà. Vaig ser molt feliç, sobretot sabent que de tota aquella gent, la gran majoria mai no havia vist com aconseguíem un títol. Sensacions noves, però precioses. Malgrat no ser cap guanyador nat i haver tingut moltes més derrotes que victòries, a tots ens agradar guanyar, no podem negar-ho. I què coi, som història viva. Estem situats entre els 10 millors de la lliga, si comptem els punts fets a la història de la lliga. També ens hem de fer valdre i estimar. Més del que a vegades ens dispensen, sí.

Us podria parlar hores i hores dels meus èxits i derrotes més doloroses. Amb tants anys al damunt, les he viscudes de tots colors. Des de les Copes del Rei, passant pels ascensos a primera, pels èxits per Europa (llàstima de les maleïdes finals!), per la ciutat esportiva, pel nou estadi... Tristeses com els descensos, l'inesborrable record de Leverkusen, l'enderrocament de Sarrià, la mort d'en Dani Jarque... però bé, ara tinc ganes de posar-me com un avi que sóc i parlar d'anècdotes divertides. Millor, oi?

Com bé sabeu, a la nostra gent se'ls anomena periquitos. Però sabeu el per què? Hi ha diferents versions, eh? Però la que sembla més creïble és la que allà als anys vint, l'humorista català Valentí Castanys, propietari del setmanari humo-

rístic esportiu *El Xut*, representava la meva gent dibuixant quatre gats negres, fent referència a la poca gent que érem. I vet aquí la casualitat, que en aquelles dates, va sorgir l'aparició al cinema del gat *Fèlix*, també anomenat *gat periquito*. I aquesta relació entre uns i altres va fer que ens quedéssim amb *periquitos*. Què? No em digueu que no és bonica la història! I és això, vida. Vida que tenim tots junts. Que hem viscut, que estem vivint i que viurem.

Perquè més de cent anys no es compleixen així com així. És un acte d'heroïcitat total. De compromís amb uns colors. De lluita. I de fidelitat. D'avis a néts, com brinda l'himne. Aquesta és la màgia. I la major victòria que hem aconseguit i que hem d'aconseguir. Podrem passar molts més mals moments, però això no pot ensorrar-se mai del tot. Cada bri o engruna d'esperança ha de servir per seguir aixecant-me. Potser, a vegades, demano massa. Feu molts sacrificis i n'esteu cansats, de lluitar i de tot plegat.

La situació econòmica, el model futbolístic, res no hi ajuda. Però seguiu estimant-me amb aquesta bogeria. Jo no us prometo res, només amor. Aquest amor que, quan entreu a l'estadi, seguiu sentint aquestes pessigolles. Aquest amor que, quan fem un gol, s'esborren totes les preocupacions. Aquest amor que, quan es té un fill i veus que segueix els colors, se t'il·lumina la cara amb el millor dels somriures.

Segurament recordareu Zamora, Marañón, Lauridsen, N'Kono o Tamudo, per citar-ne alguns. He tingut grans herois, que orgullosament puc dir que han vestit els colors blanc-i-blaus, el nostre escut. Però, sabeu? Ells són llegenda. Són actius que he tingut, molt bons. Que ens han donat vida i grans tardes d'alegries immenses. Però sabeu qui són els imprescindibles aquí? Vosaltres. Només vosaltres. I la victòria més important que mai he tingut i espero tenir és aquesta, que sigueu sent-hi presents.

No somos del Espanyol, somos el Espanyol

JOSÉ FONTALBA VERDUGO

Corría el año... bueno, no me acuerdo el año, ni mi edad concreta. Ahora tengo 46, y en esa época tendría no más de diez. Mis dos hermanos mayores, uno culé y el otro merengue, me intentaban llevar hacia sus respectivas opciones futbolísticas. Yo, la verdad, pasaba mucho del tema del fútbol, pero ellos tenían otros planes para mí. Uno llegó a comprarme un trajecito del Barça y el otro llegó a llenarme la habitación de pósters merengues. A mí el tema seguía sin decirme nada, por lo que el traje no sé dónde fue a parar y los pósters fueron sustituidos por otros de Spiderman.

El tiempo, que lento pero sin pausa, no para, me plantó sin darme cuenta en los 15 o 16 años. Mis amigos del barrio, al menos la mayoría, sí eran verdaderos aficionados a ese deporte en que veintidós hombres se pelean por un balón. A mí ya no me desagradaba pero tampoco me sentía muy motivado ni representado por ningún equipo; digamos, como el chiste, cero grados, ni frío ni calor. Los fines de semana, al igual que la mayoría de las tardes, se pasaban uno tras otro en los recreativos. Una aburrida y soporífica tarde de domingo a alguien se le ocurrió la brillante idea de ir a colarnos al Camp Nou. No nos pareció mal, ya que era gratis y no teníamos un duro. Pues bueno, ¿por qué no? Al final la experiencia fue genial. Correr delante de los vigilantes del campo y la Policía Nacional e intentar saltar vallas fue toda una experiencia. Teníamos la sensación de que estábamos intentando asaltar una fortaleza; fue todo una aventura. Una vez dentro, para mí la experiencia dejó de ser divertida. Por suerte para mí, del grupo que fuimos no era yo el único al que el tema del

fútbol le dejaba indiferente, por lo que nos pasamos el partido, más que nada, charlando entre nosotros. Y, entre charla y charla, y viendo lo divertido que fue eso de colarse en un campo de fútbol, mi amigo me comentó de ir el próximo domingo al campo del Espanyol. Se lo comentamos a nuestros compañeros de aventura y decidieron apuntarse a la nueva misión: colarse en Sarriá.

Llegó el domingo y volvió el fútbol. La aventura de colarse en Sarriá fue divertida, pero menor que la del Camp Nou. Las dimensiones del campo culé daban mucho juego, pero a mí el ambiente de las gradas de Sarria me hizo vivir el fútbol y sentirlo de manera especial. Hasta ese momento, no sé si fue la proximidad con el campo o el olor a mojado de la hierba, o qué sé yo, lo cierto es que antes de terminar esa misma temporada, la cual nos pasamos viendo un fin de semana al Barça y otro al Espanyol, tanto yo como el otro indeciso nos pusimos del lado del Espanyol.

El tiempo, que ya hemos comentado no perdona, continuaba su curso. Pasaron unos cuantos años y ya la diversión de colarse en los campos no existía. Ahora la pandilla se disipó y solo mi compañero perico y yo continuábamos asistiendo al fútbol, eso sí, ya solo a Sarriá y sacándonos la entra. Nunca nos planteamos la situación de ser socios, lo cierto es que simplemente comprábamos nuestra entrada, pero un mal año, qué digo, un año fatídico, llegó la promoción contra el Racing que nos llevó a Segunda División y nosotros decidimos sacarnos el carné para apoyar al equipo en Segunda.

La magia que un día me enganchó en Sarria me volvió a envolver el día que tuve mi primer carné. Me pasé el día sacándolo de la cartera y mirándolo y tenía una extraña y agradable sensación: me di cuenta de que ya no era “solo” del Espanyol, ahora era una parte de él.

Esa sensación me ha perseguido siempre y cada día es mayor. Los equipos grandes tienen medios de comunicación que les levantarán la moral después de una derrota y solo

un título les puede hacer feliz. Nosotros cada partido jugado es una victoria, incluso después de una derrota, pues dentro de siete días volveremos a ver a nuestro equipo. El milagro del Espanyol es gracias a todos y todas, desde Ángel Rodríguez hasta el último socio/a o aficionado/a perico, que no solo siendo socio hay que tener esa sensación de pertenencia a la familia perica. A mí me pasó con mi carné, porque llevaba unos meses pensando en sacármelo y fue como un regalo que me hice a mí mismo, pero estoy seguro de que todo el perico/a que lea esta carta se acordará de ese momento mágico en el que pasó de ser de un equipo llamado RCD Espanyol a formar parte de él. Ese sentimiento nunca lo podrán comprar y ese sentimiento es el que nos tiene que mantener vivos otro 114 años más.

Meravellosa Reminiscència

SONIA GIL VÍLCHEZ

Després d'anys, escriure. Escriure novament.

Escriure, però sense la pressió d'acabar un treball imposat pel mestre de torn en alguna assignatura de l'escola, l'institut o la universitat. Escriure per transmetre, expressar, imaginar, descriure... Simplement escriure, com havia fet tantes vegades temps enrere, escriure per escriure, per pur plaer, per distracció, per gust, perquè sí. Sempre m'ha agradat escriure. I ara, a sobre, escriure sobre una d'aquelles passions tan arrelada actualment a la nostra societat, el futbol.

M'agrada el futbol des que de petita vaig veure molt clarament que la meva mare i jo estàvem destinades a veure'l a la tele i a sentir-lo al cotxe cap de setmana rere cap de setmana, era una mena d'acceptació de la situació i vaig decidir aprendre que anava per gaudir-lo, ja que no teníem més teles a casa ni moltes més altres opcions. No teníem internet, ni tablettes, ni telèfons mòbils.

Ja més grandeta fins i tot vaig tenir la gran sort de viure uns meravellosos anys a Muntanyola on sempre anàvem jo i la meva cosina amb tota la colla de nois veïns, juntament amb els nostres altres cosins i germans. Érem una pinya i sovint acabàvem jugant partits de futbol amb ells, no ens quedava altra opció però era molt divertit i no hi havia mai rivalitats, clar que també podíem fer canvis de carburadors a les motocicletes trucades que tots dúiem o jugar a les primeres consoles i videojocs que començaven a arribar al mercat si no ens venia de gust jugar partits amb ells. No obstant això, també fèiem altres coses: anàvem a la piscina en horari nocturn o fèiem escapades amb bicicleta, acampades nocturnes sota les pitjors tempestes i ens havíem de refugiar a la casa

abandonada més terrorífica de totes les que ningú es pogués imaginar, de la mateixa manera que ens estiràvem a terra a passar la nit mirant les pluges d'estrelles tan típiques del mes d'agost.

Tan bé que ho passàvem, sincerament, res d'això té a veure amb el record que tinc inexplicable, tendre i emotiu d'aquells diumenges de la meva infantessa que els meus pares decidien que aniríem a veure un partit de futbol del nostre estimat Espanyol a l'estadi de Sarrià. Recordo perfectament aquella graderia de ciment i les baranes de ferro, recordo N'kono a la porteria, el nostre ídol de nens, amb l'equipació grisa, aquells entrepans gegants que menjàvem alegrement al descans i la meva mare cridant nerviosa en les jugades perilloses. També recordo les taquilles i els tendals on abans d'entrar venien les banderes, bufandes, banderoles... El dia que els nostres pares ens van comprar una bufanda a mi i el meu germà va ser tota una festa, encara les conservem! Aquells dies eren especials per nosaltres, no recordo cap resultat, uns dies perdíem, altres guanyàvem i altres empatàvem, no eren partits transcendents, eren sortides en família que gaudíem molt. Però sobretot, després de plorar amargament veient caure l'espanyol a la final de Leverkusen davant la televisió tots quatre a casa, jo crec que ja no hi havia marxa enrere.

Això uneix molt, com tantes altres coses a la vida, és clar, però després d'una experiència així un ja es fa perico per sempre, almenys en el nostre cas.

El meu pare no "ens va fer ser de l'Espanyol". Ell ens portava a veure el seu equip de la mateixa manera que anàvem al cinema o d'excursió per la muntanya. Tot va esdevenir sol. No coneixíem ningú més que fos perico a Barcelona, on vivíem. Ni a la resta de la família, ni a l'escola, ni entre els amics. Això mai va esdevenir cap problema per nosaltres. Sovint em pregunto què va fer que el meu pare, venint d'Extremadura ben jovenet a viure aquí, es decidís a fer-se aficionat de l'Espanyol, en comptes d'un altre equip. Són aquelles coses que penses, decideixes que li faràs la pregunta però per

circumstàncies encara no li he preguntat, em sembla que no em sorprendrà la resposta. Ell és un home de valors, respectuós.

Vam anar creixent i vam viure descensos a Segona, llavors l'emoció era tornar a Primera Divisió.

Mai no oblidaré aquell partit en què ens vam salvar del descens a les acaballes. Aquell partit el vam veure amb uns dels nostres veïns de Muntanyola, era la primera vegada que teníem referències d'algunes altres persones simpatitzants del nostre equip. Ja estàvem en plena adolescència.

A poc a poc vam acabar de fer-nos grans. Feia molts anys que no anàvem a veure l'Espanyol a l'estadi. Teníem de tot, dintre les nostres possibilitats, què podíem regalar al nostre pare? Com tornar-li una miqueta de tot el que feia per nosaltres? Ja no teníem la casa de Muntanyola, i ens havíem independitzat, havíem acabat els estudis i treballàvem.

El vam fer soci del espanyol.

Vàrem començar una nova etapa, l'estadi Olímpic de Montjuïc. Llavors, no sé encara com, alguna cosa va passar dintre meu, jo també volia anar als partits amb ell i reviure aquelles emocions passades que es mantenien latents.

Realment no sóc bona per les dates.

Ja a l'escola em passava. Mai no recordava el dia i el mes exacte dels grans esdeveniments històrics tot i apassionar-me aquella assignatura. Amb molt d'esforç i una mica de sort podia posar bé l'any i prou a l'examen. Doncs bé, amb el tema perico és igual, no sé qui va ser primer si la meva filla gran, llavors ben petitona, o jo, potser ens vam fer sòcies alhora, però en poc temps acompanyaven l'avi a dalt de tot d'aquell gol de Montjuïc amb aquell vent i aquella fresqueta insuportable a l'hivern, per veure, per sobre de les gegants lones publicitàries, en la distància, els partits del Espanyol. Va ser per aquelles dates que el meu pare va descobrir per casualitat que al poble on vivíem hi havia una penya espanyolista i se'n va fer soci.

Resultava molt gratificant trobar-se amb persones que po-

dien entendre, sense fer cap mena de judici de valor previ, que el teu equip l'estimes per sobre dels títols o partits que es puguin perdre o guanyar. Que és un sentiment que es troba per sobre de qüestions materials, econòmiques o de modes majoritàries. Tot i que, tot s'ha de dir, ens agrada guanyar i tenir títols com a qualsevol, no som tan diferents a la resta però si som poquets així que començar a coincidir amb molts altres pericos i fer comunió amb ells va ser tota una descoberta. Progressivament ens van fer socis de la penya i anàvem amb ells en autocar a l'estadi a cada partit.

El meu germà s'hi resistia una mica: no tindria temps, potser no aniria als partits, no sabia què fer... Ens l'estimem tant, al meu germà!

Li vam regalar el carnet.

Haviem retornat als orígens: tornàvem a ser tots al camp però ara, a sobre, érem socis i hi anàvem cada jornada, amb una penya espanyolista i gairebé mai ningú no ens perdiem un partit.

Entremig, apareix un dels nostres estimats cosins de les aventures d'infantesa a Muntanyola i s'adona que la seva sang s'havia transformat i esdevingut blanc-i-blava. Ja en teníem un altre.

Tot era il·lusionant i s'estava construint un nou estadi. No he volgut ni mencionar la gran nostàlgia que encara batega al meu cor amb la demolició de Sarrià. Bé, ja ho he fet. Ho havia de fer.

Il·lusionant, emergent, pletòric, orgullós, immens, envejable i harmoniós. L'univers blanc-i-blau era tot optimisme. Haviem de triar seient i zona al nou estadi de Cornellà.

Tothom en volia ser soci, tothom era perico, què estava passant? Això no podia ser normal, o potser sí? Ens ho podíem creure? Una persona molt propera a mi em va explicar que algú li havia comentat que l'Espanyol era un bon equip per fer-se soci perquè si t'agradava el futbol podies anar a l'estadi cada jornada a veure els partits: vindrien tots els equips de la Lliga amb uns preus assequibles... Bé, en aquell

moment, no vaig pensar més en aquesta reflexió. Tot era tan bonic i meravellós!

Ara, després d'uns anys, tot està en aquell equilibri inestable habitual de la nostra història, o la que jo he viscut i escoltat, perquè, ja sabeu: les dates i aquestes coses no van massa amb mi. Però hem pregunto si no va ser tot una mica irreal, si no va passar potser que massa gent no entenia del tot què vol dir allò de "La força d'un sentiment". Jo em nego a pensar, per exemple, que totes les persones que marxen de l'estadi mitja hora abans que acabi el partit cada jornada, totes, siguin autèntics pericos, d'aquests patidors, dels de tota la vida. No fa bonic. No m'agrada que quedi buit el camp amb el partit encara en joc. Si no estem contents amb el joc o el resultat després que es xiuli el final o fem saber, ho expressem. Allà. A l'estadi. De la mateixa manera que tots hi som quan estem molt contents i ho juguem molt bé. És la meva opinió personal, tot s'ha de dir.

En la societat actual, de la immediatesa, la competència, les comparacions, el materialisme, el consum massiu, el triomfalisme, etc, ser perico no és fàcil, sobretot si ets un "nou perico".

Podem esperar anys per tornar a guanyar una copa? Podem esperar anys per tornar a jugar una competició a Europa? Ja no plantejo arribar a una final europea. En tot cas, per mi la resposta es sí, i tant que podem.

Volem? A això ja no sé què s'ha de respondre. Jo espero que les meves filles no hagin d'esperar tants anys com jo per celebrar un títol o per plorar perdre una final.

Tinc dues precioses filles periques. Valentès i orgullosos de pertànyer a la nostra Meravellosa minoria. Sempre havia pensat que les deixaria escollir, que no les infliria en res, com va fer el meu pare amb nosaltres. Però haig de confessar que ho he fet. Les he animat a ser de l'Espanyol, i no m'estendré gaire més perquè, torno a repetir: no és fàcil ser perico actualment.

I més si ets un nen.

És un tema sensible per a mi, perquè trobo moltes diferències entre la meva infantessa plàcida sense que passés res per ser d'un equip o d'un altre i la infantessa de les meves filles on a vegades passen coses. A l'escola, al pati, al parc, a l'aula.

Potser ara començaré a escriure novament, de sobte tinc moltes coses a explicar. Ja ho veieu.

I és que, després de tot, quan he iniciat aquest repte de retrobar-me amb mi mateixa i amb l'escriptura no sabia per on començar:

Pensava que no en seria capaç.

Però a mesura que s'han anat afegint paraules, frases i paràgrafs al text, s'ha iniciat una vertiginosa confluència d'idees i sentiments dins meu que, entrecreuant-se i barrejant-se com al vell mig d'un huracà, han anat omplint i omplint aquest relat sense gairebé poder posar fre, ballant els meus dits al desgastat teclat de l'ordinador. Sense descans i despertant-me novament a mi mateixa de la letargia on esperaven les meves antigues històries de l'adolescència, i potser també, a partir d'avui, les noves meves històries d'aquí i d'ara.

4 Copes, 4 històries massa reals

OLGA GILI OLIVA

Tots i cada un dels relats d'aquest llibre tracten sobre algun tema blanc-i-blau. I jo vull que tu, lector, llegeixis aquest com també ho faràs amb els altres, perquè crec que alguna d'aquestes situacions t'ha passat. Doncs bé, aquest relat estarà format per petites historietes massa reals que algun dia ens han passat. I per què? Doncs per ser de l'Espanyol.

Història 1

Aquests nois estan en un restaurant, entre amics.

—Ostres Pau, mira que em caus bé eh, però “perico” haves de ser!? N'estàs segur? Però si no guanyeu mai —diu un amic entre riures.

—Mira Carles, —diu en Pau— jo no canviaré pas d'equip, prou que m'agrada. No has sentit a parlar sobre la meravellosa minoria? Dons això, noi, ser “perico” és formar part d'aquesta petita gran família.

—Digues el que vulguis però... series més feliç amb nosaltres. Festes i més festes.

—Jo vaig a veure l'Espanyol a jugar i animar per guanyar. Tu fes el que vulguis amb l'equip que vulguis. I, per cert, per a mi anar al camp ja és una gran festassa.

—Mira que arribes a ser de cap quadrat... En fi, ja canviaràs algun dia ja...

I els dos amics continuen parlant d'altres coses que no tenen res a veure, però aquest fet de ser de l'Espanyol sempre quedarà constant i sempre sortirà en els diferents sopars, encara que nosaltres no ho desitgem.

Història 2

La Paula té 8 anys. És a l'escola amb els seus companys de classe.

—Paula! Vine a jugar a amb nosaltres.

—No, vaig a jugar amb els nens a futbol, que m'agrada més a l'hora del pati.

—D'acord.

I les nenes innocents tranquil·lament van a jugar amb les seves nines i a jugar a pares i mares. En canvi, la Paula va amb els nens a futbol. Els nens evidentment l'admiren, ja que una nena és molt estrany que jugui a futbol. Amb vuit anys és igual que sigui nena o nen, i tampoc si és de l'Espanyol o no. Però quan en tens setze, no.

—Paula, véns avui al cinema?

—No, no, avui vaig a Cornellà. L'Espanyol avui juga i vaig a veure'ls.

—Ostres Paula, tot el dia estàs al futbol, tant jugant com mirant, no tenim temps per a nosaltres.

—Em sap greu, però estic ocupada avui. A més a més, ens veiem sempre a l'institut.

—A més a més “perica”... No sé perquè hi vas, si total sempre sou quatre gats i són vint-i-dos “tius” darrere una pilota.

—Doncs a mi m'agrada.

—Sí, sí... ves què hi farem, és el que hi ha.

—Va, ja ens veurem un dia d'aquests. Us estimo!

—I nosaltres. Adéu, bonica!

—Paula! —diu un noi de la classe que se li acosta— “Perico que vola, perico a la cassola!” —Entre riures, juntament amb altres nois de la classe marxen.

Sabem que això és veritat. A molta gent no li agrada el futbol. I les noies que els agrada el futbol a vegades, tot i ser al segle XXI, sobte. També cal dir que els companys de la classe moltes vegades, encara que diuen que ho fan per fer gràcia, no deixen de fer una mica de mal i en alguns casos sol molestar cada dia la mateixa història.

Història 3

Entre amics en un bar.

—I tu, Queralt, què vols ser de gran?

—Periodista, ho tinc molt clar. I m'agradaria esportiva, i parlar sobre l'Espanyol, etc.

—Ui! Doncs així ho tens fàcil, no? Només deus ser tu com a periodista de l'Espanyol —diu el seu amic amb un to burleta.

—Som més dels que et penses.

—Sí, sí... tu digues el que vulguis, però no entenc com t'agraden aquells quatre arplegats. Que fa no sé quan que no guanyeu ni un sol títol! I la Champions, quan la jugareu? Perquè... Saps què és oi, la Champions?

—Mira, sempre tenim aquesta conversa. Deixa'm en pau. A mi m'agrada aquest equip i sento els colors. Estar animant durant els noranta minuts és màgic. Això sí que és futbol! I tan me fa si guanyem títols o no. Evidentment sempre està molt i molt bé guanyar algun títol, però si no es pot no es pot, què hi farem? Però no vull que em tornis a dir que som quatre arplegats, perquè no saps el que sento. “La força d'un sentiment”, segurament no saps què deu voler dir aquesta frase.

—Caram amb la “perica”... Com defensa el seu equip. En fi, a veure si algun dia obres els ulls.

I els dos amics marxen cap a casa. Quantes vegades ens han intentat canviar d'equip amb l'excusa dels títols? Jo en puc comptar massa.

Història 4

Sopar d'empresa. Hi ha gent que no es coneix.

Ja van pel segon plat. A la taula en Marc, Gerard i en Jordi.

—I què, vau veure el partit d'aquest dissabte? Que dolent, per l'amor de Déu! Encara no sé a què jugaven aquells “tius” —diu en Marc.

—Sí, nen! Ja ho pots ben dir. Van mostrar la seva pitjor cara. Tot i que és clar, en plantar l'autocar, el Màlaga ens va

amargar el partit i no ens deixava fer el nostre joc, és normal. I tu, Jordi, el vas veure? —pregunta en Gerard.

—Bé, és que jo sóc de l'Espanyol.

La cara dels dos altres nois és un mapa, no saben què dir. Com si el que hagués dit en Jordi fos un dels crims més forts de la història.

—De veritat? Hòstia! No ho sabíem! Ja n'estàs segur, d'això? —diu el Gerard entre somriures.

—Veig que ho tenies amagat. Però n'ets soci? —diu en Marc.

—Sí. Hi vaig sempre que puc, i així d'alguna manera em distrec, com feien abans els romans amb els gladiadors. —En Jordi intenta escapar-se de la conversa en la qual no està gens còmode.

—Doncs esteu en perill d'extinció, eh, noiet! Vaja, vaja... així que de l'Espanyol? Doncs em sap greu però no em caieu gens bé. Alguna pega havies de tenir no? No tothom és perfecte, diuen...

—Home, ja m'ho penso. El que faltava. Ara només faltaria que per culpa del futbol m'haguessin de fer mala cara aquests dos.

I en saber que en Jordi és de l'Espanyol la conversa continua durant una bona estona. Torturant a preguntes sobre la gran pregunta: "Per què ets de l'Espanyol?" "Però si l'Espanyol és molt dolent". I així gairebé durant tot el sopar.

Aquestes han sigut les quatre històries que, segurament, a algun de nosaltres ens ha passat. Però això ens fa més forts, perquè tenim la força d'un sentiment, i això res ni ningú no ho podrà canviar.

I have a dream... o no?

XAVIER LÓPEZ DE FRANCO

Ja sabia que no era un partit com un altre, com sempre havia passat: probablement, qualsevol perico voldria viure aquesta oportunitat històrica. L'Espanyol havia assolit els quarts de final de la Champions League, amb molt d'esforç i lluita. I amb un entrenador, en Sergio González, que ja feina nou anys que era al primer equip, i ja era, de totes totes, el Fergusson perico.

I quin partit! Em repetia moltes vegades en el meu cap! Havien eliminat per un global de 4-3 al gran equip del Manchester City, l'actual campió de la competició. A l'anada l'equip havia perdut per 2 a 1, amb un penal injust, com moltes vegades al llarg de la història perica havia passat, però a la tornada... Quina tornada!

Era el 28 de març del 2023. Una data per a recordar. El camp estava impressionant! Com els darrers anys des que els nous propietaris, feia cinc anys, s'havien fet càrrec del club. Un nou impuls havia donat a l'entitat el reconeixement i el somni que tots els pericos sempre havien somiat. En cinc anys, quatre classificacions europees, dues Copes del Rei i una Europa League. Impressionant!

En la present edició de la Champions, havia estat sens dubte la gran sorpresa agradable de la competició. Milan, Marsella i Dinamo de Kiev a la fase de grups, passant com a segon de grup, i el gran Manchester City, l'actual campió, havien caigut!

Però qui us parla? Em presento: sóc en Francesc Palau, jugador de l'Espanyol B, i tinc 20 anys. Sóc davanter, encara que el míster, Kiko Casilla, em fa jugar per banda en alguns partits, i jo, és clar, el que vull és jugar! I no se'm dóna mala-

ment, ja que portava 16 gols en 30 partits a la Segona Divisió A, una divisió que el filial havia assolit feia tres temporades, i en l'actual estava a la vuitena posició de la Lliga. És que feia molt de goig veure aquell equip!

Però tornem-hi! Aquella nit, la del Manchester City, tot es va posar en contra. Mamadou, un jugador amb passat perico a la cantera, s'havia avançat amb un cop de cap que en Pau López, amb la seva estirada, no va poder aturar. En Pau portava ja vuit temporades de titular a la porteria de l'Espanyol i era un referent per a tota l'afició.

Precisament, un dels èxits de l'equip havia estat els nous propietaris. Van decidir potenciar la cantera amb la nova Ciutat Esportiva Dani Jarque. Un complex espectacular, que funcionava des de feia dues temporades, i que era l'enveja de tota Europa. Sempre recordo amb molta estima la de Sant Adrià, on vaig arribar als 7 anys a l'escola de formació. Hi vaig passar gairebé onze anys... Però la recent crecuda institucional del Club l'havia fet petita. I la nova... Mare meva! Tenia de tot!

“Perdoneu, és que els pensaments volen i no estic pel que us volia explicar..” Tornem al partit. Sort vam tenir abans de la mitja part que amb centrada de Duarte i rematada d'en Felipe Gonçalves, fitxat de l'Oporto, havia posat l'empat al marcador! Quin davanter! Era una referència per a mi! Fitxat per 20 milions, era una aposta segura de la direcció esportiva. Un Óscar Perarnau que portava ja mitja vida al club.

Va arribar el descans, i jo em trobava a la grada del Rainbow Stadium amb els meus companys del B. Me'n recordava que havia fet molts entrenaments ja amb l'equip d'en Sergio, i tenia gravada la dinàmica del primer equip al cervell. Havia estat convocat un parell de vegades per la Copa, però el meu somni era debutar. “Paciència, Francesc, tot arriba, has de seguir treballant”, em deia el meu pare, en Pere. Sempre havia estat al meu costat, m'acompanyava als entrenaments, als partits, per tot Catalunya, per tot arreu!

Va començar la segona part, i faltava un gol almenys per

igualar l'eliminatòria. La grada empenyia, creant una atmosfera com en les millors ocasions! 39.251 ànimes ens deien els videomarcadors que es trobaven a l'estadi. Era impressionant! Però el gol no arribava...

Era el minut 80 ja, i estàvem tots histèrics! I va arribar una falta a la frontal de l'àrea a favor nostre. I qui sinó, el capità, Joan Jordán, amb vuit temporades ja al primer equip, era l'especialista. Va mirar la porteria d'en Harris de dalt a baix... Un silenci sepulcral regnava a les grades. I... goooool de l'Espanyol, quin golàs per l'escaire! El somni estava molt més a prop! L'esclat de joia a la grada era espectacular, tothom s'abraçava amb tothom, amb la família, amb els desconeguts... La "Meravellosa Minoria" era molt gran en aquell moment!

Ja corria el minut 92, i semblava que el partit anava a la pròrroga. Penals? Per sort, el "malefici" històric ja havia desaparegut, ja que tant una de les Copes del Rei com l'Europa League s'havien aconseguit en els penals. Així que de por, gens! (Bé, una mica sí...)

I en aquell moment, una pilotada de la nostra defensa que allunya la pilota cap a l'àrea contrària. I el porter Harris que surt a per la pilota. Se li escapaaa! I passava per allà en Gonçalves... I ja us ho podeu imaginar. (Tots junts) Gooooooooool Gool Gol.. Gol de l'Espanyol! El camp, us ho dic, tremolava de la celebració... El mòbil treia fum de missatges en qüestió de segons... Havíem eliminat al campió, el Manchester City. Em van sortir les llàgrimes d'alegria..

Aquella nit em va costar dormir. Recordant una a una totes les imatges del partit, els moments, els sentiments que vam viure, les emocions. Tant, que gairebé faig tard per anar a l'entrenament. I quan sortia per la porta, vaig rebre una trucada del míster, en Casilla. "Fran, avui vas al primer equip" "I això?", vaig pensar.

Quan vaig arribar a l'entrenament ho vaig veure clar! No m'havia adonat que en el gol en Gonçalves havia caigut lesionat per l'entrada del porter. I en la celebració de bogeria,

l'altre davanter, Carbonell, que ja portava dues temporades al primer equip, havia vist la targeta groga que feia que es perdés el partit d'anada dels quarts per sanció. I només quedava un davanter al primer equip, Castro... I ara jo?

Vaig estar molt nerviós a l'entrenament. I ja no només per la possibilitat de debutar en el primer equip. Era dijous i estàvem parlant de què el següent dimarts ja es jugaven els quarts! També esperàvem tots el sorteig de la Champions i el rival. I, és clar, en la ment de tots estava el (el que no es pot dir). Però per altra banda, estàvem als quarts, era ja una festa, un fita, un premi per tothom!

I va tocar... Bayern de Munich. Més difícil encara, un equip que havia guanyat quatre de les darreres nou edicions. Però, com us deia abans, això era un premi!

No si va ser l'excés de revolucions, les entrevistes o els nervis però el míster, en Sergio, no em va convocar pel partit de Lliga contra el Llagostera. Així que vaig jugar amb el B contra el Getafe, a Segona. I quin desastre de partit, a títol individual; encara que l'equip va empatar a 1 gol.

Però va arribar dilluns, roda de premsa Champions, llista de convocats... i allà estava el meu nom... 27 Palau. Va ser molt curiós, perquè certs periodistes anglesos de la BBC m'anomenaven com a "Palace". En fi...

Va arribar la nit. A l'hotel, compartia habitació amb en Duarte. Un jugador amb molts paral·lelismes en els inicis amb la meva història. Feia ja nou temporades al primer equip, internacional absolut... Era un referent pels joves i en Sergio González el feia servir de "cicerone" per als més joves. I jo aprenia dels seus consells.

Tot va succeir molt ràpidament. El trajecte en autocar, la rebuda de l'afició, l'entrada als vestidors... La meva taquilla! Era un somni fet realitat. Va arribar la xerrada, i com era d'esperar, el míster em va dir que sortiria des de la banqueta. I jo ho vaig acceptar, lògicament. Havia decidit fer una disposició tàctica amb més homes al centre del camp, per reforçar-la en front del gran joc de toc que tenia el Bayern.

Va començar el partit. Ja us podeu imaginar l'ambient. Si contra el City era espectacular, i semblava que no es podia superar, doncs avui el camp estava... sense paraules!

Van anar passant els minuts. I no hi havia manera! El joc control del Bayern ho feia tot més complicat. I no havíem d'oblidar que el 0-0 no era dolent del tot. No volíem encaixar cap gol. I va arribar, ja a la segona part, el minut 60. Jo ja estava escalfant-me amb els suplents, quan em fan senyals des del vestidor. "Palau, vine" Doncs sí, era el meu moment. Anava a debutar amb l'Espanyol! I a la Champions! En qüestió de segons, va passar la pel·lícula esportiva de la meua vida!

Vaig sortir per en Castro al terreny de joc... Quina ovació! Encara que estava molt concentrat pel partit, i semblava no sentir-la... i tant que la vaig sentir!

I va arribar el minut 77. Duarte anava pujant la banda, es desfà del seu marcadore, Jensen... Centrada... I en aquell moment vaig sentir que el món es parava. La pilota va venir, la veia, s'apropava... I... (¡@#|@#..)

"Vols fer el favor de despertar-te dormilega! Vinga, va, Francesc, que farem tard a la Dani Jarque! Que avui debutes amb l'infantil!" El meu pare, en Pere, em parlava des de la porta de la meua habitació... Com? No pot ser... Em vaig donar la volta, vaig agafar el mòbil... "13 de setembre de 2016"

Doncs sí... *I have a dream...* O no?

JOSÉ MAURI MONTGERO

Responsabilidad, lealtad, compromiso, fidelidad, entrega y orgullo son palabras que se deben exigir a cualquier jugador del Espanyol antes de saltar al campo. Es lo que estoy sintiendo en estos momentos al cumplir el encargo que me encomendó mi buen amigo Enric de redactar el prólogo de su libro “Seixanta anys en blanc-i-blau (records de Sarrià). Mil gracias por reservarme este inmerecido honor que procuraré cumplirlo dignamente.

Las ideas fluyen en mi cabeza como si fueran las indicaciones estratégicas del Míster antes de empezar el partido. El olor a recuerdos en blanquiazul y a vivencias compartidas con Enric en clave jurídica me traslada al “linimento Sloan” que se apoderaba del vestuario los días de partido. Es la hora, Soriano Aladrén da curso al partido, jugamos contra el Barça en el Camp Nou, acaban de ganar el Mundialito de Clubes. Empiezo a escribir.

Veo a Verdugo por la banda izquierda, le lanzo el balón, él lo controla con maestría, y lo orienta a la mejor opción posible, pase en corto a Carmelo Amas, con estilo. El estilo literario de Enric es singular, espontáneo y natural para describir las vivencias sencillas y más cuidadoso y sublime para las más sofisticadas, pero en todo caso, lo hace utilizando un lenguaje, “corto y conciso” como él mismo indica en su libro, pero tan vivo que te envuelve en la magia del espacio y el tiempo y nos hace ser asimismo sus compañeros de viaje en este apasionante relato.

Ahora es la derecha, la banda por la que se interna Solsona. *El noi de Cornellà* sortea a Piqué, hace lo propio con Abidal y finalmente es zancadilleado al borde del área por Alves. El nano se enfada con el contrario, se queja al árbitro, es un jugador de carácter. Otra de las condiciones que definen el estilo literario de Enric es el propio carácter del

escritor. Amable y cortés cuando corresponde e incisivo y letal cuando la ocasión lo merece, pero siempre con estilo, de ahí que la realidad del relato que nos ocupa cambia de forma calidoscópica impregnando toda la obra de un claro partidista color blanquiazul, como debe ser. Nadie podía haberlo hecho mejor, este libro está escrito desde las entrañas, desde la mirada inocente de un niño que se acerca por primera vez a Sarriá, desde el ímpetu de un joven que se rebela contra “el establishment” deportivo de la ciudad y desde la templanza de un adulto, que manifiesta con orgullo que será del Espanyol hasta la eternidad.

Estamos en el minuto 20 de partido, Lauridsen cambia la orientación del juego a la izquierda, controla José María, éste abre para Arcas, quien después de una galopada meteórica, y un pared con Tamudo, centra al segundo palo, para que Amiano, controlando los tiempos, ponga la pelota en el camino de la gloria, ¡goooooool! Víctor Valdés se lamenta, gritando de impotencia. Esta obra destaca por el control de los tiempos del autor en el relato de las historias espanyolistas que te cautivan desde la primera letra. Empezamos por Sarriá un domingo 15 de abril de 1951 endosando 6 goles al eterno rival, volamos a los partidos históricos vividos en la mítica bombonera y aterrizamos finalmente en la fatídica fecha del 20 de septiembre de 1997, con la demolición de Sarriá. Todo el repaso a las vivencias blanquiazules del autor persigue y consigue el propósito de enganchar al lector, otorgando al relato una de las características básicas de una obra: la creación artística.

Media parte, estamos cansados, Argilés y yo nos miramos con la esperanza de mantener el resultado en la reanudación. Marcel Domingo me recrimina una falta de concentración en un córner defensivo. Asiento, es un veterano al que hay que rendir pleitesía. Me ahorro el trance de corregirle en su error, el que remató no lo marcaba yo, era de Ayfuch. Ricardo Zamora nos corrige posiciones, nos advierte de la peligrosidad de Messi. Ortiz Aquino y yo nos cruzamos la mirada,

apretamos los dientes y salimos al campo. Parra me golpea la espalda y me da ánimos. Empieza la segunda parte.

Un delantero valiente, honesto y entregado arrolla a Víctor Valdés a la salida de un córner, le llaman “El Jamones”, sus piernas superan en volumen a las de Kubala, su corazón no cabía en Maracaná, es mi padre, Pepe Mauri, al que tanto echo de menos. El autor logra en este libro, con ímpetu y templanza a la vez, un relato valiente, honesto y entregado a la verdad, y destinado a gustar para dejar en el recuerdo presente testimonio de vida espanyolista escrito en primera persona de forma única, de forma singular.

El partido discurre lentamente, las letras y los minutos se amontonan en nuestras mentes, hay interés por descubrir el paso del tiempo, como los capítulos de este libro, que devoro con ansiedad, la misma que me genera la incertidumbre del final del partido.

Faltan dos minutos para el final del partido, el portero murciano Borja y yo nos miramos. Está hecho, 120 segundos para la gloria. De pronto todo se desvanece, Messi se encarga de rompernos el sueño, el sueño de ganar al mejor equipo del mundo. Cayetano Ré se lamenta, Marañón y Jeremías animan, Pepe el Zapatero tira las botas de Caszely al suelo, la rabia se apodera del siempre alegre Jordi Ripoll. Tino Bosch llora. María, su hija, le consuela mientras Mario Anchisi golpea la butaca del Palco. Todo está perdido.

Canito saca de centro, es un jugador carismático, todo pasión y todo corazón. Pasan los minutos y este prólogo está tocando a su fin. La tristeza de acabar la lectura del libro se mezcla con la ocasión perdida de la victoria. Sale al campo Edu Mauri, pasa un minuto del tiempo añadido, el Barça da por bueno el resultado. El hábil extremo se zafa de Abidal y a trompicones sale de dos regates pero le derriban, el árbitro no pita falta... ¡pero recupera el balón! y antes de que sobrepase la línea de fondo, lanza un centro desde la derecha. El tiempo, que ni vuelve ni tropieza, se detiene. El balón traza una trayectoria ascendente y cuando inicia el descenso apa-

rece Jarque, que se eleva entre una maraña de jugadores culés, y sobreponiéndose a los agarrones y empujones conecta un cabezazo perfecto. El balón, fiel a su destino, se dirigía al fondo de la red, pero tropieza con el poste... finalmente entra. ¡Gooooool! Soriano Aladren pita el final. ¡Hemos ganado al mejor equipo del mundo!

Este relato está dedicado a un sueño, el de jugar con mi padre en el RCD Espanyol contra el Barça y especialmente a todos aquellos jugadores y empleados del Club que con su ejemplo y valores hicieron que mi sentimiento espanyolista haya ido creciendo a lo largo del tiempo y que pueda decir con orgullo... ¡que soy del Espanyol!

Sergio, el de la grada

JOSEP MARIA MIEDES GUERRA

Me voy a dormir. Mañana me espera una gran noche. Si ganamos pegamos un salto en la tabla brutal. ¡Qué nervios! Espero que el campo esté lo más lleno posible porque hay que ganar sí o sí. Me tomaré algo que me calme los nervios y a descansar, que mañana he de estar al máximo de reservas de energía... Y duerme, duerme...

“Pau, no salgas del área. Esoooo, ahí, ahí, quieto, pero mira al frente sin descuidar tu puerta”.

“Corre, Arbilla, corre, no pares que le dejas atrás. Bieeeeeen tío, bien, lástima del centro, pero bien, sigue así”.

“Mete a Christian, hombre, mete a Stuani, por Dios...”.

Sergio haciendo de Sergio, de entrenador. Al menos, eso pone en su camiseta Massana blanquiazul con el número 23 detrás, el de Tamudo, Dios perico. Sergio da órdenes, grita, anima, coloca a los jugadores, es el fan 4x4, nada ni nadie le detiene. Incansable.

Se sienta en su asiento reservado. Él paga religiosamente su carnet de abonado en el lateral, enfrente mismo de tribuna presidencial. Lo controla todo, hasta la mascota, el Perico que da vueltas y vueltas al estadio animando a niños y adultos, gane o pierda el equipo.

“Perico, aquí, aquí, que hay dos chavales que quieren una foto contigo”.

Nos metemos dentro de su piel, lo vivimos como él, con pasión. Es un manojo de nervios porque las cosas no van bien pero, de golpe, suelta su ‘orden’:

“Manda calentar a Jairo, hombre, manda calentar a Jairo, que necesitamos sus goles”.

Como si fuera una orden telepática, Sergio, el de verdad, el

que es el entrenador del Espanyol, manda calentar a tres de sus hombres en el banquillo, uno de ellos es Jairo.

“Mete a Jairo, que Falete está fundido”.

Razón no le falta, pero SSN García aguanta todo lo inaguantable y nunca desfallece. Sigue transcurriendo el partido, pero el rival nos mete un gol. Otra vez toca remontar, pero hay tiempo, mucho tiempo, aunque ya estamos en la segunda parte.

Sergio se sienta en su butaca, en primera fila para no perder detalle. Ahora ve progresar al lateral izquierdo perico buscando profundidad.

“Va, Rubén, va, que tú puedes... Esoooooo, ahí, ahí... Un buen centro y la pilla Sergio... Uyyyyyyyyyy. Está bien, está bien”.

Los nervios, parece que no, pero van ‘in crescendo’ y Sergio es la mejor muestra de ello. Cada vez queda menos tiempo y es vital empatar cuanto antes. Y eso lo sabe nuestro amigo, que se levanta y se sienta con mucha frecuencia asintiendo con la cabeza como diciendo “No, no... Va a ser complicado hoy”. Pero sigue confiando, tiene fe, mucha fe, como los 16.000 pericos que nos hemos reunido hoy en el Power8 para animar al Espanyol. Mientras, la Curva y la Juvenil intentan animar a los aficionados con sus incansables cánticos.

Falta sólo media hora de juego y seguimos perdiendo, pero el equipo busca la meta contraria. Hay ganas. Se nota, se palpa, pero el gol no llega. En el verde no se notan nervios pero sí en la grada.

“Va, home, va... No es falta. Otra vez nos están machacando los árbitros”. “Siempre igual. ¡Qué fácil es pitarle al Espanyol!”

Son las frases típicas y tópicas que salen de la boca de los aficionados cuando vienen mal dadas. Pero Sergio, el de la grada, sigue porfiando y creyendo que llegará el empate más pronto que tarde. Y sigue ‘dando órdenes’.

“Falete, busca el balón, jod..., búscalos... Va, Lucas, abre por allí, sube, sube... Buen centro...”

Y sí, esta vez el centro de Lucas, milimétrico, encuentra rematador en la cabeza de Caicedo. El 9 blanquiazul toma impulso, se levanta, se estira todo lo que puede y...

“Ahí Felipao, salta coj... Gooooooooooooooooool, goooooooooooooooooool. Qué cab... el ecuatoriano. Ha saltao más que nunca... Bufff. Qué bueno es cuando quiere”.

La tarea más dura ya estaba hecha. Empatar ante uno de los equipos de arriba nunca es fácil, pero no basta con la igualdad. Hay que ganar. Hay que alcanzar el primer objetivo del equipo cuanto antes, es lo mejor para todos. Y los chicos lo saben. Y Sergio, el de la grada, también, claro.

“Va, chavales, seguimos así, va, va, va”.

El esfuerzo ha sido tremendo. La cara de satisfacción en los jugadores pericos denota que hay confianza, se la han ganado, se la han hecho suya. Aunque no lo parezca, van a por todas porque saben que pueden ganar este partido por lo que significa. Complicado no, lo siguiente. Pero lo intentan, se van a vaciar.

“Cañas, aguántala ahí, mira, mira, que no te quemee... Jo... No tío, no arriesgues así... Valeeeee, valeeeee. Mira a tu izquierda, mira a Rubén... Pero míralo hos... Bueno, todos atrás, atrás, vaaaaaaa. Recomponed la defensa yaaaaaa, hay que cerrar espacios...”

Sergio no para. Se llegan a los minutos fatales, los diez últimos y el 1-1 sigue ahí, impávido, en el marcador electrónico. Sergio, el entrenador, cambia de sistema para dar más consistencia a la zaga. Sabe lo que se juega y va a probar lo que sea por no perder. Esa es la cruda realidad: no podemos caer hoy porque nos van a pasar otros equipos. Y tenemos jugadores y calidad para ganar, pero cada vez quedan menos jornadas.

“Venga, otra vez, lo probamos, tranquilos. Hay que mantener la posesión. Vengaaaaaaa”.

La grada empieza a comprobar que hoy tampoco, que no va a haber milagro. Pero Sergio, el de la grada, sigue dando sus gesticulares órdenes y gritos, gritos de aliento.

“Mete a Stuani, Sergio, mete a Stuani o a Jairo, da igual, pero necesitamos gol”.

Christian, Jairo y Montañés llevan desde el inicio de la segunda mitad calentando en la banda. Y en ese momento, a menos de diez minutos para que acabe el encuentro... Sergio, el técnico, llama a Stuani porque en nada entra al terreno de juego.

“Va, uruguayo, tú la vas a meter”.

Y la grada empieza a corear el famoso “U-RU-GUA-YO, U-RU-GUA-YO” una y otra vez. Toda ayuda moral y anímica es poca. La mascota, mientras, en cada córner que saca el Espanyol, anima a los aficionados batiendo una y otra vez sus alas de tela y plumas artificiales. Todo suma.

“Stuani, baja un poco, en la media luna, búscala tío, mira a Falete, está sólo, tío, pásalaaaaaaa”.

Christian ha recibido su primer balón, de Víctor Sánchez, Sólo lleva unos pocos segundos jugando. Controla la pelota con elegancia, avanza unos metros y sí, ahí está solo, libre de marca SSN García. El uruguayo le ve por el rabillo del ojo y le hace un pase en profundidad hacia el vértice del área grande. El capitán se deshace de su marcador.

“Bien Falete, bien... sigue, sigueeeeeee, dispara yaaaaaaa...”

El Power8 enmudece. En medio de un silencio cargado de emoción y ansiedad Sergio García se planta ante el meta contrario tras superar a su marcador, dispara, le cruza el balón al otro palo, inalcanzable...

“GOOOOOOOOOOOOL, GOOOOOOOOOOOOL,
GOOOOOOOOOOL... Sergio te quieroooooooooo...
GOOOOOOOOOOOOL”...

Sergio, el de la grada, se queda ronco, como todos los que han asistido a ver el partido. El Power8 tiembla, resuena. Porque el de hoy no era un partido, no, era ‘el partido’. El 2-1 no sé si hace justicia pero el RCDE necesitaba los puntos y está a un paso de sumar los tres de golpe.

“Host... qué bueno. Sergio, al córner, vete al córner, duér-

mela, duérmela, que se acaba, que esto se acaba”... Pip, pip, piiiippiip.

Ya es un nuevo día. Me despierto alegre, satisfecho, contento. Veo un sol radiante a mi alrededor. Tarareo el “Qué bonito eeeeeeees, cuando salgo de casaaaaaaa, para ir al estadioooooo...” Hoy ganamos seguro, lo presiento. Lo que no entiendo es por qué el entrenador daba órdenes desde el otro lado del campo... ¡Qué sueños más raros tengo! Pero al menos son bonitos y hemos ganado 2-1. Ojalá se haga realidad. “Qué bonito eeeeeeees...”

Y es que los dos Sergios, el de la grada y el entrenador, nos han guiado a todos a una victoria necesaria, épica. Gracias por ser perico.

Va por ti, Dani.

Mis sentimientos me rebelan

CARLOS MIRA

Amanece, otra vez la misma rutina, hay que prepararse rápido para ir al colegio. Hoy hace un día radiante, un sol de mayo que me enseña la belleza de la naturaleza, los árboles en flor frente a mi ventana, la hierba resplandece en un verde intenso con el riego de la mañana, pero, sé que hoy va a ser en definitiva un día como otro cualquiera, un lunes, un lunes que ya sé que me espera... Perdimos el fin de semana, perdimos con el eterno rival, el rico, el poderoso, el mayoritario, el aclamado... Tantos adjetivos que me hierve la sangre por dentro.

Otra vez tendré que soportar cómo se burlan de mí a espaldas de los maestros, cómo me enseñan la manita con los cinco dedos abiertos, cómo me enseñan su escudo al pasar por mi lado, pero no, yo soy más fuerte que todo eso, y hoy va a ser un día especial, lo sé, lo sé, algo me dice que hoy todo cambiará.

Bueno, ya sólo me queda peinarme, y listo, ya viene mi padre con el coche del garaje para llevarme al colegio. Los coches hoy brillan más, los rayos del astro rey se reflejan con fuerza en esos capós metalizados que me deslumbran, pero es lunes, la gente va alterada, va rápida por la calle, caminando alocada, pensando en sus cosas, perdiendo la solidaridad humana en busca de sus objetivos primarios y primitivos con que rellenar sus almas vacías de sentimiento.

Ya me acerco, me viene a la cabeza esa prepotencia, esa arrogancia, esa falta de humildad con la que me van a machacar como siempre, pero eso es lo que me hace fuerte, me hace ser diferente, contestatario, educado, soñador, rebelde por no seguir los cánones establecidos sectariamente, por ser

parte de una maravillosa minoría que me mimas, me cuida, me protege, porque son como yo, nos gusta nadar a contracorriente, nos gusta pensar, definirnos por nosotros mismos, tener nuestra propia personalidad, crecer a base de golpes, luchar hasta el final para conseguir nuestras victorias, que no se basan en trofeos, se basan en sentimientos altruistas que nos hacen disfrutar de pequeñas victorias que son para nosotros la madre de todas las batallas, son nuestros noventa minutos de pasión, de amor por unos colores que nos corren por las venas desde el primer bombeo de nuestro corazón.

Llego tarde, todos me miran al entrar, saben que hoy no va a ser fácil burlarse de mí, saben que vengo fuerte, pues el sacrificio y el pundonor me califican, como a todos mis correccionistas.

Sigo pensando mientras escucho el discurso incesante de la maestra, lástima de la ocasión que desperdiciamos en el primer minuto, si hubiera entrado habría cambiado el sino del encuentro, nos hubiéramos colocado como dicen en las crónicas antiguas por delante en el luminoso. Por centímetros no entró el balón, mira que Stuardi la peinó de maravilla, fuera del alcance del cancerbero, pero se fue...

Suena el timbre, por fin a reponer fuerzas después de dos horas de trabajo y atención, mi bocata preparado para poder zampármelo lo antes posible para jugar un partidillo de patio, un partidillo de esos en el que hay que dejarse la piel, de esos en los que he de demostrar a qué grupo pertenezco, de esos en los que una patada es una pelea segura. El sorteo a dedo hace que tenga que defender los colores de otro curso, no importa, estoy preparado para dar mi primera lección del día, enseñarles que soy Perico y que nosotros no somos de esta especie por triunfalismo sino porque me enorgullezco de ser un David, de ser un peón trabajador incesante que le puede algún día dar jaque al Rey.

Hoy soy Álvaro, me gusta ser defensa, me gusta imponerme, me gusta adelantarme al contrario, me gusta sacar el balón controlado al estilo káiser y cederlo rápidamente a mi

compañero para crear el ataque, hoy tengo que ser como él, tengo que ser fuerte y rápido, anticiparme a ellos, que sepan que aquí estoy yo, que los jugadores de mi equipo del alma son el espejo donde me miro, son mis héroes a seguir, a imitar, saber que no me puedo rendir, porque nosotros no lo hacemos, porque no queremos, y porque no nos da la gana.

Llega lo inevitable, la chulería, los caracoleos y la humillación acaban con una pelea, acaban como se acaba un partido de patio, pero cómo no, diciéndome lo que no quiero oír. ¿Qué hago? No hago nada, pues soy disciplinado y educado, no puedo caer en la provocación, eso que tanto les gusta a ellos y en la que están acostumbrados a vivir permanentemente.

Sentado, como siempre, acabo sentado en la silla al lado del director, esta vez no lo he podido evitar, esta vez no he podido mantenerme en silencio, esta vez no, pues mi equipo demostró arrojo, valentía y luchó hasta el pitido final para conseguir la victoria. Esa victoria que se nos escapa, pero que cuando llega nos hace explotar de felicidad, nos hace sentirnos orgullosos de nuestro trabajo, de nuestro silencio, de nuestro Club.

¡Por fin! El día ha ido pasando sin demasiados problemas, pero lo que más me molesta es que en ningún momento discutimos del partido de igual a igual, siempre sacan a relucir esas falsas premisas de Club Más que nadie en todo. No podemos dialogar, siempre se vanaglorian de su éxito y no permiten que les demuestre que no fue penalti, que nadie tocó el balón intencionadamente con la mano, que no fue un error de apreciación, simplemente que el árbitro se amedrentó al ver que en esa jugada le iba la Liga al rival, y que posiblemente su carrera acabaría en ese mismo instante en que no hiciera sonar largo y profundo su silbato.

El colegio ya termina, el día lectivo se agota. Impaciente por ver a mis padres, me van a llevar a entrenar, a desahogarme, a desfogarme en uno de mis santuarios más preciados, al lado de la Estatua del Gran Capitán, que nunca vi jugar porque era muy pequeño y tampoco conocí, pero a quien

todo el mundo quería, lo supe el día que jugué un torneo en el campo que lleva su nombre, el de la Cooperativa.

Termina el día, me voy a dormir, y sueño con que algún día la historia no se repita como dicen los profesores, sino que hemos de conocerla para cambiarla, y sueño, sí, sueño con ese día en el que el esfuerzo me lleve a tener la recompensa de llegar a poder defender mis colores de toda la vida, y ser yo el que levante ese trofeo, ese trofeo final que nos enorgullezca por haberlo conseguido con la humildad que nos ha llevado al éxito.

Ese seré yo.

Infinit

ALBA MORENO GABARRÓ

“A mi, això del futbol no m’agrada”, “És cosa d’homes”, “Una pèrdua de temps”. Amb 16 anys, la Sònia devia haver repetit aquestes frases centenars de vegades. No obstant això, la seva vida va fer un canvi radical quan li va tocar viure aquella maleïda nit de glòria al costat del seu avi.

Els pares havien marxat de cap de setmana i ella, juntament amb la seva germana de 12 anys, dormien a casa dels avis. Fins aquella nit, la imatge que tenia del seu avi era la d’un home callat, reservat, poc actiu i molt calmat. Però aquella nit no era ell. Era un home nerviós, alterat, era missió impossible fer que s’estigués quiet més de dos minuts. Les germanes es miraven incrèdules. Aquell no era l’home que els portava el berenar al col·legi cada tarda i es passava hores assegut al banc, sol, mentre elles jugaven a la plaça amb els seus amics de classe. Semblava que els havien canviat l’avi i no sabien el perquè. No entenien res!

Què era tant important aquell dissabte, 13 de maig del 2006, que convertia a l’home més pacient del poble en un sac de nervis?

Un partit de futbol.

No tenia cap lògica per a elles.

Havien acabat de sopar. El Pere, l’avi, que feia pocs mesos que havia estat operat del genoll, no parava quiet.

—Què passa avi? Per què estàs tant nerviós? —va preguntar la Judit, la germana petita.

—Ara no ho enteneu, però pel que érem, pel que som i pel que serem, avui no podem perdre. No podem —va respondre amb els ulls vidriosos—. L’Espanyol ha de guanyar.

Mai no havia sonat tan sincer i emocionat com llavors. La

Sònia ho va notar. El seu avi havia parlat amb el cor. Així que les dues germanes van decidir agafar la bufanda blanc-i-blava de l'armari de l'avi i esdevenir dues periques més, que fins llavors havien viscut alienes a tot aquest món. Van començar a cridar, saltar i animar des de damunt el sofà, pensant que la seva veu viatjaria a la velocitat de la llum des del seu poble fins a la muntanya de Montjuïc, on hi havia prop de 40.000 persones que estarien fent el mateix.

Els minuts passaven, el rellotge corria i la pilota no entrava. Ivan De la Peña es lesionava, Ferran Corominas entrava al camp i l'Alavés guanyava al Dépor. La cara dels aficionats començava a ser la de la desesperació. Totes les ocasions de gol acabaven estavellades al pal. Començava a ser un malson que semblava no acabar.

“Això no acabarà bé”, “No m’ho puc creure”, no deixava de repetir l’avi. Dels seus ulls van començar a vessar llàgrimes de manera incontrolable.

Com era que aquell home, que poques vegades s’havia mostrat afectuós amb les seves nétes, mostrava tanta emoció en aquell moment?

Elles l’observaven incrèdules.

Va intentar dissimular la seva tristesa amb un somriure tímid i frustrat. Es va aixecar i les va deixar soles al menjador mentre travessava el llarg passadís de la casa arrossegant les cames, l'ànima i la pena cap al seu dormitori.

Llavors va passar. A càmera lenta. El món es va aturar. Només existia el terreny de joc i el peu que empenyia la pilota.

El to de veu del locutor va començar a augmentar mentre els jugadors pericos, amb la pilota als peus, s’acostaven a la porteria rival. La Judit va agafar la mà de la Sònia. Ho presentia. S’acostava el moment. Es van aixecar del sofà mentre l’avi es quedava immòbil al mig del passadís. Pandiani no va arribar a rematar la pilota i això va fer que la germana gran premés amb més força la mà de la petita. Notava com l’estómac se li encongia. Llavors va aparèixer ell, Ferran Coro-

minas, el noi de Banyoles. Va agafar el rebuig de la primera jugada, va xutar i la pilota va entrar al fons de la xarxa de la Reial Societat. “*Coro, gol!! Coro, gol!!*” no parava de sonar a la televisió barrejat amb els crits d’èxtasi de tots els que omplien la grada.

Les germanes es van abraçar entre xiscles i salts. El seu avi va volar cap a elles. Només eren tres, però van aconseguir omplir aquell menjador d’alegria i felicitat.

“*Final de partit, senyors! L’Espanyol, s’ha salvat!! L’Espanyol jugarà a Primera Divisió la temporada que ve!!*”, va dir exultant el comentarista.

La Sònia no va ser conscient que plorava fins que l’avi va eixugar-li les llàgrimes que lliscaven descontrolades galtes avall, tal com li passava a ell des de feia uns minuts.

L’eufòria va fer que en aquella casa, com en moltes altres llars de Catalunya, fos impossible dormir fins ben entrada la matinada. L’àvia, desperta pels crits, va baixar a celebrar-ho amb ells.

Van sonar clàxons durant hores pels carrers del poble i el telèfon no parava de sonar. Tothom felicitava a l’avi, que tenia els ulls brillants com un nen durant la nit de Reis.

Hores més tard, quan la Sònia intentava conciliar el son, va trobar la resposta a la pregunta que feia anys que es feia: podia un equip de futbol canviar la vida d’una persona?

Sí. L’Espanyol portava anys fent-ho.

Aquella nit va conèixer un dels amors més grans de la seva vida. La fa plorar i patir quan les coses no surten com ella voldria, però també la fa somriure quan els dilluns s’asseu amb el seu avi per llegir orgullosos les victòries en el Blanc i Blau.

Els anys van anar passant, els partits viscuts van ser molts i les emocions compartides molt intenses. Com més temps passava, més passió sentia pel seu estimat club. Així que va decidir regalar a la seva cosina petita, l’Alba, el mateix que ella havia rebut per part de l’avi. Cada 15 dies se l’emportava a l’Estadi Olímpic per animar a l’equip en tots els partits.

La Sònia, de forma inevitable i màgica, va canviar la vida de la seva cosina, tal com el seu avi i l'Espanyol havien fet amb ella uns anys anteriors. Li va obrir les portes de la gran família blanc-i-blava sabent que l'Alba les tornaria a obrir amb els qui estima, perquè és així com any rere any aquest club es va fent gran.

De tota aquella època, la cosina petita en guarda una muntanya de records: la creació de la primera penya perica del poble, els desplaçaments multitudinaris per tot el país animant a l'equip, la tristesa i la desesperació del penal errat per Torrejón, les passes dels jugadors trepitjant la gespa del nou Estadi de Cornellà-El Prat, les bufandes al vent mentre sona l'himne, les llàgrimes per la pèrdua del capità, les abraçades amb els companys de grada quan es celebren els gols i els càntics que acompanyen a l'equip.

L'amor a l'Espanyol va fer que el primer sou de l'Alba anés destinat íntegrament al seu carnet de sòcia.

A dia d'avui, tant la Sònia com la Judit i l'Alba, a part de compartir la sang i els cognoms, comparteixen un amor i un orgull:

La primera d'elles va acompanyada a l'Estadi per la seva parella i el seu fill de dos anys.

La Judit continua vivint els partits presa pels nervis, sense poder assentar-se a la seva cadira més de dos minuts seguits.

I pel que fa l'Alba, segueix deixant-se la veu a cada partit, mentre imagina que algun dia, quan sigui mare, podrà compartir totes aquestes emocions amb el seu fill.

Perquè l'amor és el que fa gran aquest club. I mentre hi hagi persones com l'avi Pere, l'Alba, la Judit i la Sònia, l'Espanyol serà infinit.

La Força d'un Sentiment

SÒNIA MORENO HERNÁNDEZ

—Vostè! Pari! Vagi amb compte! Ai! És que no ha vist que aquí fora posa que són objectes delicats? Qui em manaria a mi fer-li cas al Ricard? L'esglaó! Què no l'ha vist? Si és que veig a venir a que avui tindrem un disgust!

RING, RING, RING!!

—Hola, mare! Com va la mudança? Recordes que avui venim el Pau i jo a donar-vos un cop de mà, oi? Sí, sí, és clar, el Pol també vindrà. Ara dorm, però tan bon punt es desperti farem cap a casa vostra.

En Pau i jo feia setmanes que havíem reservat aquest diumenge per anar a casa dels pares a ajudar-los amb la mudança. La mare fa anys que es queixa que la casa és massa gran per ells i que ha de pujar masses escales. Tot i això, jo crec que s'enyora de la seva Girona natal i ara que els fills hem anat marxant de Barcelona, i estem tots escampats per la geografia catalana, té ganes de tornar-hi. La veritat és que enyoraré les trobades familiars en aquesta casa (els Nadals, les revetlles de Sant Joan...), perquè és plena de records de la meva infància i la meva adolescència amb els meus germans, però crec que han pres una bona decisió. Avui, però, toca posar-s'hi de valent. Crec que també hi serà la meva germana Helena i el meu cunyat i, per descomptat, el meu germà Jan, que com qui no vol la cosa fa més vida a casa dels pares que a casa seva.

Quan hi arribem està tot potes enlaire i amb prou feines podem entrar. Quan la mare ens veu sembla oblidar-se per un moment de l'enrenou que té dins de casa. Fa dies que està molt atabalada perquè l'empresa de mudances que han contractat, i que va recomanar el pare, no és gaire seriosa. Però

quan ha vist al Pol li ha canviat l'expressió de la cara i se l'hi ha dibuixat un somriure. El Pol és el primer nét, el benjamí de la família i fa les delícies de tothom. Ara té 20 mesos i ens té a tots el cor robat.

De seguida ha sortit la meva germana Helena i el meu pare a saludar. Aprofitant que s'han quedat amb el nen, he pujat al pis de dalt a veure si podia ser més útil, perquè a baix era quasi impossible moure's. I mentre pujava les escales he vist que la porta de les golfes era oberta. Feia tants anys que no hi pujava, que he sentit un desig irresistible de treure-hi el cap. El primer que he vist ha sigut el quadre de "*Los 5 delfines*" del RCD Espanyol, que en realitat eren sis, que durant molts anys va presidir el menjador de casa i que el meu avi va trigar més de cinc mesos en pintar. Però quan va morir l'avi, la meva mare el va relegar a les golfes. I allà estaven; Amas, Marcial, Cayetano Re, Rodilla, José Maria i Miralles, com si els anys no haguessin passat. També he trobat la foto de l'avi amb Rafa Marañón de l'any 1976. Oh! I aquells guants d'en Tommy N'kono que el pare guarda com si fossin d'or. Li va donar el mateix Tommy després d'un partit a Sarrià, la temporada 82-83; aquella en què l'Athletic de Bilbao es va proclamar campió de lliga 27 anys després. Malgrat que jo encara no havia nascut, he crescut amb aquests objectes i les seves històries. A casa som molt de l'Espanyol i això, sovint, es transmet de generació en generació.

Quan ja estava a punt de baixar, he trobat un àlbum de fotografies meves que no sabia que era allà. Quants records... Fotografies de la Berta i meves de no fa pas tants anys. La Berta era la meva millor amiga, la meva ànima bessona; havíem compartit tants moments juntes... Les primeres fotografies són d'un concert de l'any 2006 a Barcelona. Feia mesos que esperàvem que arribés el dia; diumenge 30 d'abril a les 21h. La gira del nostre cantant preferit feia una única parada al país i no ens la podíem perdre. Havíem quedat a les 19h a Lesseps per anar-hi juntes i trobar-nos amb les altres noies del grup. I vaig arribar trenta minuts tard. Imperdona-

ble, sí, ho se. Però tenia un motiu de pes. L'Espanyol jugava a les 17h a Saragossa i, tot i que mitja família s'hi havia desplaçat, jo em vaig quedar a la capital per anar al concert, però no m'ho podia perdre. Va venir el meu cosí Sergi a veure'l a casa i quan va acabar el partit ens vam entretenir un pèl massa. Però va ser un partit vibrant que va acabar 1-1 amb gol de Jarque al minut 66. L'Espanyol estava jugant-se la permanència i la cosa no pintava gaire bé. Sabíem que el suport dels afeccionats era aire fresc i calia fer arribar als jugadors, d'una manera o altra, que passés el que passés podien comptar amb tots nosaltres. Però la Berta, tot i ser empàtica i comprensiva, va estar de morros una bona estona. No acabava d'entendre aquest sentiment tan irracional i passional cap a un equip de futbol i, per més que m'hi esforçava en explicar-li, era impossible que se'n fes una idea. Per sort, se li va acabar passant l'enuig quan vam estar situades a les nostres localitats. El concert va ser genial!

I tretze dies després, la vaig convidar a veure l'Espanyol-Reial Societat a Montjuïc, un partit d'infart en el qual l'equip es jugava continuar a Primera Divisió. El gran Ferran Corominas i els astres es van conjurar a favor nostre; i va arribar la salvació en forma de gol al minut 90, fent esclatar de joia i d'orgull a tots els assistents reunits a la muntanya màgica. Quin gol del de Banyoles al minut 90 després d'una passada de l'argentí Martin Posse. L'Espanyol va salvar la categoria gràcies a un miracle. Jo crec que aquell dia alguna cosa va canviar en la Berta i en la seva empatia vers el meu amor a aquells colors. I és que va acabar sent una nit inoblidable.

Malauradament, quasi tres mesos després, el 25 de juliol d'aquell mateix any, quan tornaven d'unes vacances per Astúries, la Berta i la seva família van patir un tràgic accident de trànsit, on ella i la seva mare van perdre la vida. Encara recordo, com si fos ara, la veu trencada de la seva germana Gal la, que s'havia quedat a Barcelona, quan va trucar-me a altes hores de la matinada per comunicar-se la fatídica notícia. Crec que encara no m'he recuperat d'aquella tragèdia,

perquè malgrat han passat quasi nou anys, ningú no ha pogut omplir el buit que em va deixar. La nostàlgia i la tristesa m'envaeixen i no puc suportar-ho. Tanco l'àlbum i decideixo tornar a baix. Veure el Pol em dibuixa un somriure als llavis i l'abraço amb totes les meves forces. Sovint li parlo de la Berta, però sóc conscient de què encara és massa petit per entendre-ho.

Sembla que la situació està controlada. El Pau, el Jan i el meu cunyat carreguen al camió les últimes caixes del jardí, la mare i l'Helena guarden la vaixel·la i els utensilis de la cuina i aquells nois carreguen els mobles del menjador. Si tot va bé, a mitja setmana estarà tot enllestit.

Han passat cinc mesos i la casa nova dels pares està a punt per ser estrenada. Avui ens trobem tots per celebrar-ho i fer-hi un bon dinar. És un dia important i ells estan radiants. Tot ha quedat molt bonic, amb un toc molt de la meua mare, que té un gust exquisit. Però fent una ullada abans de dinar, veig que en un racó del menjador hi ha el quadre de "*Los 5 delfines*". No puc evitar somriure i picar l'ullet al meu pare, que em mira i em fa un gest de complicitat. Estic segura que des d'on sigui, avui l'avi també somriu.

En el trajecte cap a casa, la carretera va força carregada. Sembla que el que millor s'ho passa és el Pol que es distreu intentant reconèixer adhesius del perico en els cotxes que anem avançant o que ens avancen. Fa uns dies que els avis li van regalar un pel nostre cotxe i des de llavors està molt concentra't intentant veure'n d'altres. No puc evitar emocionar-me; avui sé que *la força d'un sentiment* també és això; inexplicable i difícil d'entendre per qui no ho viu. Però sé que, si la Berta pogués compartir amb mi aquest moment, entendria definitivament la força i el significat d'aquests colors. Uns colors que et fan sentir especial, singular i orgullosa. Els colors blanc-i-blaus; els colors d'una meravellosa minoria.

Capítulo 1: El caso

MIGUEL PARRA LOPEZ-VAILO

Jueves, diez de septiembre del dos mil nueve, un día como cualquier otro para Ángel Caralt, soltero, treinta años y detective privado desde hacía dos años. Antes era Mosso d'Esquadra, pero en una misión, estaba destinado a cuerpos especiales debido a sus capacidades físicas y sobre todo mentales, hubo una redada y para proteger a un civil recibió un corte con una navaja a la altura del ojo derecho. No perdió el ojo, pero la visión de ese ojo quedó reducida. Puede hacer vida normal pero no trabajar en su puesto de trabajo. El departamento quiso recolocarlo en otro puesto debido a sus capacidades mentales, con las cuales podían ser de mucha ayuda para sus compañeros, pero Ángel no se veía en ese puesto y después de intentarlo durante un tiempo acabó pidiendo una excedencia.

Sus antiguos compañeros decían que el único fallo que tenía Ángel era que era perico. Entre sus compañeros era el único, y coincidía con otro muy pocas veces, pero después de tantos años en colegio y universidad siendo minoría estaba acostumbrado.

Después de ir a ver el campo nuevo, “Corneprat”, en el partido de veteranos, y el espectacular estreno del campo, añadiendo el partido con el Liverpool, estaba como un niño el día antes de Reyes esperando sus regalos, esperando el estreno oficial en liga del próximo sábado. Por eso no estaba muy preocupado por no tener otro caso con el que entretenerse, porque esos eran los casos para: él una manera de entretenerse. Por suerte o por desgracia, los únicos casos que conseguía eran los de una mujer que creía que su marido le era infiel y necesitaba las pruebas para el divorcio; o el caso contrario, el

marido quería que pescara a su mujer adúltera.

Con los pocos casos que conseguía tenía para ir viviendo. La casa de Montmeló la había heredado de sus padres, que murieron cuando él era joven, en un atraco. Por eso decidió hacerse policía, y el pequeño despacho lo compró al dejar los Mossos, añadiendo su coche y su moto. Estas eran todas sus propiedades.

Esa mañana decidió coger el tren como cada mañana a las ocho. Para variar, el tren llegó a su hora prevista, así tenía tiempo de bajarse en Paseo de Gracia, entrar en su cafetería de siempre y escuchar.

—¿Qué quieres? ¿Lo de siempre? —le decía Pep, el dueño.

—Café con leche corto de café con la leche natural, y el bocata de tortilla y la lata para llevar.

Siempre la misma rutina, pero si no lo hiciera lo echaría en falta. Llegó a su oficina en la calle Roger de Llúria, 93 1^o1^a, a las 9.30h, media hora antes de abrir. Una oficina muy pequeña; nada más entrar, una sala de espera con tres sillas y el lavabo, una puerta da acceso a su despacho que preside su mesa con un par de sillas, una pequeña nevera que encima tiene una cafetera de capsulas, su archivador de metal como los antiguos de los años sesenta, un perchero también de la misma época. En la mesa, su portátil y lo único que le da color a la pared, al lado de su licencia, está el escudo del Real Club Deportivo Espanyol.

Lo primero que hacía cada mañana era revisar su correo y el saldo de su cuenta corriente, y a parte de publicidad no tenía nada. Estaba pensando ponerse a ver una serie en el ordenador cuando picaron a la puerta. Se levantó y fue a abrir. Al hacerlo se encontró a una rubia que con los tacones era igual de alta que él; melena larga y unos ojos verdes que consiguieron que no se fijara en el resto de la mujer hasta que estaban ya sentados en su despacho.

—Dígame cómo se llama y ¿en qué puedo ayudarla?

—Me llamo Paula Pla y estoy casada con Lluís Casamitjana y desde hace un par de semanas sospecho que mi marido

me engaña.

—¿Por qué sospecha eso de su marido?

—Normalmente está mucho tiempo en el trabajo, trabaja en una empresa llamada SAL I+D, él es uno de los tres socios, pero en las últimas semanas llega más tarde y trabaja todos los sábados, y cada vez que le pregunto me sale con evasivas. Y claro está, como me trata a mí nunca ha sido muy cariñoso pero ahora es que casi ni me toca. Le he traído una foto.

Dejó encima de la mesa la foto de su marido.

—Señora Pla, normalmente, en los casos que investigo, resulta que a la pareja realmente sí están estresados por el trabajo y no me gustaría cobrarle unas horas por un trabajo que no conseguirá nada, no es que sea caro, cobro 30€ la hora más gastos, pero una jornada de seguimiento desde que su marido sale de casa hasta que vuelve suele ser larga.

—No se preocupe por el tema del dinero, por suerte eso en mí no es un problema, incluso le he traído 500€ para ver si podría empezar mañana mismo.

Su cerebro le decía que no lo aceptara tan rápido pero la cuenta corriente que había revisado antes le decía que sí.

—De acuerdo, empezaré mañana mismo, le mantendré informada cada tres días así usted puede decidir qué línea seguimos. Me tendría que mandar un email a este correo —y le pasa una tarjeta con su email— con los datos de donde trabaja su marido, sus horarios y los lugares que suele ir; si me lo puede enviar cuanto antes, mejor, así podré organizarme yo la jornada.

—En cuanto llegue a casa se lo recopilo y envío.

—¿Algún problema para que le reenvíe la información a ese email?

—Ningún problema: ¿necesita algo de mí?

—Sí. Me haría falta que firmara este contrato de trabajo y el recibo del importe de dinero que me entrega a cuenta del trabajo. Ponga su DNI, nombre y firme.

Había sacado un par de formularios de sus archivadores que la mujer firmó, se despidieron y ella se fue del despacho.

Al salir se fijó en ella y pensó: una mujer demasiado guapa para tener esos problemas. En un par de horas llegó un email con toda la información. Ángel preparó el planing del seguimiento de los próximos días, adecuándose a los horarios del Sr. Casamitjana, pero sin olvidar que el sábado tenía que ir a Corneprat.

El viernes trascurrió exactamente como el horario que le paso la mujer: salió de su casa de Pedralbes a las siete y media de la mañana, llegó a Josep Tarradellas 121 a las ocho y cuarto, aparcó el coche en su parking, salió a la calle, compró el periódico y se fue a la cafetería de enfrente a tomarse el café mientras se leía la prensa y llegaron sus dos socios, subieron juntos a su empresa y no volvieron a salir hasta la hora de comer, que fueron juntos a un restaurante japonés que tienen cerca, para luego volver a la empresa.

Ángel pensaba que la mujer lo controlaba muy bien, el único problema que tuvo fue aparcar cerca de su empresa para poder controlar la puerta y la salida del parking, sin contar que cada dos horas tenía que bajarse de su coche para poner el tiquet de la zona azul. Se iba a dejar el anticipo en las zonas azules.

A las siete plegó y directo a su casa. Cuando entró por la puerta cerca de las ocho Ángel se fue a su casa para descansar, que el sábado tendría que estar pronto frente a su casa, pero esta vez cambiaría el coche por la moto para que no se fijara en el coche y más fácil aparcamiento.

El sábado tocó madrugar porque Lluís, los sábados según el horario de su mujer, trabajaba de siete a tres.

Llegó a su casa media hora antes de que saliera, y durante el viaje empezó a calcular una cosa.

—Hoy tengo que plegar pronto para ir al campo.

El día transcurría sin novedad a su horario. Salieron a almorzar a la hora de siempre, al bar de siempre, pero todo cambió a partir de la una del mediodía.

En vez de salir con su coche, salió andando y empezó a ir en dirección Sants Estación. Al llegar allí cogió el metro,

lo siguió andando, entraron en la línea verde hasta España, hicieron transbordo en la línea y se bajaron en Urgell. Al ir subiendo hablaba por el móvil y justo cuando llegaba al fin de las escaleras se acercó a la portería 540-542 de Gran Via de les Corts Catalanes y sin que picara, le abrieron la puerta. Lo vio cogiendo el ascensor, pero al ser antiguo no supo a qué planta subió.

Entró a las 13:15h y salió una hora y media después, a Ángel le dio tiempo a saber cuántos vecinos había, diez y los del bajo, pero no tuvo oportunidad de entrar a mirar los buzones y descartar donde no estaba Lluís.

Hicimos el viaje de metro a la inversa. Entró directamente en el parking y cogió su coche. Ángel decidió que se acababa su jornada porque quería llegar a la Peña Pericos de Montmeló cuando abriera a las 16:00 para empezar con la fiesta de inauguración del campo en partido oficial.

Fue a su casa directo, ducha rápida y se puso la camiseta del centenario, bufanda de la Peña y hacia el local. En la Peña había un ambiente increíble, aparte de toda la junta enseguida empezaron a llegar socios y el local se llenó, a las cinco cerramos el local y hacia la parada del autobús.

El autobús salió puntual porque todo el mundo llegó a su hora, es el primer partido y se nota. Llegamos a Cornellà, nos aparcen todas las peñas juntas y corriendo para el campo que seguro que hoy hay colas para entrar. Ángel llega a sus puertas, puede elegir 48 o 50, elige la 50 que la chica es más guapa. Al pasar el torno empiezan los cacheos por los de seguridad del club, y hacia arriba oye.

—A ese cacheadlo bien que está en poco loco. —Al mirar para arriba reconoció a uno de sus ex compañeros de los Mosos.

—¿Qué haces tú aquí?

—Somos unos cuantos, yo creo que alguno más de lo necesario, pero después de oírte hablar tanto del campo que ibais a tener, creo que todos queríamos ojearlo. ¿Qué? ¿Cómo te va el trabajo?

—Sigo vigilando a los adúlteros, creo que si la gente fuera más fiel me quedaba sin trabajo.

—Encantado de verte. Anda, ve para tu asiento que tengo que vigilar, que para eso me pagan.

—Hasta luego.

De camino a su asiento aún tuvo que saludar a tres ex compañeros más. Al llegar a su asiento, empezó a conocer a sus vecinos de asiento en los próximos años.

Al ver la alineación del RCDE le faltaba Lo Pelat pero supongo que queríamos aguantar al Madrid y en la segunda parte machacarlos, a ilusión no nos gana nadie. El partido va como había pensado, teníamos nuestras oportunidades pero en el minuto 39 Kaká hace una pared con Granero y este entrará en la historia con el primer gol oficial en Cornellà. En el intermedio entra Lo Pelat y Coro, a ver si mejoramos. Estamos achuchando jugadores y afición. La Curva está espectacular, pero en el 78 nos la vuelve a liar Kaká, que le deja un golazo a Guti, y ya con el equipo volcado hacia arriba en una contra el portugués nos clava el tercero en el minuto 89. El público empieza a abandonar el campo, Ángel se espera al pitido final, así se mezcla con el gentío y se ahorra tener que hablar con sus ex compañeros.

Ya en el autobús, el ambiente es un poco raro. Contentos e ilusionados con nuestro campo nuevo pero cabreados por haber perdido el partido, que, pensándolo fríamente, jugábamos con un de los mejores equipos. Pero la esperanza es lo último que se pierde. Encima, caravana para salir, eso tienen que pensar cómo arreglarlo con el tiempo.

Sobre las diez y media llega a casa, ducha rápida, cena ligera y a la cama que el día ha sido muy largo.

Era domingo, se levantó temprano, desayunó, se vistió de deporte, cogió su bicicleta, colocó la aplicación para controlarse, entró en la ribera del río y se fue a la playa. Se mojó los pies en la orilla mientras se comía una barrita energética y vuelta a casa.

Al llegar a su calle vio en la puerta de su casa una patrulla

de los Mossos y pensó que algún colega había pasado a saludarle. Al acercarse a la pareja de Mossos no los reconoció, con lo cual al llegar a su lado preguntó.

—¿Pasa algo, agentes?

—¿Ángel Caralt? —preguntó un agente.

—Sí, yo mismo. —Sacando su D.N.I.

—¿Conoce a Sr. Lluís Casamitjana?

—Sí, lo investigo por parte de su mujer, que cree que le es infiel. ¿Pasa algo?

—¡Está muerto!

Continuará...

El bagul dels records

JAUME PÉREZ MASSÓ

En Ricard era un avi de 86 anys, molt bona persona, molt aficionat a l'Espanyol. Sempre anava a veure'l al camp: de petit, amb el pare, a Sarrià; a Montjuïc amb el fill i els néts, i a Cornellà-el Prat amb el fill i els néts i després amb el besnét. Havia aconseguit que tota la família fos periquita en aquests temps tan durs.

En Ricard s'havia aixecat d'hora per endreçar les golfes de la casa en la qual vivia. Primer va començar pel saló, i va desplaçar-ho tot per a treure la pols, després va col·locar-ho tot al seu respectiu lloc.

La seva família havia vingut per a ajudar. Hi havia el fill, els néts i un besnét. Després d'una estona al saló, va passar a fer les golfes. Allà hi havia molts records. Tota una vida de records. Després de veure tot de quadres i coses de l'any de la picor, en Miquel, el besnét, va trobar un bagul vell, el va obrir i va trobar fotografies antigues. Hi havia una fotografia del 1929, quan va néixer el Ricard. S'hi podia veure un bebè de poc temps amb un diari que deia "Español campeón", "Español 2-1 Real Madrid" i una fotografia de la Copa del Rey Alfonso XIII, en braços del seu pare.

No ho recordava, perquè tenia poc temps de vida.

—Miquel, què és això?

—No ho sé, avi gran. És una foto.

—Ostres! Sóc jo. Va ser el 1929 a Mestalla, València, acabava de néixer. El diari explica la primera Copa del Rei que va guanyar l'Espanyol.

—Fa molt de temps...

—Doncs una mica... Es diu "La final del agua" per com estava el terreny de joc, que semblava una piscina perquè des

de la nit anterior plovia molt, i encara ho feia. El meu pare, que hi va ser, em va dir que va haver-hi moltes baralles i expulsats. Saps qui va jugar?

—No

—En Ricardo Zamora, el millor porter de la lliga espanyola, i en Ricardo Saprissa, lateral dret.

Tot just després, va veure un bloc de notes que deia “Pitus Prat, primer goleador de la lliga de fútbol”, el 10 de febrer de 1929. Contra el Real Irún.

—En Pitus Prat va ser el primer goleador del campionat de lliga —digué el Ricard.

Després va veure una fotografia del 1940, després de la Guerra Civil Espanyola: l'Espanyol havia guanyat el Real Madrid per 3-2 a Madrid. L'Espanyol, campió de la Copa del Generalísimo.

—Mira, aquesta fotografia és del 1940. Aquí ja havíem guanyat la segona copa. Ens va costar, perquè al final del partit vam quedar 2 a 2. Va ser a la pròrroga que vam marcar.

—Vas ser-hi, avi?

—Sí, i ho recordo bé.

L'any 1951, van resultar vencedors en un derbi, per 6-0. Oh, com ho recordava! Quina alegria! No ho recordava tot, però el resultat... I la fotografia: el marcador amb els escuts... contra un Barça amb Ramallets, Segarra, Biosca i Basora. Bons jugadors. Però no van poder fer res contra Grau (2 gols), Arcas (2 gols), Marcet i Egea.

L'any 1960 va néixer el seu fill, l'Albert, i el portava a veure els partits. Tot i que estava orgullós de l'Espanyol, se li'n reien pel fet que fos periquito.

Ai! Quina ara! Va ser molt dura. Per poc es posa a plorar.

—Hi vaig anar, a Leverkusen. Aquell 3-0 va ser molt dur. Si hagués jugat el danès... El Gran Danès. Vam guanyar el Borussia, l'AC Milan, l'Inter Milan, el Viktovice, el Bruges i vam lluitar contra el Bayer Leverkusen.

—Eren bons equips, avi?

—Dels millors! A Sarrià vam guanyar 3-0 el Bayer Leverkusen i creïem que havíem guanyat, però a la tornada ens van guanyar 3-0 i vam fallar als penals. L'entrenador era Clemente.

Ai! Una foto del 1997, de l'estadi de Sarrià abans que fos enderrocat pels deutes. A partir de llavors vam jugar a Montjuïc.

Una altra foto. Copa del Rei del 2000. Quin partit! El gol de Tamudo i de Sergio.

—Mira, Miquel. En Raúl li va prendre pilota al Toni, que havia estat jugador de l'Espanyol, quan l'estava botant. Oh, tan murri. I en Sergio va marcar un golàs des de fora de l'àrea gran. Vam guanyar 2-1 l'Atlético de Madrid. En Paco Flores fou l'entrenador d'aquella final. Va tornar a ser a Mestalla, i hi vaig anar amb el teu avi i el teu pare en un autocar. Tot eren pericos que anaven a l'estadi.

Una altra. La Copa del Rei del 2006. Espanyol 4–1 Zaragoza. Raúl, Ferran i Luis García (2).

—Hi vam anar amb el teu avi, pare i tiets. La Castellana plena d'autocars, hi havia molta gent esperant per veure els jugadors abans de començar el partit, això els va animar que guanyessin el partit. L'entrenador era Lotina.

—Després de guanyar la Copa, no anàvem gaire bé a la lliga, no? —va preguntar el Miquel.

—No, estàvem en posicions de descens i, fins l'últim partit, en el qual Ferran Corominas va marcar gairebé a l'últim minut, no ens vam salvar.

—Quin patiment!

—Ploràvem perquè creïem que aniríem a Segona Divisió. Ara la U.E.F.A. del 2007.

—No vam perdre cap partit, ni la final. Albert Riera i Jônatas van marcar dos golassos, però, als penals, igual que el 1988, no la vam guanyar. Vam guanyar el Livorno, el Macca-bi Haifa, el Benfica, el Werder Bremen, i vam empatar contra el Sevilla a la final. Vam anar a Glasglow en avió i cotxe, de nit. No te les ha explicat ningú, aquelles peripècies? —va dir

el Ricard.

—No.

—Doncs, vam agafar l'avió fins a Londres i vam anar amb cotxe fins a Glasgow. Ja t'ho pots imaginar!

—Una altra vegada els maleïts penals?

—Sí, després d'un gran partit que no mereixíem perdre, només vam marcar un penal.

Després, una foto del 2010, la inauguració de l'estadi desitjat contra el Liverpool FC. Vam guanyar, el 2 d'agost, per 3 a 0 amb gols de Luis García i Ben Sahar (2).

Poc després el nostre estimat Jarque, el gran capità, ens va deixar.

—S'han acabat les fotos, però no els records. És un passat d'història, un futur de glòria —va dir el Ricard.

—Espero que jo pugui anar a una altra final de UEFA i que la guanyem.

—Jo també ho espero. Si no hi van aviat no hi podré ser, per la meva edat.

—Ja veuràs com aviat hi anirem!

El bosque de los pájaros

JAIME PÉREZ SANS

Dicen los sabios que de esta manera tienen que empezar los cuentos y éste, como tal, así empezará; aunque sea tan real como la vida misma.

Erase que se era, en un lejano país lejano, en donde existía el Bosque de los Pájaros, en el cual convivían muchas especies en plena armonía.

Los días eran radiantes de alegría y colorido, ya que sólo se escuchaba el dulce trinar de ellos y la calma era perturbada sólo cuando los monstruos del cielo, águilas, buitres y demás aves de rapiña, hacían valer su poderío para amedrentar a los más débiles.

Allí vivía una familia de periquitos felices, humildes, en paz con sus vecinos, dando gracias cada día por ver salir el sol y la luna.

En dicho bosque, frondoso, lleno de colorido y música por el canto de sus habitantes, los pájaros tenían su escuela montada en el majestuoso y viejo roble, el más antiguo del lugar, lleno de sabiduría y experiencia y cobijo de los más pequeños. A él se dirigía cada día el periquito más joven de la familia, al que apodaban “Gorrión”, por lo listo y espabilado que era. Siempre contento y cantando, lucía sus colores blanco y azul para aprender cada día un poco más de esas lecciones magistrales que daba el Búho Ceferino y la Lechuza Patricia.

Pero esa alegría que desbordaba se perturbaba cada día en la hora de recreo, ya que siempre tenía que aguantar las bromas de los grandes: paquete, mequetrefe, panoli, tarugo... todo ello le decían. Otro quizás se hubiese enfadado y peleado, de ganas no le faltaban, la verdad, pero en esos momentos siempre se acordaba de los buenos consejos que le daban sus

padres. “Dani —que así se llamaba—, no te enfades, no te pelees”, le decían, “Piensa que tú eres más pequeño y débil, pero llegará un día en que podrás hacer uso de tus cualidades, de tu tamaño, de tu fuerza interior; tarde o temprano habrá un día, un momento, un lugar, en que tú serás más fuerte que ellos”.

Y así fue, llegaron tiempos de hambruna en los que los alimentos escaseaban y no le quedaba más remedio que ayudar a sus padres en casa buscando algo de comida.

Aprendió que, yendo detrás de los seres humanos, siempre alguno tiraba comida al suelo. Fue entonces cuando, un día buscando comida para poder llevar a casa, vio al buitre y al águila siguiendo a un niño desde las alturas y, al ver cómo tiraba un mendrugo de pan al suelo, fueron raudos y veloces a por él entablando una pelea por el trocito de tesoro. Fue terrible la lucha; batalla que él observaba escondido. En un momento de la disputa, el mendrugo cayó entre unos arbustos hasta un hueco que no era accesible para ellos, y fue entonces cuando, en un momento de descuido, Dani, aprovechando su tamaño, entró en dicho hueco y se apoderó del valioso tesoro que serviría para alimentar a su familia. “Cuánta razón tenían mis padres”, debió pensar en esos momentos, ya que había derrotado a sus rivales sin hacer uso de la fuerza, sólo con astucia y aprovechando sus cualidades.

El tiempo fue pasando y el respeto hacia él fue mejorando. Se convirtió en un perico lleno de alegría, con sus colores cada vez más fuertes y, por la ley de la naturaleza, conoció un día a una periquita, la cual le hizo tilín-tilín y, al poco tiempo, formó su propia familia sabiendo de antemano lo que debería transmitir a sus hijos, esos consejos que a él le dieron y que van pasando de abuelos a padres, y de padre a hijos.

Y fueron felices y comieron perdices; y colorín colorado este cuento se ha acabado.

Orgull, estima, dedicació

NÚRIA ROS GARCIA

—Desperto de bon matí, miro a la finestra i sí, el cel segueix sent blau i blanc. Un món fet a mida, un món que ens rodeja i ens dóna vida vestit de blanc i blau. Somric i esmorzo ràpid, amb ganes de sortir al carrer, a veure amb què em sorprèn avui el món.

Però... què passa? On està tot el que tant he desitjat? On estan els colors del món, els colors de la veritat? Tot és tant diferent al que pensava... Tiro endavant, així és la vida, que t'il·lusiona, i després *patapam* cap a baix. Mentre començo la rutina de cada dia em pregunto, “com pot ser? Si el Cel és blanc i blau! I el Cel ho és tot! Per què la terra no segueix els colors del Cel? No entenc res...”

Les hores passen, els dies, i finalment és cap de setmana. Quelcom es mou dins meu. Què és? No n'estic segura. Sembla com si fos quelcom feliç, que li dóna sentit a la meva vida, als meus somriures, però no acabo d'esbrinar exactament què es mou dins meu. Seran nervis? Pessigolles? No ho sé. Li pregunto a la meva mare, i ella em fa seure a la seva falda i m'ho explica:

“Filla, el que tu sents es diu ‘orgull, estima i dedicació’. Totes aquestes coses que sents no apareixen ara perquè sí, apareixen perquè les portes dins, com tothom qui sent aquestes pessigolles cada cap de setmana”. Jo no entenia res, però abans d'interrompre-la va tornar amb el seu discurs. “Filla, el que tu sents no és fàcil d'adquirir, es transmet de generació en generació, es transmet 365 dies a l'any, encara que molta gent no ens ho posi fàcil per aconseguir-ho. Filla, el que tu sents són colors de veritat, per això, avui, faràs el que jo faig cada dia cada dues setmanes. Vesteix-te i acompanya'm”.

Jo no entenia ben bé què estava succeint, només sabia que un nou món se'm mostraria. I així va ser, vam agafar el cotxe, vam cordar-nos el cinturó i vam encendre la ràdio on un tal "*entrenador del equipo*" parlava de què esperaven d'un tal "*partido importante para nosotros*". Començava a entendre alguna cosa, anava a conèixer la meva segona família.

Vam aparcar i en baixar no veia res més que el color del Cel, però aquí la terra seguia les ordres del Cel, s'havia vestit de blanc i blava! Gent, més gent i més gent, com un petit exèrcit amb els mateixos colors i cap a la mateixa direcció. I jo perduda, però somrient. Somrient perquè estava descobrint què era el que es movia dins meu. I per fi, arribem al desitjat destí, Cornellà. Un lloc preciós, que em deixava bocabadada. Cada detall m'omplia de felicitat. I entrem al camp, i el cor em fa un bot de la bellesa que està rebent de cop. No m'ho podia creure, estava allà, havia trobat la casa de tots aquells qui segueixen l'ordre del Cel. I jo, jo era una afortunada per estar allà. Quan anava a donar gràcies a la meva mare, un càntic em va interrompre, i unes bufandes i banderes em van tapar les vistes. No veia res, sóc petita, però escoltava. "*A tots els qui van deixar-se la pell, per uns colors, de veritat*", deia la cançó, i en acabar li pregunto a ma mare si de veritat la gent s'estimava tant aquests colors de veritat, i la resposta de la meva mare fou: "Filla, els estimem tant perquè aquests colors ens acullen en un lloc on només existim nosaltres, els jugadors, la felicitat, els càntics... Els estimem perquè són la vertadera font de vida, són els colors del nostre cor, i tu algun dia els estimaràs tant com nosaltres, fins a deixar-te la pell". Vaig entendre-ho tot, per fi vaig entendre que setmana rere setmana aquesta seria casa meva, al costat dels meus germans, del meu equip, de la meva família. Vaig entendre que és quelcom que es duu a la sang, que es transmet, i que, és el millor que et pot passar a la vida.

Vam poder gaudir d'un gran partit, i en acabar vaig demanar-li mil històries més sobre aquest Club a la meva mare. Va explicar-me la inauguració de Cornellà, la mort de l'etern ca-

pità, els mil patiments, les mil concentracions, els càntics, els derbis catalans, els gols històrics, els jugadors recordats com herois, el quasi passi a la Final de Copa... I moltes històries més, que no en són poques, perquè malgrat “*ser pocs*”, això ens fa ser més especials, i som pocs, però de qualitat. I la història d’aquest Club té veu, i ningú ens la robarà, ni ara ni mai.

—I bé, Doctor, això és el que espero que passi quan tingui una filla. Que senti quelcom per l’Espanyol sense saber què és, i que jo li pugui explicar, i que visquem juntes de la mà aquesta història... I tot això ja arribarà, ara de moment sóc jo qui pregunto per més història al meu pare, al meu company de partits, perquè la família és el que sempre m’acompanyarà, i si és família perica, encara millor.

Visca l’Espanyol, ara i sempre.

Dedicat a una molt futura filla, amb sort, perica. I a tots aquells a qui constantment els diuen que per solucionar aquest “problema” cal anar al metge.

Reflexions periquites

ALBA ROVIRA MORGADANES

Pol Capdevila, 10 anys:

Per què no sóc com els altres nens i nenes?

Quan sento parlar del Barça i poso mala cara, la gent sempre se sorprèn quan explico que —per increïble que sembli— no sóc d'aquest equip sinó que sóc del RCD Espanyol. Em miren com si fos d'un altre planeta i no entenen com algú no pot admirar i estimar un club com el Barça. Per mi és molt més emocionant ser d'un club que no és gaire conegut arreu del món i que no sempre guanya perquè, tot i així, es fa estimar.

Marina Jarque, 19 anys:

Potser el més dur és haver d'aguantar la monòtona cantarella dels que diuen: “Però si són molt dolents i mai guanyen res!” Aquesta gent no sap què és patir els últims minuts d'un partit del teu equip on veus que el rival no para d'atacar i sents que en qualsevol moment marcaran i t'empataran i, fins i tot, t'acaben remuntant... Això és emoció. És clar que a tots els pericos ens agradaria celebrar copes i veure partits de Champions League però, potser, si això passés any rere any perdria l'emoció, ho veuríem com una cosa normal i no ho valoraríem de la mateixa manera.

Laia Garcia, 22 anys:

Quan era petita m'avergonyia de tenir un cor blanc-i-blau perquè no volia que a l'escola se'n burlessin o em fessin preguntes, però aquesta vergonya que sentia no era per l'equip sinó perquè la pressió social, els mitjans de comunicació —en definitiva, la majoria *culer*— provocava i continua provocant que em sentís diferent. Tanmateix, ara veig aquesta raresa

com un orgull ja que sento que tinc personalitat i m'enorgulleixo de la Meravellosa Minoria que és el club periquito.

Daniel Corominas, 16 anys:

L'altre dia estava a classe i quan vaig aixecar la mirada per mirar cap al projector, vaig veure que a sobre la pissarra algú havia enganxat uns adhesius pericos. Quina sorpresa! Per primera vegada, veia com una aula era presidida per motius blanc-i-blaus i no pel sentiment blaugrana de sempre.

Coses com aquesta em fan pensar que per molt que l'equip no rutlli o continuï eclipsat per l'altre equip de la ciutat, sempre serà un plaer formar part d'aquesta petita família on tots estem units pel mateix sentiment.

O és que existeix res millor que anar a l'estadi i contemplar milers de persones animant l'equip durant noranta minuts? Aquella vista panoràmica d'una marea blava que no para d'aplaudir, la tensió que es produeix per la intriga i el suspens generats en el llançament d'un córner...Quin paisatge!

Quim Lardín, 42 anys:

Quina indignació quan engegues la televisió, poses les notícies de qualsevol canal, veus com parlen de tots els equips, presències com ignoren i menyspreen el club dels teus amors, tot i que, potser, te'l nomenen de passada o passen la meitat d'alguna roda de premsa de l'entrenador o d'algun jugador.

Per què passa això? Tan avorrida és l'actualitat de l'Espanyol? Segurament, ho és tan com la dels altres, però no se sap per què hi ha clubs que monopolitzen la informació ocupant un quart d'hora o més, de reportatges i primícies que no tenen res de nou o d'important.

Per informar-te bé del club has de llegir, escoltar o veure programes que en parlen exclusivament mentre hi ha clubs que tenen un canal de televisió propi i necessiten abastar la programació de canals públics. Sempre que comento això, la gent em contesta amb allò de: "És que l'espanyol no ven".

Aquest argument no em serveix perquè per molt que no vengui, si la majoria fos seguidora d'aquest club, els mitjans anirien plens d'actualitat blanc-i-blava perquè seria el més interessant per a la majoria. Però si fossin una mica objectius, hi hauria més igualtat i no hauríem d'aguantar aquests extensos monogràfics sobre Barça i Madrid.

Alba Solsona, 17 anys:

Com oblidar els incansables debats sobre la plantilla de l'equip relacionada amb el patrimoni del club? Que uns diuen que per culpa de la construcció de l'estadi no podem fixar estrelles; altres es conformen amb el que hi ha perquè no troben que sigui tan dolent; també hi ha aficionats que somien amb anar a Europa i es desil·lusionen amb els fracassos copers i amb els finals de temporada a terra de ningú; els que gaudeixen del camí i no els importa el resultat sinó que juguin bé i al camp es vegi futbol...I molts més parers de socis i simpatitzants els quals els encanta debatre sobre el seu estimat equip amb altres aficionats.

Sempre recordaré aquells debats, durant la sobretaula, del meu germà i el meu pare que mai no es posen d'acord i sempre acaben discutint de l'Espanyol sense arribar enlloc: que si a final de temporada sempre afluixen i només lluiten per la salvació, que si cada any és el mateix, que si la plantilla és millor que la de la passada temporada, que si bla, bla, bla...Mare meva quin parell de pesats i quin mal de cap!

No discutiu més per coses que no tenen explicació com el misteri d'afluixar un cop aconseguits els 42 punts. Perquè no lluiten per Europa? Els arriben ordres des de dalt? Els jugadors no senten els colors? No en saben més? És un misteri.

És ben curiós que tot i aquestes queixes i decepcions sempre acabem renovant el carnet; si no tinguéssim una mínima esperança en bequip no ho faríem i clar, sempre hi ha aquella consciència interior que et diu: "I si aquest any sí? Si no renoves t'ho perdràs...".

Glòria Tamudo, 30 anys:

Com la realitat del RCD Espanyol és la que és, a vegades, m'agrada fer volar la imaginació i passar l'estona imaginant que l'Espanyol és el club més estimat per a tothom, que no és menyspreat, que no és ignorat, que guanya títols més sovint i per Europa és conegut —i temut— com un equip potent i triomfador... Qui no hi somia? Si arribar a semifinals de Copa ens sembla la glòria encara seria millor veure'ls arribar a finals de coses més importants i si pot ser guanyar-les ja que tots recordem certes finals de competicions europees que no han acabat com ens hauria agradat...

Perquè tot i que la resta cregui que tenim mala sort i que quan s'ha de donar el do de pit fallem, la il·lusió no la perdem mai, sempre continuem al costat de l'equip passi el que passi i no ens fa res suportar burles o veure com passen els anys i la cosa no millora.

Perquè som així, som pericos, som patidors, som somiadors, som fidels als nostres colors i això és el que ens fa ser grans. ÚNICS.

Sentència final

JOSEP MARIA SACRISTÁN TARRAGÓ

Un altre dia aquí tancat, i ja passem la quinzena. L'habitacle és petit, uns cinc metres quadrats, amb un somier metàl·lic cobert d'un matalàs florit i desgastat i una manta esquinçada amb olor de suor concentrat de patiments anteriors. Gaudeixo d'una pica petita amb una aixeta altament rovellada que deixa caure un petit rajolí d'aigua tan freda com escassa i a una cantonada, fora de qualsevol intimitat, presideix un vàter trist, enyorat de neteja i manteniment.

La il·luminació és escassa, una bombeta d'uns 25W, embolicada d'una teranyina que a la vegada fa de pantalla de llàntia, i una mini finestra amb opacitat treballada a base de mugre i greix que em permet saber en quina part del cicle circadià sóc.

Encara recordo el dia que varen venir a casa a buscar-me. Va ser de matinada mentre dormíem, després d'un dia molt dur a la feina, entre gases, xeringues, medicacions, camilles i sobretot pacients esperançats amb un correcte diagnòstic que permeti alleujar els seus dolors. Moments de responsabilitat en els quals no pots cometre cap error, doncs de tu depèn el devenir de desconeguts que es deixen a les teves mans arrossegats per una fe cega a la institució mèdica com si fóssim déus terrenals. I és aquesta responsabilitat i l'acumulació d'hores la que provoca un gran desgast físic i psíquic que es refà amb una bona qualitat de son imprescindible per a un bon rendiment posterior. Doncs, just en aquest agradable moment, un gran espetec trenca l'harmonia regnant a la casa, seguit de crits esfereïdors de POLICIA!! NO ES MOGUIN!!, i corredisses per tota la casa fins arribar a l'habitació on estàvem arraulits amb la meva dona. Ella xisclava

i plorava, jo despertava d'un malson, o potser començava just llavors, i els agents tenien molt clar quin era el seu objectiu després d'immobilitzar-me, emmanillar-me i cridar-me a cau d'orella que tenia dret a no sé què i a no se quan, mentre una bota fixada a la meva

mandíbula no donaven crèdit a dites paraules i menys a cap dret que no fos obeir.

Per suposat, no vaig oferir cap tipus de resistència, els meus genolls tremolaven donant

incoherència al meu caminar cap a la porta de casa. El cap el duia acoixat i només veia

botes i botes. No podria dir quanta gent estava dins de casa meva, però semblava impossible que hi cabés tanta gent.

Ja dins del cotxe de la patrulla policial, pensava en quin podia ser el meu gran crim. Conegut era el meu gran activisme social, però mai com a cap visible, sinó sempre dins

de l'anonimat de les masses. Recentment havia participat en moltes protestes derivades

del desgavell dels nostres polítics, prenent decisions que al meu semblar afavoreixen als

de sempre i conseqüentment perjudiquen als de sempre. Tres dies abans participava en

una manifestació passiva contra un desallotjament organitzat per la PAH d'una pensionista malalta d'alzheimer i sense més recursos que una "paga solidària" de 185€, que no arribaven a cobrir un lloguer desproporcionat de 500€ que havia imposat un nou propietari ben anomenat "banco malo". Dues setmanes abans participava en una manifestació multitudinària al centre de Barcelona convocada per la marea blanca per

demanar una sanitat digna i pública. Fa un mes una altra ocupació passiva del departament d'ensenyament per reclamar una educació de qualitat i pública. I així diferents actes sempre a favor dels drets i de les igualtats entre persones, sense distinció de sexe, procedència i classe social. Tot sempre sense recórrer a la violència, actitud que ens acosta a la

part més primitiva de l'essència humana i que uns valors parentals adquirits fan que sempre hagi desestimat.

En un moment, on decideixo alçar la mirada dins del cotxe policial, l'agent 4322 que seu al seient de copilot em mira fixament als ulls, em regala un somriure sarcàstic i vocalitza un desafiant "*ara sí que l'has cagada xaval*".

Vaig començar a sospitar el meu delicte un cop entrava a les dependències policials

escollat per dos fornits agents guarits d'unes cuirasses futuristes dignes de les millors pel·lícules de Hollywood. Seguia preguntant-me si tan perillós era jo com a persona, que mereixia tanta vigilància fins que una bossa plena de coses meves amb un cartellet on es llegia "*proves incriminatòries*", que estava repenjada a l'espatlla d'un altre agent, em va fer obrir els ulls com a plats i amb certa incredulitat vaig balbucejant un "no pot ser". Aquell agent duia totes les meves pertinences referents a l'equip del meu cor, l'Espanyol de Barcelona. I quan dic tot, era tot! Les meves samarretes signades per grans jugadors pericos, les bufandes de moments històrics, els llibres que havia heretat

dels meus avis que explicaven la història del meu club a principis del segle XX, etc.

Sentia molta ràbia, aquella ràbia del rebel que se sent impotent davant les injustícies i

que ha de justificar les seves creences davant l'hermetisme institucional democràtic. Com podia ser! El meu gran crim era ser del RCD Espanyol de Barcelona i no viure en la clandestinitat, sinó tot el contrari, anar presumint i animant al perico de pro, a fer-ho públic, a gaudir-ho, a somriure davant les humiliacions dels no creients, a ser feliços encara que no es guanyin títols i a promoure entre els nostres a presumir dels colors blanc i blaus remanents de Roger de Llúria per totes les balconades del territori.

Surrealista va ser quan em vaig assabentar del meu crim de manera formal, dos dies després del meu arrest. Abans d'un interrogatori llarg i feixuc, el policia començava el gran

acte amb un:

—Estàs acusat de pertànyer a grup terrorista, de promoure la violència, de desordre públic i de desobediència institucional. Com et declares?

El somriure meu amagava una forta riallada, que per motius evidents no podia expressar i als pocs segons responia:

—Per suposat que INNOCENT, ara bé, sóc culpable de estimar al meu club de futbol

anomenat RCD Espanyol i no amagar-me'n. Es això un delicte?

A partir d'aquell moment, la pau es va apoderar del meu ser. Estava molt relaxat. El que vingués en un futur ja no depenia de mi. Res no faria canviar els meus sentiments, només es podia modificar l'escenari on passaria els propers anys, però no estava disposat a renunciar als meus colors d'herència maternal. Ni tan sols en el moment en què el meu amable i preocupat lletrat defensor em va proposar com a últim recurs per a evitar arribar a una sentència final que acceptés un informe psiquiàtric on era diagnosticat d'alienació mental i així reduir la pena que suposadament m'imposaria el jutge.

Obren la porta de la cel·la. Entra el guarda. Deixa una safata de suposat menjar i dirigeix les seves primeres paraules en vint dies d'arrest:

—Avui el jutge dictarà sentència. Estàs nerviós?

Era una veu tremolosa acompanyada d'una mirada trista i a la vegada còmplice. Sabia el meu destí, i semblava que no ho compartís. Potser darrera d'aquell uniforme insuls i adient al recinte on érem s'amagava un d'aquells pericos que viu en la clandestinitat, amb la por de perdre-ho tot per expressar els seus sentiments i amb la submissió del sistema com a bandera a enarborar. Ell sabia que la seva felicitat plena l'aconseguiria amb un veredict favorable als meus interessos encara que la raó li deia altres coses, i admirava tant la meva valentia com menystenia la seva covardia.

—Per què? Els sentiments sempre seran meus, i tret de mi, no hi ha persona que tingui poder per a canviar-los. A part, la justícia no entén de classe, poder, religió o condició, i la seva dignitat no depèn del populisme instaurat.

Acompanyo amb un saludable somriure i gest de complicitat que es transmet al seu rostre i en especial a la claror de la seva mirada. Potser el millor moment de tot el meu captiveri, potser una raó més per seguir lluitant.

En tancar la porta de l'habitacle on era, m'estiro al llit i mirant les humitats decoratives

del sostre, s'apareixen imatges de tot el procés judicial. Recordo estar assegut a una cadira de fusta vella i gastada, emmanillat de mans i peus, presidint la sala i envoltat de juristes i policies. Per allà va passar un reguer de testimonis de l'acusació, encapçalat per prestigiosos periodistes dels grans mitjans de comunicació, polítics dels principals

grups, fins a veïns de tota la vida i companys de feina contertulians de cafès depuradors de màquina.

Tots estaven d'acord en el meu activisme perico, i barrejaven temes polítics i socials per a enaltir el meu gran crim. Presentaven proves tan ridícules com escandaloses, com el no haver vist la final de la Champions en la qual jugaven Madrid i Barça, per assistir a una cargolada clandestina a Lleida amb altres activistes blanc i blaus també empresonats. O cantar el "Glòria als herois" en un concert just quan el públic feia càntics d'alabança a un altre equip més popular i acceptat. Però l'acte on tothom es va posar les mans al cap és el que relatava un professor de l'escola del meu nebot, on afirmava que vaig interrompre la classe just en el moment en què els nens cantaven l'himne blaugrana per a exigir al professional de l'educació un ensenyament lliure amb el respecte a les minories.

Pot fer gràcia el fet, però per a la majoria dels assistents al judici era com si hagués trepitjat la seva honra. I per a més inri, jo confirmava tots els fets!

A les 19h d'un onze de setembre era portat davant del jut-

ge per a sentir la meva sentència. Dubto de la casualitat de la data, però semblava que hi havien arguments polítics pel mig, tot i que en cap moment jo vaig expressar-los i alguns mitjans de comunicació s'entestaven a associar.

Tornava a seure a la cadira presidencial. De fons se sentia el remor del vencedor i algun crit de *CULPABLE!*, acompanyat d'aplaudiments clandestins fins que l'entrada del gran jurista i el cop de maça donava pas a un silenci respectuós a la figura present. El lletrat era menut, arrugat d'experiència laboral. Portava unes ulleres recolzades a la punta del nas que li donava un grau d'intel·lectualitat merescuda, reforçat per un pentinat engominat digne del moment. Tenia fama d'intransigent, sever i incorruptible i era altament reconegut per la societat estatal. Durant tot el procediment, no va deixar de prendre notes, de recriminar actituds desproporcionades per part d'alguns assistents i encara que era home de poques paraules, cada sonoritat emesa pel seu timbre de veu s'acompanyava d'un mutisme reflexiu generalitzat. El seu rictus no expressava sentiments, suposo que degut a anys d'imparcialitat laboral, i només de tant en tant

aixecava una cella escoltant com afirmava el meu compromís blanc i blau.

Demana a l'acusat que s'aixequi per escoltar sentència. Obeeixo i m'alço. Per primer cop, ja no em cal acotar el cap. La mirada al front, dirigida cap als meus acusadors, sense reptar a ningú, encara que alguns l'eviten i altres em repton somrients. Estic crescut, semblo més alt i aconseguixo fugir del recinte per a viure el moment com si fos un espectador d'una horrible obra teatral amb desenllaç esperat.

—L'acusat voldria afegir algunes paraules en vers els delictes del qual està sent jutjat?

Nego amb el cap.

—Doncs, en aquests moments, declaro a l'acusat...

La sala estava continguda. Uns segons separaven un desenllaç que tothom volia confirmar. Estic segur que si es pogués fer algun anunci en aquest moment televisiu es pagaria

molt car, i com si el jutge ho sabés, perllonga la tensió amb una mirada de llarg

recorregut a tots els presents a la sala per a acabar encreuant-se amb els meus ulls en una eternitat de temps fictici per sentenciar:

—*INNOCENT* de tots els delictes proposats i culpable de ser seguidor d'un club esportiu de futbol anomenat R.C.D. Espanyol de Barcelona, fet que no està tipificat com a delicte. A part, afegeixo a la sentència que a partir d'aquest moment es perseguirà qualsevol discriminació, politització o educació dirigida en vers a un pensament únic en l'àmbit esportiu, doncs l'esport de competició s'ha d'entendre com a espectacle que fugi d'ideologies i s'empara en el marc del respecte, tolerància i cordialitat entre els participants, siguin jugadors o seguidors.

P.D.. Dedicat a totes aquelles persones anònimes que diàriament lluiten per acabar amb la intolerància, amb les desigualtats i les injustícies, de forma altruista, fugint de reconeixements institucionals i amb ganes d'aconseguir petits racons de justícia per a globalitzar un gran món més sensible i humanitzat.

Gràcies, Manelet!

ESTEVE SIMÓN DURAN

Una tarda de futbol, en horari normal de la temporada 2014-15, estàvem asseguts a les nostres localitats del “POWER-8 Stadium” de Cornellà en espera del inici del partit del RCD Espanyol – Atlètic de Madrid quan, de sobte, per les pantalles del camp passen l’anunci del diari “La Grada” i un nen pèl-roig diu:

—Som poquets, això ens fa ser més especials.

Sols acabar, miro al meu nét i li comento:

—Quan vas fer aquet anunci eres més petit.

—Sí, fa tres anys, i en tenia nou... Avi, per què som de l'Espanyol?

—Doncs mira, tot va ser l'atzar. Jo l'any 1943 tenia més o menys la teva edat i era aficionat a jugar al futbol al carrer de sol a sol; ho fèiem al mig de l'Avinguda Diagonal. Feia col·leccions de cromos dels equips de Primera i de Segona Divisió i com a aficionat era seguidor de l'Europa, com la majoria del barri...

I un diumenge en començar a dinar va venir el Manelet, cosí germà de la meva mare. El meu pare li preguntar:

—On vas tan d'hora?

—Vaig al futbol a veure l'Espanyol.

(En aquells temps els camps de futbol no tenien llum artificial)

I sense dir res més em va preguntar:

—Estevet, vols venir-hi?

Jo, com és natural, no em vaig fer de pregar per poder veure jugar a Martorell, Teruel, Elias, Arana, Juncosa, Espada, Català, Diego, Cardús, Iraburo, Huguet i Trias, als quals tenia a les meves col·leccions de cromos; era un somni.

Guanyar per 5 a 1 al Sabadell em va impactar... Ja era espanyolista!

El meu nét fins i tot em va preguntar:

—I si t'hagués convidat el Cisquet, el germà del Manelet?

—Imagina't, era culé! Sols de pensar-ho se'm fiquen els pèls de punta.

Va començar el partit contra l'Atlètic de Madrid i no vaig poder evitar recordar les vegades que al llarg dels anys m'havia sentit vilipendiat... Que si no sóc català! Que si aquest nom! Que si no guanyem mai res!

En aquell moment, sense més, va sonar una càlida i espontània ovació, era el ritual que al minut 21 sorgeix a Cornellà-Prat en memòria del gran càpita Dani Jarque i que sols els que hi anem sabem el que significa...

Minut 22. El partit, que per cert és molt disputat, va avançant i ens acostem a la mitja part, de cop la grada posada en peu crida:

—Assassí!

El jugador de l'Atlètic de Madrid Miranda fa una dura entrada, entrant amb el colze a la cara d'Abraham, deixant-lo sense sentit al terra. L'àrbitre expulsa al jugador matalasser.

S'acaba la primera part i l'àvia arriba amb crispetes i fins que no s'acaba l'última no podem deixar de menjar-ne, però no per això el nen deixa de preguntar:

—Avi, al cole tots són culers i no van al futbol i en canvi els tres pericos que som sí que hi anem, com és això?

—Mira maco, ser espanyolista ens fa diferents, amb un sentiment tan fort que fins i tot ignorem que els mitjans de comunicació ens tenen marginats, que la competició és una farsa entre els mateixos de sempre.

—Barça i Madrid? —pregunta el nen.

—Sí, sí, els mateixos. Però per ser perico s'ha de ser especial, com tu ben bé ja saps —li dic guinyant-li l'ullet.

Casilla treu una mà que evita un gol, i el que quedava al paquet de les crispetes cau al terra.

Acaba el partit 0 a 0 i després de prendre un cafè amb llet

per fer temps i evitar les llargues cues que es formen a la sortida de l'aparcament, agafem el cotxe i marxem cap a casa.

La tarda era molt freda i ja dins del cotxe no puc evitar que jo, soci 102, que les he vistes de tots colors, em vinguin a la ment coses per recordar:

—Temporada 1943-44. Vam acabar la lliga en onzè lloc i el 16 d'abril ens va tocar jugar la promoció contra l'Alcoià al Camp de les Corts. Vam guanyar per 7 a 1.

—El 1947 es va perdre la final de la Copa del Generalíssim contra el Real Madrid per 2 a 0 a Riazor. El pitjor de tot és la mala maror que es vivia al club i ara veig que quasi 60 anys després continuem igual.

Jo, amb la saviesa que em donen els anys, que en són 87 ja, proposaria deixar de banda les baralles i formar una pinya al voltant del nostre estimat club; amb l'amor que hem sabut transmetre als nostres successors i amb la història que tenim al darrera SUBSISTIREM. Aquesta història ens ha mostrat moments èpic i brillants com la temporada de l'oxigen amb Scopeli, els delfins de Santamaria, les grans UEFA de Clemente i Valverde, i les Copes del Rei aconseguides amb Flores i Lotina. Fins i tot aquesta temporada hem pogut viure "Mi gran noche". A pesar de no passar a la final ens va demostrar el que és la força d'un sentiment.

—Fill meu, com va dir un conegut espanyolista "No oblidis mai que som l'hòstia". Ja saps quin seria el camí fàcil però de segur que no seria ni de bon tros tan divertit.

La Señorita, los colores, el dictador, el psicólogo, la señora Tere, Sarrià y yo

CARLOS SIMÓN MOLINA

Cuando aquella mañana leí el anuncio del concurso y observé el tema, supe de inmediato que no tenía escapatoria posible.

Y es que escribir una historia alrededor de algo tan sugerente como el Espanyol es para mí la invitación a una fiesta a la que en ningún caso puedo dejar de asistir, ya que efectivamente tengo una historia que debo contaros.

Solo una sugerencia; mi historia no cuenta un cuento, sino un relato que trata de sensaciones y hechos del pequeño universo de mis sentimientos, a través de los colores que han marcado positivamente mi vida y muchas de mis maravillosas circunstancias.

Espero que lo llevéis bien, ya que os aseguro que yo lo he pasado bomba contándolo.

Nota previa: *¿Cuándo se es de un club de fútbol? ¿En qué momento sufres o disfrutas por un Equipo y no por otro? ¿En qué instante de tu vida el sutil aguijón de unos colores determinados profana tu piel y tu conciencia hasta hacerte llorar o reír por un simple resultado?*

Yo sí tengo mi propia respuesta a estas preguntas. Y os puedo asegurar que, en mi caso, ese momento se produjo mucho más allá de lo que relato en este primer capítulo de mi historia. Aunque también es cierto que, quizás sin saberlo, lo que cuento de La Señorita puede que fuera el primer paso.

LA SEÑORITA CÓRDOBA

... “Sucedió hace muchísimos años y de la misma manera como casi siempre empiezan la mayoría de cosas que, misteriosamente, cobran trascendencia en nuestras vidas.

A pesar de que ha pasado algo más de medio siglo, todavía hoy me resisto a llamar casualidad al hecho de que aquel día mi profesora de gramática decidiera ensañarse de nuevo con uno de los dos hermanos gemelos de mi clase.

Cierto era que la Señorita Córdoba no solía ensañarse con nadie por pura casualidad y, si lo hacía, se daba por supuesto que obedecía a causas mayores y, por tanto, lo hacía con la misma minuciosidad con la que el poeta compone una frase brillante, o el escritor su capítulo decisivo.

Era evidente que le encantaba encontrar la mínima ocasión para dejar claro quién mandaba allí, aunque otra explicación quizás más acertada para justificar lo sucedido aquella mañana obedeciera a que era materialmente imposible que no hubiese ningún tipo de altercado en una habitación de cincuenta metros cuadrados, treinta y ocho alumnos, la señorita, y dos gemelos de apellido Mayolas en aquella claustrofóbica aula.

No fue por el grito del menor de los Mayolas al recibir el impacto de la regleta de la Córdoba en su cuello, ni por el revuelo que se armó por lo que tomé mi decisión, sino porque dos días después, y con la puerta del despacho del Director medio abierta, le oí susurrar a mi señorita que fuera con mucho cuidado con el menor de los Mayolas, ya que sus padres le habían hecho llegar una carta de un médico diciendo que habían descubierto... el morado en cuestión, y que el niño era daltónico.

Confieso que la palabra daltónico me impactó, y cuando una semana después un amigo me explicó que se trataba de un problema en los ojos y que su hermano se había librado de la mili por ese pequeño problema en la vista, tomé definitivamente la decisión.

Me leí de un tirón un artículo del Reader's Digest sobre el tema, y después de hacerme un lío enorme sobre las neuronas, la luz y la biología molecular, me quedé con lo que me pareció más razonable, ya que en definitiva, y resumiendo, lo que venía a decir (un tal DeValois si no me equivoco) era que si quería ser como mi compañero de clase debía confundir los colores.

Y aquella mañana gris y húmeda de enero del sesenta y uno, y con doce años de edad, decidí ser daltónico”.

Nota previa: Este otro trozo de mi vida fue sin duda muy importante. El fútbol no fue nunca en blanco y negro, y aunque la opaca radio, los rudimentarios periódicos de la época y las primeras televisiones de entonces se obstinaron en ocultarnos el color, cierto era y es que aunque los colores de la camiseta de tu equipo del alma procedan del arcoíris... la realidad es que los configura misteriosamente tu corazón. Puede que tampoco en el siguiente relato hubiera aparecido todavía mi único sentimiento, pero quiero pensar que no escogí dos colores concretos por dura y pura casualidad. Quién sabe.

MIS COLORES

... “Decidí diseñar un plan...

El plan consistía en desmarcarme del daltonismo convencional y crear un daltonismo más personalizado y ajustado a mis aspiraciones.

Mi variante al daltonismo convencional ajustado a mi perfil consistió en inventar algo, que años más tarde se ha convertido en un recurso político de primer orden, como es añadir a cualquier eslogan conocido una simple palabra.

En el caso que me ocupaba, decidí que la palabra anexa fuera minoritario, por lo que la cosa quedó en daltonismo minoritario, y cuando alguien preguntaba a qué obedecía la variante, les decía que era el daltonismo tradicional de siempre, pero a dos colores.

Y justo en este comprometido punto fue cuando decidí que

a partir de ese mismo día vería la vida en dos colores: el azul y el blanco.

Confieso que no me fue nada fácil convencer a mis padres de mi etapa inicial como daltónico minoritario.

Mi padre no fue nunca el problema, ya que como trabajaba en la fábrica catorce horas diarias y luego un par más en la cordelería nos veíamos poquísimo, pero en cambio mi madre, que se pasaba también catorce horas descubriendo y zurciendo descosidos de otros bajo aquella lámpara de luz amarillenta, se resistía a aceptar el duro e irreversible hecho de que uno de sus hijos dibujara paisajes con frondosos árboles de hojas azules y de gruesos troncos blancos”.

Nota previa: El capítulo de El Dictador, que relataré a continuación, fue importantísimo para mí en muchos aspectos, y un indudable paso adelante en el camino, todavía inconsciente, hacia los definitivos colores de mi vida. Por tanto, el azul y el blanco todavía seguían siendo un ingenioso juego juvenil y una interesada coartada.

EL DICTADOR

... “Debo aclarar que lo de mi temprana obstinación por evitar la mili no partía de ningún tipo de planteamiento político, ya que en aquella época no había planteamientos legales de este tipo. Ni por supuesto tampoco obedecía a ningún tipo de posicionamiento pacifista, ya que los pacifistas en aquella época también estaban muy mal vistos, y en cambio, lo que sí pudo tener una cierta influencia fue sin duda mi inexplicable incompatibilidad a los colores grana y caqui desde un segundo después de mi nacimiento.

Por si fallaba mi plan original tenía previsto una segundo plan (ahora creo que le llaman plan B), que giraba en torno a no establecer ningún otro plan más que el plan inicial, que naturalmente consistía en explicarle al tribunal militar, con pelos y señales, mi irreversible condición de daltónico minoritario profundo. Y así lo hice.

Fallaron los dos planes. Y dichos fallos me llevaron al periodo más frustrante de mi vida de daltónico: la irremediable mili.

Solo os diré que a pesar de mi gran animadversión al caqui, ya el primer día, y con un cierto mal talante, me endosaron un traje para ir a la guerra, otro para ir de paseo, y un monstruoso pantalón corto. Todos ellos casualmente de ese horroroso color.

Consideré que aquello había sido un mal comienzo por “su parte”, y con el fin de que empezaran a entender que yo “no era uno más” y que no se hicieran demasiadas ilusiones conmigo... a las veinticuatro horas aproximadamente de mi llegada al cuartel pedí hora al centinela de mi compañía para una entrevista urgente con el jefe de todo aquello.

Pasaron un par de semanas sin tener noticias del jefe, y eso me hizo ver que el centinela no había entendido el grado de urgencia de mi entrevista, y sin más dilación preparé concienzudamente las pruebas irrefutables de mí especial personalidad.

Doblé cuidadosamente la carta de mi madre dirigida al párroco de mi barrio, en la que le expresaba su gran preocupación por mis rarezas, y una fotocopia del artículo del Reader's Digest que hablaba sobre las neuronas, la luz y la biología molecular del que ya anteriormente os había hecho mención... y me fui con

dicha documentación y mi decidido carácter a las oficinas del cuartel caqui.

En la entrada rezaba un cartelito, que no era ni mucho menos reciente, que decía “sargento de guardia”, y dentro me esperaba un militar rabiosamente de caqui con un par de galones dorados en las mangas. El despacho, lo digo sinceramente, no me dio buenas sensaciones, ya que, además de muy poco ventilado, la fotografía de un Franco muy serio (que, por cierto, no me sacaba el ojo de encima), un grabado del escudo del Real Madrid sobre el escritorio, un par de botellas vacías y el vaso lleno de un líquido de color CocaCola, me

indujeron a pensar que la entrevista sería más complicada de lo que en principio pensaba.

Pero no fue así, y me equivoqué en casi todo.

La bebida no era de color CocaCola, sino más bien de color coñac, y la entrevista más que complicada fue breve, ya que cuando le comenté lo de mi daltonismo minoritario ni siquiera me dio tiempo a mostrarle mis pruebas irrefutables.

Me pasé quince días en cocina fregando de todo, y otros quince, también en cocina, pelando patatas.

Tengo que reconocer que aquella breve entrevista cambió radicalmente mi histórica aprensión a la mili y hasta el día de mi licencia no sufrí ningún brote daltónico más, ya que, decidí transformarme mágicamente en una persona normal que fregaba los platos de maravilla y con una habilidad extraordinaria para pelar todo tipo de patatas. Nunca sabré si el causante de aquella metamorfosis se la debo al puñetazo sobre la mesa del sargento Díaz, o al hecho que El Dictador no dejó de mirarme desde lo alto en ningún momento durante el resto de mi servicio militar obligatorio. Pero confieso que, en general, guardo un recuerdo especial de mi experiencia militar en Zaragoza.

Lo peor vino después.

Puede que el alejarme durante un tiempo de mi vocación y transformarme provisionalmente en un ser normal me produjera una repentina reacción compulsiva que se manifestó de inmediato el mismo día de mi reincorporación a la vida civil.

Estaba convencido de que el regreso a mi vida civil me devolvería todo aquello que la seria mirada de Franco me había usurpado, y recuperaría con total normalidad mi anormalidad anterior y, con ella, mi estabilidad anormal de siempre.

Pero lamentablemente no fue así.

Empezó a pasar por mi mente la triste idea de que la mili me había cambiado y que, efectivamente, tenían razón aquellos que insistían en que el servicio militar recogía niños malcriados y devolvía hombres hechos y derechos.

Y entendí perfectamente que necesitaba ayuda inmediata”...

Nota previa: *Aprovecho esta previa para matizar un par de detalles que deliberadamente omitiré en la narración del siguiente capítulo:*

a) el psicólogo tenía una foto de Kbala enmarcada en rosa junto a un ramo de margaritas

b) el psiquiatra lucía un opulento encendedor de mesa con escudo del Barça.

Llamadme detallista, pero no me negaréis que hay detalles que marcan.

EL PSICÓLOGO

... “El psiquiatra se llamaba Gerardo, pero en función de la idiosincrasia del paciente, en especiales ocasiones, se llamaba Gerard.

Las tres primeras sesiones sirvieron para conocerle. En la siguiente logré arrancarle que se había enamorado perdidamente. Y en la quinta, que la persona de quien se había enamorado era yo.

Le dejé tirado en pleno tratamiento, por razones obvias, y decidí ser menos ambicioso. Bajé un grado mi exigencia, y esta vez me busque un psicólogo.

No se llamaba ni Gerardo ni Gerard, y de entrada ese detalle me tranquilizó. Pero no lo consideré suficiente, y tratando de establecer el grado de confianza adecuado para estos casos y con mi desagradable experiencia con la psiquiatría todavía muy reciente, le pregunté cuál era su tendencia sexual. Me contestó, visiblemente sorprendido, que la normal, pero como lo de normal y anormal no era mi fuerte, y justamente era la razón por la que me encontraba allí, le dije abiertamente si veía posible el que algún día pudiera enamorarse de mí.

Ignoraba que los psicólogos fuesen violentos, pero la forma en que me agarró del pecho, el brutal directo a mi indefenso ojo derecho, el gancho de izquierda y sus gestos y empujones al echarme de su consulta, me hicieron ver que quizás no todos, pero que aquel psiquiatra era aparentemente todo un hombre.

Abandoné por completo la idea de ser ayudado por la ciencia tradicional y decidí hacer una desesperada incursión en otras ciencias menos exactas y más paranormales”.

Nota previa: *Si algo aprendí del capítulo que os relataré a continuación es que escoger el blanco y azul por encima de otros colores tiene un alto coste y un gran mérito. Reconozco que por primera vez en mi vida empecé a sentirme blanquiazul y no daltónico.*

LA SEÑORA TERE

... “Cuando leí el letrero que lucía en la entrada, el cual prometía en fondo verde esperanza; “Solucionamos lo imposible gracia al Más Allá” me dio un leve mareo, pero quizás influido por el color de fondo del letrero de la entrada, me vine arriba y crucé el umbral de La Señora Tere a cien por hora, y dispuesto a todo por el bien de MIS COLORES.

...En tres horas y algo más la puse al corriente de la influencia del azul y blanco en mi vida, y acto seguido la señora Tere cerró los ojos, se quedó pálida, entró en trance y se puso a hablar con un invisible caballero que, en vida, había tenido algo que ver con la Generalitat.

De golpe, se puso todavía más pálida, y ya con voz muy poseída y con varonil acento catalán de la Diagonal, me soltó lo siguiente:

—Sabemos dónde vive... o se olvida usted del tema o tendrá problemas. Deje de inmediato los treinta euros sobre la mesa, y lárguese de una vez con sus ridículos colores”.

Nota previa: *Y no sabes cómo ni por qué, y llega el día...*

SARRIÁ

...“Habréis captado a lo largo de lo que os he contado hasta ahora que no soy persona de decisiones rápidas o sujeto a demasiados impulsos. Pero cada uno es como es. La autentica afición a los colores de un club determinado llega de muchas

formas y en ocasiones a través de recónditos caminos, y he aprendido a lo largo de mi ya larga existencia que, a pesar de que las leyendas urbanas hablan de que se nace siendo tal o cual cosa, no es cierto, ya que la vida es un aprendizaje continuo. Nadie nace médico, escritor, tornero, católico, o aficionado del Manchester United, ya que esto, y millones de cosas más, se aprenden.

Y eso es exactamente lo que me ocurrió.

Me pasé años aprendiendo mi espanyolismo, y mi graduación definitiva llegó un 20 de septiembre de 1.997. Aquel triste día derribaron el Estadio de Sarriá. Y aquel mismo día entendí el porqué en mi infancia elegí aquellos colores libremente.

Cuarenta y ocho horas después me hice socio del R.C.D. Espanyol de Barcelona y perico”.

Nota previa: Para la mayoría de nosotros, los colores son algo muy natural ya que nos envuelven con sus encantos desde el mismo instante en que nacemos. Pero el color es sin duda prescindible, ya que, lo auténticamente importante de todo esto no es como lo vemos, sino como lo sentimos.

Y YO

Carlos Simón. Ciutadà d’Orió. Agnòstic. Lliurepensador. Mentalista i aficionat futbolístic independent (però de l’Espanyol).

Abismos, héroes y goles con nombre

JESÚS SOLER MARTÍN

Silencio. El abismo ante nosotros. Y el rostro de Isaac. Los niños, ya adolescentes, aguardaban el inicio de la actividad de noche ajenos al drama que se vivía dentro de la sala grande de aquella casa de colonias. Era una habitación enorme, de unos quince metros de largo por diez de ancho. Las mesas estaban cubiertas por grandes telas, listas para el juego que habíamos preparado con esmero. Llevábamos veinte minutos de retraso. En el centro, Toni, Isaac y yo. Alguien picó a la puerta. Toni se acercó. “¿Por qué cojones no empezamos?” le espetó Manel, otro monitor. “¡Porque no se puede!”, respondió con contundencia. Toni era un culé con gran simpatía por el Espanyol, fruto de nuestra sólida amistad —como muchos de mis amigos, aunque de aficionados simpatizantes con un club por amistad hablaré otro día—. Sobre todo, muy futbolero. Comprendía con precisión lo que allí estaba en juego: La caída al vacío.

El rostro de Isaac. Dentro de aquella sala era el único nexo con el drama que el Espanyol vivía. Con un auricular en su oreja derecha, Isaac permanecía inmóvil, pálido, con la mirada perdida. Y con mis ojos clavados en su rostro, atento a cualquier gesto, jugando a adivinar en sus muecas un robo de balón, un pase en profundidad u ojalá, un gol. Soy incapaz de seguir un partido por la radio. Sin la referencia visual, todo pase acabará interceptado y cada pérdida de balón es un potencial gol en contra. Además, me provoca cierto rechazo. Con trece años experimenté una racha en que cada partido que escuchaba del Espanyol era una derrota. Cierto es que todos fueron partidos de visitante, y ya sabemos lo que eso conlleva, por lo que establecer una correlación de derrotas con alguna rutina carecía de sentido —el ritual del aficionado

sí lo tiene, aunque de rituales hablaré otro día—. Sin embargo, dicha vivencia quedó grabada en mi mente, y la radio como gran perjudicada.

Un monitor volvió a picar a la puerta. Toni lo despachó como pudo. Llevábamos más de media hora de retraso, y los niños pasaban de la impaciencia al descontrol. Al comienzo del partido no hicimos caso a la radio. Confiábamos en una cómoda victoria. Al empezar la actividad ya estaría finiquitado. No fue así. Un gol de Bodipo en Mendizorroza nos abocaba al descenso. Y el empate no valía para nada. Isaac apenas comentaba las jugadas. De vez en cuando sus ojos se abrían de par en par, y acto seguido los cerraba ferozmente acompañado de un bufido. La escena se repetía en bucle. Yo no preguntaba. Más tarde me enteré de que hicimos tres palos. La única palabra que quería escuchar era “gol”. No existía el mundo exterior, solo el rostro de Isaac y yo. Como si tuviese superpoderes, mi mente se concentraba en que su boca dibujara tan ansiado monosílabo. Hice más de una decena de promesas a cambio de un gol, de una victoria —promesas que luego no cumplí, aunque de promesas no cumplidas hablaré otro día—.

El tiempo se agotaba. Cuando mi mente se preparaba para asimilar el golpe —mi mente, no mi corazón— Isaac abrió los ojos, separó ligeramente los labios, exhaló una bocanada de aire y en un tono apenas inteligible exclamó: “Gol”. Quedamos petrificados unos segundos. Quizá un par, puede que cien. El rostro de Isaac se iluminó. “¡Gooooool!”, exclamó. Le miré a los ojos y me abalancé sobre sus hombros. Toni se unió al abrazo. Sin emitir ruido alguno, para no alertar a niños y monitores, saltamos alzando los brazos en señal de victoria. La estampa era surrealista. Dos pericos y un culé celebrando en silencio el gol más importante de la historia reciente del Espanyol: el gol de Coro.

Mientras celebraba el gol, pensé en Coro. Por el Espanyol habían pasado jugadores de muchísima más calidad, que jugaron más minutos y marcaron más goles. Coro era un

jugador del montón. Pero el fútbol no es una estadística, ni una final, y mucho menos un título. El fútbol son instantes. Píldoras de emoción contenida que estallan en milésimas de segundo. Coro nos acababa de regalar una experiencia única e irrepitable. Quizá en un futuro Coro no jugaría en el Espanyol. Que vestiría, por ejemplo, la camiseta del Elche. Pero ya no sería un “ex” más. Coro se había convertido en el jugador más importante de mi vida. El jugador que nos hizo tocar el cielo con la punta de los dedos —y cuando vienes del infierno, el impulso es considerable—. Dejar huella, de eso trata el fútbol. Y solo se necesita un instante. Un instante para marcar “El gol de Coro”.

Mi bolsillo vibró. Salí de la sala mientras los niños se amontonaban para acceder a ella y empezar la actividad. Descolgué el teléfono. Al otro lado de la línea pude escuchar una voz quebrada, emocionada. Me contó que, fruto de los nervios, había vivido el gol de Coro en el aparcamiento de Montjuïc, tras abandonar el campo minutos antes del final.

Aunque de mi padre hablaré otro día.

JORDI VILAPLANA FONTANALS

23 d'abril de 2015. Són les vuit del vespre. En Jaume i en Pau acaben d'arribar a casa seva després de fer un passeig per viure l'ambient del dia de Sant Jordi. Però a aquesta hora volen estar atents al seu transistor per escoltar, com fan cada dia, el programa que Esport Ràdio dedica al RCD Espanyol de Barcelona, el seu equip de tota la vida. I avui hi ha una raó addicional per escoltar-lo: el proper dissabte 25 d'abril l'Espanyol rep al Power8 Stadium al seu etern rival ciutadà, el FC Barcelona, i és important saber les darreres notícies de l'equip, escoltar el que hagi pogut dir el capità Sergio García en la roda de premsa d'aquest migdia i seguir la tertúlia.

Obren la nevera, agafen un refresc (ha fet un dia esplèndid avui), engeguen l'aparell i s'asseuen al sofà; tot just s'escolten les darreres notes de l'himne en versió rock de l'equip blanc i blau, el qual serveix de sintonia de començament del programa.

...Jo t'estimo Espanyol, ets l'orgull de l'esport, i de Catalunya glòria, jo t'estimo Espanyol, ESPANYOL!

...Bona nit amics, benvinguts al vostre programa en aquest meravellós dia de Sant Jordi, benvinguts a l'espai més periquito de la ràdio catalana; sóc en Jonatan i tot seguit anem a començar...

Avui farem un programa una mica especial, una mica diferent. Deixarem per més endavant l'actualitat i la tertúlia dels dijous, perquè avui tenim al nostre estudi una visita, un protagonista molt especial i amb ell començarem. Com tots sabeu, en el curs de les darreres quatre setmanes hem fet un concurs per als socis de l'Espanyol i entre tots els participants vàrem fer un sorteig; en el mateix va resultar guanyador el soci número 1.816 del nostre Club. I precisament avui el tenim aquí, per fer-li una entrevista en profunditat, per saber tot allò que pensa un soci amb molts anys de vivències. Com sabeu, la re-

ferència per participar al concurs era el número del carnet, i per això no es va donar cap dada més del guanyador. I quan es va assabentar que havia de vindre al programa, només ens va posar una condició: Seguiria sent el soci 1.816 del Club, sense nom ni cognoms, sense cap detall més de la seva identitat; volia ser un soci anònim, un soci que representés a una bona part de la gent que pensa i viu en blanc i blau.

—Molt bona nit soci 1.816, com anem?

—Bé, molt bé, una mica nerviós, perquè la veritat és que els micròfons i el directe imposen una miqueta, però disposat a parlar una estoneta del nostre estimat club.

—Per començar, pregunta tòpica, quants anys fa que és soci?

—Escolta, fes el favor de dir-me de tu, no em diguis de vos-tè que em fas més gran del que sóc. Doncs mira, fa quasi quaranta anys. Es diu aviat, oi?

—Doncs sí, Déu n'hi do. I com va començar l'afició per l'Espanyol?

—Aquí potser seré tòpic jo. El meu pare em va inculcar l'amor per aquets colors, em ve de família; ja és ben conegut que el nostre és un club de famílies i que quan hi ha un periquito en una família tracta d'estirar dels altres perquè el segueixin, encara que és difícil, eh! Però bé, jo he aportat el meu granet de sorra i he aconseguit també que les meves dues filles siguin del nostre Club.

—I en tots aquets anys no cal dir que hauràs viscut moltes emocions, explica'ns una miqueta...

—Doncs sí, he viscut molts moments d'alegria i molts moments de decepcions i tristesa, sembla mentida com l'estimació per un club esportiu i en aquest cas per un club de futbol et pot fer arribar a sentir unes emocions tan increïbles. I això que vull deixar clar que penso que només estem parlant d'esport, i en aquest cas l'esport és una manera de passar una estona divertida, entretinguda, d'esbarjo, però que té una importància molt relativa si tenim en compte els molts problemes que ens dóna la vida quotidiana. Però noi, és un senti-

ment que t'arriba molt a dintre i que ja no te'l pots treure mai més. Mira, et vaig a fer cinc cèntims d'uns quants moments molt importants per a mi.

—Perfecte, és part del que volia, que em citessis els millors i pitjors moments que has viscut en la trajectòria de l'Espanyol dels darrers quaranta anys

—Segurament sorprendré a més d'un amb la meva resposta, però el dia més feliç en tota la meva trajectòria com a soci no ha estat un dia de partit, sinó que va ser el 14 de Novembre de 1999, data en la qual es va celebrar la Festa del Centenari. I va ser pel fet en concret de la fita importantíssima que representa que un Club que sempre ha estat menyspreat per gran part de la societat del país, per les seves institucions, pels mitjans de comunicació, aconseguís arribar als cent anys d'existència portant a 53.000 persones a l'Estadi Olímpic de Barcelona. La joia de veure l'estadi ple de gom a gom només amb seguidors periquitos era impensable per a molts. I a sobre, l'espectacle del contingut de la Festa; no tinc prou adjectius per descriure-ho: majestuós, entranyable, original, divertit, en fi.. molt emocionant i inoblidable. Per un dia fins i tot els nostres "enemics" (en el bon sentit) van haver de parlar bé de nosaltres. I per a mi aquest fet és impagable. Per acabar-ho d'arrodonir, a més, vàrem guanyar a l'Argentina de Marcelo Bielsa per 2-0. No es podia demanar més.

—Sí, jo sóc més jove que tu, però la Festa del Centenari em va realment impressionar.

—A tu i a tots, però jo li dono molt de valor al què t'he comentat: el mèrit que té actualment sobreviure en bones condicions en un espai on tot està en contra nostre. I ja no parlo del tema del repartiment dels diners de les televisions perquè clama al cel! Per tot això no puc entendre el que passa amb els aficionats i simpatitzants de l'Espanyol.

—Què vols dir?

—A veure si em sé explicar i que no se m'interpreti malament. Mira, no entenc perquè al final de l'any 2009, amb la inauguració de l'Estadi a Cornellà - Prat hi havia més de

35.000 socis i actualment amb prou feines arribem als 27.000. D'acord que una part pot ser conseqüència de la greu crisi econòmica que s'està allargant més del que fins i tot els experts podien pensar, però el descens és massa important. Tampoc entenc que l'afluència d'espectadors hagi anat paulatinament decreixent des del 2009 fins ara, perquè estem arribant a uns nivells realment preocupants, amb unes entrades molt fluixes en la majoria dels partits. D'acord també que la disbauxa dels horaris ha fet que molta gent es cansi, i o bé ja no tregui el carnet, o bé encara que el tregui no vagi a molts partits. Jo considero que la nostra afició hauria de canviar molt. Penso que hauríem d'aprendre, per exemple, de l'afició de l'Atlético de Madrid, que no fa gaires anys va tindre l'equip dues temporades consecutives a Segona Divisió i omplien l'estadi en quasi tots els partits; alguna cosa similar podríem dir de l'afició del Betis, que amb el descens la passada temporada dóna més suport que mai al seu equip. En canvi, nosaltres, com que estem lluny del descens i lluny dels llocs capdavaners abandonem a l'equip, perquè ni estem en perill ni podem fer res gran. No ho entenc. Jo he estat de l'Espanyol en les bones i en les dolentes i ho estaré sempre, volem un Club gran, però si no lluitem per Europa ja no ens interessa. A veure; per desgràcia avui dia el futbol són diners, l'equip potent econòmicament es menja als altres; nosaltres som un equip modest; com més siguem i ajudem, més possibilitats hi haurà de pujar esglaons. Però conec massa gent que diu: com que som un equip de la part mitjana i no tenim aspiracions jo em dono de baixa. No, així no anirem mai a més.

—Buff! Una dissertació interessant sense cap mena de dubte, però és un tema molt delicat. Si l'equip no va bé la gent no respon a no ser que hi hagi perill de descens i si va més o menys bé però no es pot arribar al grup de dalt sembla que tampoc respon massa, és el que ens vols dir no?.

—Sí, en línies generals és el que volia transmetre. És complicat però si sempre fóssim els del dia de la semifinal de Copa d'aquest any amb l'Atlhetic Club, crec que tot seria diferent.

I que consti que aquell dia la responsabilitat i el favoritisme crec que va “paralitzar” als jugadors i no van respondre com s’esperava, o sigui que no va servir de res el camp ple.

—Ara m’agradaria que ens segueixis parlant de moments importants de la teva història amb l’Espanyol.

—Tot seguit passo a enumerar-te altres moments, però deixa’m abans dir una frase a tots els periquitos que m’escolten: Estem al Segle XXI, Any 2015; tota Catalunya està ocupada pels culers... Tota? No, no i no! A l’Estadi de Cornellà - Prat hi ha una meravellosa minoria de irreductibles procedent de diversos punts del territori que resisteix i resistirà sempre!

—Em sembla que deus ser fan d’Astèrix i Obèlix, oi?

—Doncs sí, des del primer moment vaig adaptar la seva resistència davant els romans a la que tenim nosaltres davant els nostres veïns i l’injust entorn que ens envolta, i aquí ho deixo perquè no em vull encendre amb aquest tema. I ara continuo amb altres moments atès que tenim un temps limitat, no?

—Sí, sí, ja et vaig dir que et passaria el temps volant, endavant.

—Et faré un resum dels moments que per a mi han estat més importants en l’aspecte, mira, primer negatiu i després en l’aspecte positiu i així acabarem de la millor manera:

Recordo amb desencís tres descensos a Segona Divisió que afortunadament van ser cosa d’un any, ja que sempre que hem baixat hem tornat a pujar a la següent temporada. El primer, com que encara era jo un infant l’any 1969, em queda molt llunyà, però en canvi recordo perfectament els dels anys 1989 i 1993. El de 1989 penso que es va produir pel desmantellament d’una plantilla que havia arribat brillantment a la final de la Copa de la UEFA el 1988 i no es van fer bé les coses en la renovació de la mateixa; la tornada a Primera va ser en una tanda de penals terrible a l’Estadi de La Rosaleda de Màlaga. I l’alegria ens va durar poc ja que, en una altra temporada per oblidar, una promoció amb el Racing de

Santander ens va tornar a portar a Segona. Aquest cop l'ascens va resultar brillant, algunes jornades abans d'acabar la competició i precisament en un 23 d'abril, com avui però de 1994. Recordo perfectament el partit amb el Cádiz a qui es va golejar 4 a 0. Nit molt trista també la del 18 de maig de 1988: ningú, absolutament ningú, hagués apostat mesos abans que el nostre Espanyol estaria jugant la final de la Copa de la UEFA 1987-1988. Però un cop allà, amb els tres gols de renda aconseguits a Sarrià i amb un 0-0 al descans a Leverkusen, la posterior derrota per penals va resultar una grandiosa decepció. És l'única vegada que he quedat tan "tocat" després d'un partit que no vaig poder sopar.

—No em diguis que ets dels que no mengen després de les derrotes

—Nooo, excepte aquesta vegada mai no he deixat de dinar o sopar per una derrota del meu equip; com ja he dit abans és esport i li hem de donar la importància que té, però sense dramatitzar; podem estar contents o decebuts una estona, potser a l'endemà, i a mirar endavant. Com que veig que el rellotge corre més del compte et comento tres fets d'una tristor gran: el primer, abraça dues dates diferents: 21 de juny de 1997, darrer partit en el per a mi mític Estadi de Sarrià (quantes hores viscudes allà amb companys i amics al llarg dels anys); ple fins a la bandera i victòria 3 a 2 davant el Valencia, i 20 de setembre de 1997, data en què es va fer la voladura del mateix; jo no ho vaig voler veure. Més endavant sí vaig veure les imatges, però en aquell moment no.

I els dos dies sens dubte més tristos de la història de l'Espanyol: any 1992, no recordo la data; un llançament de bengala a l'Estadi de Sarrià acabava amb la vida d'un jove de 13 anys; 8 d'agost de 2009, ens deixa el nostre estimat Dani Jarque.

—Pot ser que passem als bons moments...

—Doncs sí, no faré massa referència a partits concrets, sinó més aviat a situacions globals. El primer que recordo amb claredat es l'excel·lent Campionat de Lliga de la tempo-

rada 1972-73 de la mà de José Emilio Santamaria; el nostre equip va acabar en tercer lloc, aspirant al títol fins les darreres jornades, on no va saber aguantar la pressió del primer lloc. I parlant del tercer lloc, en trobem un altre en una lliga amb play off inclòs la temporada 1986-87 sota la direcció d'un ambiciós Javier Clemente en els seus millors moments com a entrenador. També recordo dos quarts llocs, un a la temporada 1975-76 encara amb Santamaria i un altre a la 1995-96 amb un José Antonio Camacho que, un cop aconseguit l'ascens de Segona, va fer dues fenomenals temporades a Primera. I a la temporada 2004-05 un també meritori cinquè lloc amb Miguel Angel Lotina a la banqueta.

En la competició de Copa, a la memòria de quasi tothom hi són els dos títols dels anys 2000 i 2006; només cal fer referència a l'impressionant ambient viscut tant a l'Estadi de Mestalla com a l'Estadi Santiago Bernabeu. Aquí sí va respondre perfectament l'afició com també a la semifinal del 2000 a Montjuïc amb el R. Madrid.

Sensacionals els diferents partits viscuts en les dues Copes de la UEFA en les quals vàrem arribar a la final. La del 1987-1988 eliminant als grans d'Europa d'aquella època i amb un sabor molt amarg amb la derrota per penals. Però el futbol és així. I la del 2006-2007, en la qual tenim l'orgull de poder dir que som l'únic equip que no ha estat campió d'aquest torneig malgrat no haver perdut ni un sol partit dels 15 de la competició. Només un altre cop els penals ens van portar a una injusta derrota, que potser sense el mal arbitratge del Sr. Massimo Busacca no s'hagués produït. Però molt orgullosos hem d'estar d'aquell equip. Crec que Europa ens en deu una...

—Amic, el temps se'ns tira a sobra, haurem d'anar acabant...

—D'acord, ja veus que podríem estar hores parlant d'experiències viscudes per la nostra entitat, però abans de dir adéu deixa'm fer referència a dos fets importants: 10 de setembre de 2001, s'inaugura la Ciutat Esportiva a Sant Adrià,

avui Dani Jarque, i s'acaba d'una vegada amb el pelegrinatge dels diferents equips de futbol base per innumerables camps de la ciutat de Barcelona. I 2 d'agost de 2009, tornem a casa: inauguració brillant de l'estadi de Cornellà - Prat, amb un gran espectacle que inclou el partit amb el Liverpool, un gran 3-0, i un castell de focs artificials com a cloenda. La tarda ens va posar la pell de gallina a tots. I aquí ho deixem, no?

—Doncs sí, moltes gràcies per vindre, per tot el que ens has explicat i... continuarem un altre dia.

—Gràcies a tu.

—I ara amics parlem del partit de dissabte enfront l'etern rival amb els nostres tertulians Enric M. i Joan P. Què?, com estan els ànims per dissabte?

La gran nit

SALVADOR XICOLA PACHÓN

7h en punt del matí. 4 de març de 2015. El despertador es dispara i comença a torturar el cervell de l'Àngel. Sembla que no pugui ser, essent l'Àngel un dormilega empedreït. No ha estat el despertador el que l'ha fet abandonar el son, 30 minuts abans ja estava despert, neguitós. No es pot treure del cap el partit d'aquesta nit amb l'Athletic de Bilbao. No deixa de repetir-se a sí mateix "T'imagines que arribem a la final?...", "T'imagines que es fa justícia històrica i se la guanyem al Barça?"

Mentre seguia amb el conte de la lletera en el seu cap, s'anava dutxant, arreglant i esmorzant. Els seus nervis no feien més que anar en augment. Se li feia tan lluny les 22h de la nit...

Mentre tanca la porta del seu piset de solter i marxa cap a la feina, fa una ullada al mòbil i veu un whatsapp d'en Lluís, el seu millor amic des de 5è d'EGB i perico de soca-rel com ell, amb qui va a l'estadi. Li envia un missatge: "Nano!!! Avui és la gran nit!!!" I li adjunta un àudio amb la cançó de Raphael.

Després de comprar al quiosc de davant de casa La Grada, en Lluís agafa el metro cap a la feina mentre va fullejant el diari somrient, pensant: Avui res no pot fallar.

Arriba més d'hora que de costum als voltants de l'oficina i entra, com cada matí, al bar d'en Toni.

—Caram, Àngel, si que has matinat avui! Un talladet?

—Sí, Toni, posa-me'l si us plau. Doncs mira, m'he desvetllat i ja he tirat cap aquí.

—Bah, tranquil, home. Si estàs nerviós pel partit d'aquesta nit ja et pots relaxar, l'Athletic us fotrà al carrer.

—Però què dius? Tenim mig peu a la final! I ja veuràs la

tremolor de cames que us entra quan ens tingueu al davant. Només cal escoltar les declaracions del teu president, esteu acollonits!

—Ui sí, una cosa...

—A més, la història ens deu una Copa contra vosaltres perquè a l'any 1957 a Montjuïc ens veu guanyar la final amb un arbitratge més que sospitós...

—Hosti, Àngel, si que ets rancuniós...

L'Àngel seguia enumerant dades sobre aquella històrica final catalana, ja molt llunyana, mentre en Toni es girava a fer cafès i entrepans somrient i desconnectant una mica del que li deia, com sempre que li parlava de dades històriques. Li feia gràcia la facilitat que tenia per provocar-lo i fer-lo enrabiatar. En aquella barra hi tenien discussions tan acalorades com l'estima que sentien un per l'altre, amb una amistat que havia anat creixent entre tots dos després de tants anys que feia que es coneixien, des que l'Àngel treballava a l'oficina del costat.

En Toni és un d'aquells culés que ha anat al Camp Nou en comptades ocasions. Per ell, el futbol és veure el partit per la televisió, fer la xerrada amb els clients del bar i poc més. Per això, li sorprenia la passió que sentia l'Àngel per l'Espanyol, els coneixements tan elevats que tenia sobre la seva història, com es prenia la seva militància perica com una autèntica causa.

Després de prendre's el tallat xerrant una estona amb en Toni, puja a l'oficina de la companyia d'assegurances en la qual fa més de deu anys que treballa.

Sembla que les hores no passen i amb prou feines es pot concentrar en els informes que té davant la taula. No és ni mig matí que el seu cap ja l'ha avisat tres vegades per errors monumentals.

—Collons, Àngel! Estàs però no estàs! Però tu has vist les animalades que vas posant en els expedients del sinistre? Fes el favor d'estar alerta!

Quan marxa cap al seu despatx, el superior de l'Àngel veu

de reüll la portada de La Grada que té l'Àngel sobre la taula. Lliga caps i somriu. No és gaire futbolero però coneix el profund espanyolisme de l'Àngel. Per treure una mica de ferro a l'esbroncada que li acaba de clavar li diu:

—I tranquil, home, que diuen que l'Espanyol juga molt bé. Això ho teniu fet.

Després del que li ha semblat una eternitat, el rellotge de l'oficina marquen les 19h en punt, final de la jornada laboral. Avui sí que no regala ni un minut més i se'n va volant cap a la parada de metro de Diagonal, on ha quedat amb en Lluís. Quan es troben, es donen la mà i es fonen en una forta abraçada. Una vegada més, s'encaminen cap a l'estadi sentint aquella aroma de les grans ocasions.

—Com anem, Lluís? Què fan la Marta i els nens? —li diu interessant-se per la família del seu amic.

—Bé, ara els he deixat amb ella, que venia corrents de la classe de ioga perquè jo pogués marxar. Els dos nanos han volgut posar-se tant si com no les samarretes de l'Espanyol. La petita segurament que a les 22h ja estarà pesant figures. Però l'Albert s'hi quedarà fins que acabi el partit. Ja pot haver-hi pròrroga i acabar a les mil que per molt que sa mare l'obligui a anar al llit al final es donarà per vençuda —li explica en Lluís entre rialles—. És un perico de dalt a baix, munta cada una al cole quan es parla de futbol... Té als mestres esverats.

—Ja va bé, Lluís, ja va bé que sigui així. Però tu no baixis la guàrdia. Ja saps el que passa a les escoles i com de difícil ho tenen els nens pericos per protegir-se de la contaminació que els empeny a ser de l'altre equip de la ciutat...

—Què m'has de dir, noi. Només cal recordar-nos a tu i a mi, sols contra tots, passant de tocar himnes amb la flauta i coses vàries. Tranquil, que els meus estan vacunats.

Van parlant i sense adonar-se'n ja han arribat a l'última estació, Cornellà Centre.

Arriben amb temps i s'encaminen cap a la recta de l'estadi. L'afició perica s'ha conjurat per les xarxes per anar a rebre

l'autocar de l'equip i sembla que se'n prepara una de grossa.

Quan arriben, es troben centenars, potser milers de pericos esperant veure els jugadors i fer-los arribar tot el seu suport, tota la seva il·lusió. En pocs minuts, els Mossos comencen a obrir pas entre la gentada i fa aparició l'autocar del RCD Espanyol. De cop i volta, s'encenen multitud de bengales, enrogint el cel de Cornellà i El Prat, creant un ambient infernal. Un infern del qual ni l'Àngel ni en Lluís ni cap dels pericos allà presents en volen escapar.

Bufandes en mà, l'Àngel i el Lluís s'uneixen a la resta de pericos en una comunió perfecta, en un sol crit:

—Espanyol!! Espanyol!! Espanyol!!

Després de veure arribar l'enorme quantitat de motos que venien acompanyant l'autocar fent sonar el seu clàxon, els dos amics se'n van cap al bar a fer un parell de cervesetes abans d'entrar a l'estadi.

Al cap de l'Àngel li torna a venir el mateix pensament que a primera hora del matí... “Avui res no pot fallar, avui és el dia.”

Ha arribat l'hora de la veritat, el rellotge marca les 21.55h. I els dos equips salten a la gespa de l'estadi, les grades són plenes i tots els pericos com una sola veu entonen l'himne de l'Espanyol.

Un cop l'àrbitre xiula l'inici del partit, l'Àngel compleix amb el seu ritual. Mira al cel i es fa el senyal de la creu. Ho fa sempre, a cada partit des que el seu pare va marxar, fa gairebé 15 anys. Era qui li havia inculcat l'espanyolisme, el va fer soci només néixer i des de ben petit ja el portava de la maneta a Sarrià.

El seu pare, pessimista de mena, s'havia passat tota la vida repetint: “Em moriré i no veuré l'Espanyol campió! Em moriré i no el veuré!”

Encara que ja havien passat molts anys, recordava com si fos ahir la seva partida, després de lluitar fins a l'últim alè contra un càncer. Malgrat tot, va ser tranquil·la. El pare estava relaxat, en pau, gairebé el va veure abandonar aquest

món portant un somriure als llavis. Feia poc més d'una setmana que havia pogut veure per televisió al capità Moisés Arteaga aixecant la Copa del Rei a la llotja de Mestalla.

L'afició empeny amb força, l'animació no cessa en cap moment però sembla que avui a l'equip li falta aquella màgia, aquell toc que tenia en els últims partits. Sembla que l'ambient els pesa.

No tarda gaire en reflectir-se aquestes sensacions en el marcador i en el minut 13 s'avança l'Athletic.

Sense fer gaire cas del resultat, els pericos segueixen animant. Ni a la grada ni a la gespa, ningú no està disposat a arribar fins aquí. Ens hem proposat escriure una nova pàgina a la nostra història.

Però les bones intencions no ho són tot, la cosa no acaba de rutllar. Pocs minuts abans d'acabar la primera part, l'Athletic estableix el 0-2 al marcador, complicant seriosament a l'Espanyol poder superar la semifinal.

Passen els minuts i la reacció no acaba d'arribar. Només falta un quart d'hora perquè finalitzi el partit. A la zona de l'afició rival, els bascos ja celebren la més que probable classificació del seu equip a la final.

Però l'afició perica no ha donat la seva última paraula. De cop i volta, tot l'estadi es posa en peu i entona unit el càntic: "Alé Espanyol alé! Alé Espanyol alé! Alé Espanyol alé..."

No és només el clàssic càntic que se sol sentir a les grades del Power8. És més. És un crit de dignitat davant la derrota, un crit d'orgull. Un avís pel qui el vulgui escoltar que, siguin quines siguin les circumstàncies que ens toquin viure, no ens rendirem mai. Mai.

L'àrbitre xiula el final del partit, l'Espanyol es queda a les portes de la final. A l'Àngel se li escapa una llàgrima. El seu amic Lluís li posa afectuosament una mà al clatell i li diu:

—Collons, Àngel, sembles nou. Si ja sabíem que podia passar. —tracta de consolar-lo.

—Ja ho sé ja, Lluís. Però es que ho teníem tan a prop, després de tants anys. I tu t'imagines guanyar-li la Copa al

Barça?

—Res, home. Va, anem que et convido a una copa

—No em parlis ara de copes, Lluís!

—Bé, diguem-li gin tònic —li respon esclatant a riure.

—No, home, que és tard. La Marta se t'emprenyarà.

—Tranquil, si haguéssim guanyat ja no contava veure'm el pèl fins les tantes.

—Vinga, va, som-hi llavors. És ben bé una santa la teva dona, ja la pots cuidar.

Com li recordava en Lluís al seu company de fatigues, per ells la derrota no era cap novetat precisament. Havien viscut de petits per la televisió la tragèdia de Leverkusen, el descens en la tornada de la promoció a Santander, on van anar gairebé d'amagat dels pares sent unes criatures. Havien estat presents a Glasgow després d'un rocambolesc viatge en companyies low cost passejant-se per aeroports de mitja Europa. De totes aquestes derrotes, havíem aixecat el cap més tard o més d'hora i ens havien enfortit com a Club.

Encara els feia mal al pit quan recordaven la pèrdua de Sarrià, milers de records convertits en runes, un estadi fet cendres de les quals va ressorgir un periquito estenent les ales com un au fènix i reprenent el vol.

Acabaven de veure perdre l'Espanyol, sí. Però la nostra història ho demostra, de totes n'hem sortit. Per tant, en Lluís acabava de convèncer a l'Àngel de no rebotcar-se gaire en la tristor de la derrota i prendre's uns gin tònic per fer passar millor el tràngol.

Un cop la noia de la barra els serveix els dos gin tònic, en Lluís aixeca la copa amb intenció de brindar amb l'Àngel i li diu:

—Perquè aquesta no era la gran nit, encara està per arribar. Perquè tu i jo la veiem, company. Tornarem.

—Tornarem.

Epíleg

Els membres del jurat d'aquesta segona edició del Concurs Literari "El teu relat en blanc-i-blau", organitzat per la Federació Catalana de Penyes del RCD Espanyol, mitjançant aquest escrit volem també deixar constància en l'obra del gran honor que ha sigut per a nosaltres ser els encarregats de llegir i de valorar l'extens ventall de relats que heu arribat a enviar per a participar d'aquest certamen. Ha representat per a nosaltres una enorme satisfacció, alhora que una gran responsabilitat, el fet de ser qui en decidís els guanyadors. I tant que ens ha costat de decidir!

Cal felicitar, doncs, als quaranta-quatre valents periquitos i periquites que s'han animat a agafar un bolígraf (o teclejar, com marquen els temps actuals) i escriure vivències, experiències, contes i històries, totes sempre amb el RCD Espanyol i l'espanyolisme com a protagonista. Ens heu fet treballar molt, la qualitat dels textos ens ha complicat molt la tasca, però ens ho hem passat d'allò més bé amb els vostres escrits. Enhorabona a tots!

Per acabar, no volem deixar passar l'oportunitat que ens brida aquest llibre per a dedicar unes paraules a la Federació Catalana de Penyes del RCD Espanyol, organitzadora d'aquesta iniciativa; un incansable organisme que treballa sempre pel bé de l'espanyolisme i que amb la segona edició d'aquest certamen comença a deixar petjada i a establir una rutina anual per tal d'escriure una nova pàgina de les lletres blanc-i-blaves.

MONTSERRAT TORDERA

XAVIER SALVATELLA

JAUME SABATER

DANIEL BOSCH

DANIEL PÉREZ

Índex d'autors

LUCÍA PARRA GARCÍA	13
JAUME CASANOVA REVERTER	14
MARTÍN PARRA GARCÍA	15
SIRA REJAS GIL	16
CARLES SÀNCHEZ MAYOL	18
ALBA UBERNI JULIÀ	21
ALBA CALVO ALEMANY	24
MARINA CAMACHO CIBORRO	26
NIL CASAS MARCH	28
DANIEL CIFUENTES RODAS	32
CLAUDIA REJAS GIL	36
CAROLINA RUSIÑOL SERRA	42
ISAURA VALLE OLIVÉ	44
XAVIER PÉREZ MASSÓ	51
MONTSERRAT ALEMANY BELLÉS	54
ALFREDO BENÍTEZ OCAÑA	57
JOAN CALAF VIVANCOS	60
PERE CALVET TEIXIDÓ	70
MARTA CAJARAVILLE GARCÍA	73
MIQUEL CARBONELL SÁNCHEZ-ESCRIBANO	76
RICARD CASAS JANSÀ	80
NÚRIA CIBORRO ROJO	88
JORDINA CODINA CASANOVAS	91
ALBERT FLOTATS CALAFELL	94
JOSÉ FONTALBA VERDUGO	98
SONIA GIL VÍLCHEZ	101
OLGA GILI OLIVA	107
XAVIER LÓPEZ DE FRANCO	111
JOSÉ MAURI MONTGERO	116
JOSEP MARIA MIEDES GUERRA	120
CARLOS MIRA	125
ALBA MORENO GABARRÓ	129
SÒNIA MORENO HERNÁNDEZ	133
MIGUEL PARRA LOPEZ-VAILO	137

JAUME PÉREZ MASSÓ	144
JAIME PÉREZ SANS	148
NÚRIA ROS GARCIA	150
ALBA ROVIRA MORGADANES	153
JOSEP MARIA SACRISTÁN TARRAGÓ	157
ESTEVE SIMÓN DURAN	164
CARLOS SIMÓN MOLINA	167
JESÚS SOLER MARTÍN	176
JORDI VILAPLANA FONTANALS	179
SALVADOR XICOLA PACHÓN	187

